

ჭუბა ლებელი

სიბუვის სასაფლაოზე

„ეროვნული მწერლობა“

2009

რედაქტორი მზია ხეთაგური

დიზაინერი ნუკრი ბერიძე

*კორექტორები: რუსუდან ლებანიძე
ნანა თეთრაძე*

კომპიუტერული უზრუნველყოფა:

*ვერიკო ზამთარაძე
სალომე პაიჭაძე*

გები – ჰარდაჰარ გულისყენ

„ოი, სიმდაბლეთ მადლისათ“... მაიქაელ მოდრეკილის ეს სიტყვები აქვს წამძღვარებული ჯუმბერ გოგრიჭიანის ერთ პატარა ლექსს, სადაც პოეტი მიმართავს ღარბს: „...შენც ღმერთკაცი ხარ, ღარბკაცო, როგორც მწერლობა და სიკვდილი...“

საერთოდ, ღარბის მიმართ თანადგომას დიდი ადგილი უჭირავს ჯ.გოგრიჭიანის პოეზიაში. „ქებათა ქება სიღარბეს“ — არის ასეთი ციკლი წინამდებარე წიგნში. ეს თემა აქტუალურია ჩვენს, ჯერაც შეჭირვებულ დროში. თუმცა: თუ პოეტი ხარ და შეძლებულიც, ეს შენს პოეზიას დიდად არ ავნებს, — ცოტა წაადგება კიდევ. მაგრამ თუ უსაშველო სიმდიდრე შეგეყარა, პოეზია ბანკში ჩადებული განძივით გაგიქრება, — მას შენს მიერ აღებული კრედიტი შეიწირავს. ბალზაკის სიტყვებით, „უნდა იაზროვნო, როგორც ღმერთმა და იცხოვრო, როგორც რომელიმე ფრანგმა ბურჟუამ“. რა თქმა უნდა! თღონდ ეს მას შემდეგ, თუ შენი სიცოცხლე ლექსში მარგალიტების ძიებასა და ადამიანობით ადამიანების სამსახურს შეაღიე. მერე მოდის დაღვინების ხანა (უამრავი დანაკარგისა და იმედგაცრუების შემდეგ), ამიტომაც შეეცადები სიცოცხლის ახლებურად აწყობას, როგორც „რომელიმე ფრანგი ბურჟუა“, ან სულაც, რომელიმე „ახალი ქართველი“... და აღმოჩნდება, რომ წლების მანძილზე ლექსებით ჩაყრილი საძირკველი ვერ უძლებს პრაგმატიზმის სართულების სიმძიმეს — ცხოვრების რეალობა მიწისძვრასავით შეგარყევს!

ჯუმბერ გოგრიჭიანს რუდუნებით უყვარს თავისი საქართველო, განსაკუთრებით რაჭის სოფელი დები, რომელიც პოეტის სულის საყრდენი ანუ წონასწორობის დაცვის ეპიცენტრია. ამიტომაც ფსევდონიმად მან ჯუბა

ლებელი აირჩია, თუმცა არასოდეს უცხოვრია ისე, თავისი გვარისა რომ შერცხვას.

ჯუბა გოგრიჭიანი, ამიერიდან კი, ჯუბა ლებელი, „სიყვარულისგან ვარსკვლავებგამოყრდილი ღამის“ პოეტია და თავის მოღვაწეობას სწვა დარგებში (ტელე-რეჟისორი, ჟურნალისტი) მხოლოდ პოეტური სტრიქონების კარნახით ცდილობს. მას აქვს უფლება, „მეორადი ხალხის“ ინტერესები დაიცვას და კომპიუტერულად მოაზროვნე რობოტებს ბუნების მშვენიერება და სულიერი ღირებულებები შეახსენოს.

მიუხედავად იმისა, რომ დღემდე ორი წიგნი აქვს გამოცემული, ვფიქრობ, რომ ეს კრებული (მრავალი წლის მანძილზე დაწერილ-ნალოლიაგები) უსათუოდ დაიმკვიდრებს თანამედროვე ქართულ პოეზიაში ყურადსაღებ ადგილს.

გამჭვირვალე და ფაქიზია ლექსი „დარჩა სოფელში ჩემი ბავშვობა“. იგი ყოვლისმომცველ ფიქრებს ადძრავს და ერთხელ კიდევ, თითქოს გამადიდებელი შუშით, ჩაგახედებს იმ წარსულში, რომელშიც რეალობა მირაჟივით ტკბილია: „დარჩა სოფელში ჩემი ბავშვობა, ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე...“

უამრავი წიგნის რედაქტორი ვყოფილვარ. ბევრი ნიჭიერი ავტორის შემოქმედებას გავცანი. ამ კრებულზე მუშაობისას განსაკუთრებული შთაგონება გამიჩნდა. ვგრძნობ, რომ აუარება გამომცემლობათა „პიარ-პრიალა“ წიგნების ზღვაში, ეს წიგნი ის იალქნიანი გემი იქნება, რომელსაც გეზი პირდაპირ გულისკენ აქვს აღებული.

მზია ხეთაგური

მეჩიობველს

ვის მივწერ ამ წერილს?... მოდი შენ მოვწერ. როდის-თვის? — 2010-თვის. უფრო შორს ვერ გადავდებ, მე მაშინ ცოცხალი უნდა ვიყო. ისე ვერ მოვისვენებ, საფლავში ვერ წავიდებ მტრის ჯავრს, ჩემმა თანატოლებმა ჯერ 9 აპრილს, შემდეგ სამაჩაბლოსა და აფხაზეთის ტრაგედიისას და ბოლოს (ბოლოს კი?) სამოქალაქო ომის დროს რომ დამიტოვეს.

ამ წერილის გახსნისას უნდა გითხრა: აი, ხომ გეუბნებოდი ყველაფერი როგორ ძალე დალაგდება, რომ ისტორიისთვის ათი-თორმეტი წელი არაფერია-თქო და ა.შ. და ა.შ.

მაშინ, რა თქმა უნდა, ჩვენს ქალაქში (და სხვაგანაც) ქართული სული იტრიალებს, აღარც ამდენი მათხოვრები, მაწანწალა ბავშვები და დაბეჩავებული მოხუცები იქნებიან.

შუქიც, რა თქმა უნდა, უწყვეტად იქნება, გაზიც და კიდევ ბევრი, ბევრი საუკეთესო რამ.

მხოლოდ ეგ არის, იქნებიანდა ჩემი ბებია-ბაბუები? ან ვინ გამოაკლდება იმ ფართო წრეს, სამეგობროს და რაჭულად, „გარსაგისს“ რომ ვეძახით. მიდის დიდებულთა ქარაფანი, მოდის მშვენიერი ახალგაზრდობა. ახლა მეზობლის ტელევიზორიდან „მრავალჟამიერი“ ისმის. „მრავალჟამიერი“ იყოს შენთან ერთად, ჩემო სიყვარულო.

ვიტყვი კიდევ ერთს, რაც მე ასე ძალიან მაწუხებს და მტკიავა. ვაითუ ცივილიზაციამ წალეკოს ქართული სული, ვაითუ გადაგვიჯიმდნენ შვილები და სიყვარულმა, რომლის გულისთვისაც აზრი აქვს სიცოცხლეს, თავისი მშვენიერება დაკარგოს და მარტო გართობის საშუალებად იქცეს.

რაც უფრო მემატება წლები, ვგრძნობ, რომ უფრო

მეტად ვწვდები სიყვარულის არსს, მისი განცდის, ტკივილი-
სა და უზომო ბედნიერების ფილოსოფიას.

სიყვარულთან არაფერს დაედგომება — აღარც სი-
ძულვილს, აღარც შურს, აღარც გამდიდრების მანიას. მას-
თან ყველაფერი ნულის ტოლია. სარტრფოს სიყვარული
კი სამშობლოს სიყვარულს ჰგავსო ძალიან — უთქვამს
ბრძენკაცს.

ღმერთო, იმდენი რამ მაქვს მოსასწრები... რა იქნება
2010 წელს?

ავტორი

2000 წ. | იანვარი

ლ მ ნ ე ც ი

მწუხრის ჟამია,
 უფლის საყდარში
 ნაზად გალობენ სალიტანიოს,
 მოვა ავშარი,
 ნაგიჟმაჟარი,
 რომ ცისქვეშეთში წარმიტანიოს.
 თვალებს არ მთხრიან,
 გვამს ეკრძაღვიან,
 ფრთხილად მაყრიან მიწას მუჭებით,
 სისულელეა,
 ამ უთავბოლო
 ყოფას რისთვისდა ვებღაუჭები...

სისულელეა,
 როგორ ვიცხოვრო,
 იქ საიდანაც ასე გამრიყეს,
 იქ, სადაც
 კაცის ბოროტ ზრახვებში,
 ვერ ჩაერევა არსთაგამრიგე,
 უაზრობაა
 ამ საუკუნის
 ყველანაირი ახლა ბრალდება,
 ღამის ბინდ-ბუნდი
 განთიადივით
 უმისამართოდ მოემართება.

მე დავიღალე
 განსჯის ლოდინში,

სიკვდილისა და ძველი ცოდვების,
 ისევ მაცუებს
 მზის დაბნელება
 და თეთრ ღამეში მთვარის ბოდვები...
 ცისა და მიწის
 უღელტეხილზე
 მთვარეულივით უნდა ვიარო
 და თქვენ ტყუილად
 მობრძანებულხართ,
 სერაფიმებო, სამგლოვიაროდ.

დღემდე სისხლივით
 დუღს პოეზია
 და მე მომშივდა ლექსი ძალიან,
 თუმც მედროვენი
 თქვლევინ სალაფავს
 და პოეტებსაც არ ეკრძაღვიან...

აჰა, სრულდება
 ეს საუკუნეც,
 ოცდამეერთის არსი მაუწყე,
 მოდი, უფალო,
 მოდი გვესტუმრე,
 თერთმეტი მუზის დღესასწაულზე.

მოდი, ცოდვილებს
 გამოგვინათე
 ჩაჟამებული თვალთა რიდენი,
 თუ ღირსი არ ვარ,
 შენს საბრძანებელს
 დაუფიქრებლად განვერიდები...

სუფევს სიწმინდე
კეთილშობილთა,
ამ დედამიწის ცვრიან მდელოზე,
მოდო, უფალო,
ჩვენც გვიწილადე,
შენი მადლი და სიანგელოზე.

1999.

„ოი, სიმდაბლეთ მადლისათ“

მიქაელ მოდრეკილი

„ოი,
სიმდაბლეთ მადლისათ“,
ვით უბრალოება თავდახრილი,
შენც ღმერთკაცი ხარ, ღარიბკაცო,
როგორც
მწერლობა და სიკვდილი.

ოი,
სიყვარულის დიადემაგ,
მწუხრი დარჩენილ წლებს ჩამომიკლებს,
ხორცი დედამიწას მიბარდება,
სული
გაფრინდება სამოთხისკენ.

2007.

ოლიმპიკი

მივდივარ, მელიან პარნასზე მუზები,
არ დარჩათ ადგილი პოეტებს მიწაზე,
მთვარიან ღამეში ვარსკვლავებს ვუმზერდი
და შენი ღვთიური თვალები ვიწამე.

ეშმაა ეს ქარი, გულს ასე რომ მიპობს,
უაზრო ცხოვრებამ დამღალა, მომთენთა,
მე ვიცი, თავისკენ მომიხმობს ოლიმპო,
სავანე მუხათა, ღმერთთა და პოეტთა.

მე ვგრძნობ, რომ არსებობს საწყისი მესამე,
სამყარო დაბერდა და გაცვდნენ გრძნობები
და ვიდრე გრძალის თასიდან შევსვამდე,
ვიდრე ამ მიწაზე ჩემს ალაგს მოვძებნი...

ვიდრე ჯვარს მაცვამდნენ, ჯიქებთან მორკინალს,
იქნებ შენ მოხვიდე და კვლავ მიპატრონო,
მე უკვე, ძვირფასო, შეშლილი ორბი ვარ,
მუხათა ქალაქში მიმიდე, აპოლონ!

ყალბია მიწაზე სიწრფელის თამაში,
აქ შენი გრძნობების ვერ ნახავ მოწილეს,
ცხოვრების სოფელში, ცხოვრების ქალაქში
ვიტანჯე, უფალო, და შენსკენ მოვიწიე.

მეცხოვს ესკალატორზე

თითქოსდა
მიწიდან ამოდინან,
თითქოსდა
მიწაში ჩადიან,
ეს არის
ცხოვრების პაროდია,
მიწა კი,
სულ ერთი ადღია.

არც ვინმეს
უხარია ამოსვლა,
არც ვინმეს
სიამოვნებს ჩასვლა,
შევეყურებ ცას –
უფლის სალოცავს,
მიწას, ვით
წმინდანთა საფლავს.

2002.

ნიკალა ლაშინზე

ამშვენებ ლარინს,
ნიკალა,
დაგხატეს მხატვარი
ერთ ლარზე,
მას შენ და,
შენ ის არ გიყვარდა,
როგორ ეგუებით
ერთმანეთს!

ეჰ, ნიკალ,
ფული რა დარდია,
შენც იცი,
კაცს ყოფნის მცირედი,
რაც ქვეყნად
ოქრო და ლალია,
შენს პირველ ნახატში
მივცემდი.

* * *

თუ
 წუთისოფლის ტვირთს
 ვეღარ ზიდავ,
 თუ სიღარიბე
 ხეიბრად გაქცევს,
 ნუ გადაუხვევ
 მაინც იმ გზიდან,
 რომელიც
 ხვალ-ზეგ
 აგიყვანს ცამდე.

ლექსებს
 ღვინოზე და პურზე ვყიდი,
 ეს არის ჩემი
 ცოდვაც და მადლიც,
 შენ,
 ჩემო ღმერთო,
 მიმაჩვევ სიკვდილს
 და სიყვარულის
 უპოველს
 გამხდი.

2001.

სიტყვის სსსფლაოზე

მომავალი
მაგიუებს,
იდუმალის
შიში მაქვს,
რუსთაველის
გამზირზე,
წიგნის
პანაშვიდია.

ახლა
ადარ ფასობენ
ეს წიგნები
სრულიად,
სიტყვის
სასაფლაოზე,
დრუბლებს
გადაუვლიათ.

2001.

* * *

ამოვლებულან
თითქოს
ემბაზში
და ფერხული
აქვთ
ნასვამ
ვარსკვლავებს
და მთვარეც,
როგორც
ღამის
მეძავი,
გაშიშვლებული
ცაზე
კაშკაშებს.

2000

33 ნელი

ოცდაცამეტი
წელი,
ჯვარზე გაერული
ქრისტე,
ჩემი ცხოვრება
მთელი,
მბიძე ცოდვებით
ვზიდე,
უფლის საყდარში
შესვლით,
შენ მოგიპოვებ
ისევ. . .

2000

სტუმრად მომიხველ სევსური

ჩემს სევსურ მეგობრებს

სტუმრად მომიხველ სევსური,
ავტეხე ერთი ამბავი,
სუფრა არ გექონდა მეფური,
გვედგა მუავე და
არაყი.

ჩემს დღეში ასე ჩამგდებსა,
ერთი ლამაზად ვუკურთხე,
სევსურმა – აბა რაებსა,
ჩმახავ და წყენით
პბუბუნებ.

ვის ულხინს, ჩემთან მოხვალ შენც,
ვერც რაიმ საკლავს დაგიკლავ,
ე, ვეჟო, ყანწი მოშვილდე,
დავლიოთ რამე,
არიქა!

ცხვარ-ძროხაც მყვანდა, შენ იცი,
დიდი ვიყავით ჯაღაბიც,
მეტყოდი – ხინკალ შემიწვი,
– გიწომდი,
განა გამადლი.

ცხვარსაც გიკლავდი და ქალსაც
ვართვევინებდი საწაწლოდ,
დღეს არაფერი აღარ მაქვს,

დავცარიელდი
ძმაკაცო.

– არც ცხვარი მინდა, არც ძროხა,
მიცოცხლე, ძმაო, ათას წელს,
ვისაც ცხოვრება გადასდის,
მიწას ტყუილად
აწვალებს...

დალიე,
ერთი მაგათიც,
შენს შაირებთან

მაწაწლე!

ს ა ქ ა ნ თ ვ ე ლ ო შ ი

საქართველოში
 უცხოებმა ისე შეტოპეს,
 „ვივა “მაკდონალდს”,
 “ვივა “ბიგ-ბენს”,
 ევრო-რესტორნებს!

ქართული სიტყვა,
 სხვა სიტყვებთან ისე მწირია,
 ლამის ამოხტნენ
 წინაპრები შავი მიწიდან.

“მეტეხ-პალასში”
 ბატონები შლიან შეხვედრებს,
 ჩვენ ვერ წავსუღვართ
 მოყვასის და მოძმის ქელეხზე.

საცოდავია სუყველაზე
 უფრო ათასგზის,
 დედა, რომელმაც
 ვერ იპოვა შვილის საფლავი.

მამა, რომელიც
 ამ შვილების თვალწინ გალახეს,
 მკვდარი, რომელსაც
 არ რგებია ფიცრის სასახლე.

ბატონები კი,
 ესკორტებით დაბრძანდებიან,

თითქოს ეს ბედად
დაუწესეს დაბადებიდან.

აღარც განკითხვას,
აღარც ცოდვებს არა ნაღვლობენ,
როგორც ამბობენ,
შესყიდული აქვთო, სამოთხეც.

საქართველოს კი,
საქართველოს სტკივა ძალიან,
საქართველოსთვის
საქართველოს არა სცაღია.

1999.

ილია

ასჯერ
გაივლის
ჭაფჭაფაძე
წიწამურის
გზას,
ასჯერ
შესძახებს
დამხვედურ
ყაჩადს –
ილია ვარო...
ვით საქართველოს,
გადმოსკდება
მაღალ შუბლიდან,
ამ ერის მამას
ცრემლის კვირტი
და სისხლის
წყარო.

2000.

ჩუბუკი ვიქტორი

მორჩა,
რაც მე შენ
ასე გხატობდი,
გულს,
ცოდვილს,
ველარ გიშველი,
გდია
სხეული –
ძონძი მათხოვრის
და დაჭკრის
ეშმა –
სული შიშველი.

1992.

* * *

ოთახში
ბნელა,
გარეთ
ქარია,
ვთვლი
უკვდავებად
ქცეულ
თარიღებს,
რა ტყუპებივით
მსგავსნი
არიან,
ხშირად
მწერლობა და
სიღარიბე.

1992.

მ ა რ ი

მუსიკა!
წვიმის წვეთების წკარუნი,
მუსიკა!
ფოთლის შრიალი ქარში,
მუსიკა!
ჩემი ლამაზი წარსული,

ტაში!

ნოტები!
რაველი და ფალიაშვილი,
ნოტები!
გუთნით დახნული ყანა,
სიკვდილი!
ლამაზ ფერებში გაივლის,
სიცოცხლე!
შენი სიცოცხლე თანაც.

აკვანი!
ჩვენი შვილების გამზრდელი,
სამშობლო!
ჩვენი შვილების დედა,
დუმილი!
ასე იოლად სათქმელი,
სიმღერა!
ასე ფარული სევდა.

ტიტები!
სისხლით მორწყული ქუჩები,

გწყინდები!
ასე მაღლი—მაღლ ნახვით,
სიკევილი!
ჩემი სტუმარი უჩვევი,
საფლავი!
ჩემი მღუმარე სახლი.

ნოტები!
ძაფით გაბმული ხეზე,
მოვეკვდები!
მზით გარუჯული მზეზე,
ვისურვე:
ყაყაჩოების ყანა,
სიცოცხლე,
შენი სიცოცხლე, თანაც.

2000.

ფიქრი ღამის ნამზითევი

ფიქრი, ღამის ნამზითევი,
დამრჩა სევდად, იჭვებად,
უჩემობას მიეჩვევით,
აღარ გაგიჭირდებათ.

წვიმის წკარუნს, ქარის შრიადს,
თუ ოდესმე მოუსმენთ,
ნახავთ ჩემს ჩუმ და იშვიათ
ფიქრებს, თქვენთან მოსულებს.

სამოთხის ბაღს მოგატარებთ,
ლოყებს კოცნით გაგიტობობთ,
შემოგახვევთ შიშველ ტანზე,
ზეთისხილის აკიდოს.

იქ კი, სადაც ჩვენი ძვლები,
დაიწყებენ სიცოცხლეს,
სიყვარულის ნედლი გზებით
გაიზრდება თითო ხე.

ფიქრი, ღამის ნამზითევი,
დარჩა სევდად, იჭვებად,
უჩემობას მიეჩვევით,
აღარ გაგიჭირდებათ.

* * *

მყუდროებაა ჩემი სავანე,
სად მიშუშდება სულის იარა,
დარდის მიზეზი ღრუბლებს გავანდე,
შენ ვერაფერი გაგიგია რა.

ჩემი ფანჯრიდან წმინდა გიორგის
ტაძარს ვუმზერ და შენზე ვლოცულობ,
მცხეთა აქვია, ჯვარიც, დიდგორიც,
უცხო მშვენებით გარემოცულო...

შენ სიყვარულით გულს აატკივებ
და მონატრებით მოიხიბლები,
შენი მიწის და ზეცის თაღისკენ
მიემართება შენი ფიქრები.

მყუდროებაა ჩემი სავანე,
სად მიშუშდება სულის იარა,
ჩვენ, პოეტები გულებს დავანთებთ,
თქვენი დარდების თანაზიარად.

2003.

* * *

პოეტი
კაცის
მდგომარეობა,
შენს
გაჭირვებას
ვერას
უშველის,
მე შენ
მიყვარხარ,
მოვალეობად
არ გამიხდია,
სხვა რამ
ნუგეში.

1994.

ჩემი მეოთხედი

ჩემო მეგობარო
 იცვლება ამინდი,
 ვიცი, რომ გიჭირს და
 ღმერთს შენს თავს ვავედრებ,
 სიკვდილი უკან რომ
 დაგვდევდა ლანდივით,
 ჩვენ უნდა ორივეს გვცოდნოდა
 აღრევე.

დღეს შორი-შორსა ვართ,
 შენ გცივა, შიმშილობ,
 ხედები, რომ მეც მიჭირს
 და არ მწერ არაფერს,
 ოღონდაც როდესმე
 ცოცხალმა გიხილო,
 ამ ერთ დოქ ღვინოსაც,
 იმ დღისთვის გადავდებ.

მისდევნ ფიქრები
 კვალდაკვალ შავ ღრუბლებს,
 ოხერ თავს რას ვჩივი,
 ვლოცულობ, ოღონდაც,
 ღმერთი ჩვენს მომავალს,
 ჩვენს ხვედრს ნუ არგუნებს,
 ჩვენს შვილებს არ ჰქონდეთ,
 ჯვარცმა და გოლგოთა.

ჩემო მეგობარო,
 სადა ხარ, როგორ ხარ,

ხვდები, რომ მეც მიჭირს
და არ მწერ არაფერს,
შენ კარგად მეყოლე,
სულ კარგად ოღონდაც,
სიკვიდის შენს ნახვამდე,
უთუოდ გადავდე.

1998.

ღღას

მე ახლა აღბათ ვერაფერს დავწერ,
ამ სევდას აღარც რითმა უხდება,
შენ რომ გგონია, ახალგაზრდა ვარ,
უკვე მიმტყუნეს, დედა, მუხლებმა.

ჯერ თუმცა ჩემს წლებს არ ვეპუები
და კვლავ ბავშვივით ვრჩები თავნება.
ხშირად მოგწერდი დასამშვიდებლად,
მაგრამ მიმტყუნეს, დედა, თვალებმაც.

ვფურცლავ ბარათებს შენთვის დაწერილს,
ძვირფას ნივთებთან გადანახულებს,
შენს სანახავად გულს დავიღლიდი,
მაგრამ მე, დედა, გულიც მაწუნებს...

2000.

* * *

რა შორს არიან
 ახლა ჩემგან ღორკაც, ბორხესიც,
 რა ახლოს არის ეკლესია,
 რა შორს სამრეკლო,
 მე დაღლილი ვარ და
 სიყვარულს ვეამბოხები,
 შენ არ გწამს, მაგრამ
 შეჭველად ღმერთი არსებობს.

პოეზიასთან
 უხილავი ძაფი გაუბამს
 და მეც უფლისთვის სანთელს ვანთებ
 ყოველ პარასკევს,
 ოღონდ სიყვარულს
 ნუ ახსენებ ასე აუგად,
 უთქმელ დარღზე კი,
 რამდენიც გსურს, ილაპარაკე.

ილაპარაკე,
 ოცნების კოშკს როგორ აგებდი,
 მერე ცხოვრებამ
 მღვრიე ბანგით როგორ დაგათრო,
 დუმან მიჰინვარედ
 იღუმალის სარკოფაგები
 და თაღისებრი მოუხურავს,
 მხრებზე სამყაროს.

* * *

სხვაგან იქნებ
წვიმაა,
სხვაგან იქნებ
თოვს,
ყველაფერი
წინაა,
ყველაფერი -
შორს.

ზოგი
ნაჭამ – ნასვამი,
ტანტზე გორავს
შინ,
ზოგი ფიქრობს –
ამ ღამით,
რა აჭამოს
შვილს.

ბევრი უკვე
მკვდარია,
ბევრიც
გვამად ძევს...
ბევრი
არაკაცია
დარჩენილი
ჯერ.

მკითხაობენ
წინასწარ,
ჭორაობენ
ჭორს,
ყველაფერი
წინა მაქვს,
ყველაფერი
შორს.

1994.

ვაი ჩვენს ჰატკონს

მერე რა, შე ჩემა,
 რაც ჭამე, შეგერჩება,
 მერე რა, თუ ვინმეს
 ქერი ბზად ეჩვენა...
 გაქვს რამე საჩხერი,
 „დავაი, კაროჩე“,
 ვინც მოკვდა – ნათელი,
 კაიფის ჯადოქრებს,
 „ვარდიო სილაში“ –
 რეებსა ბაზრობენ,
 მაყუთი?...
 შე ბოზო, ნისიად გაკოცებ!

ვან, ჩემი,
 ქუჩაში ბორგავენ კერპები,
 ქალები –
 მინებით,
 კაცები –
 კეპებით.
 ეხ, ძმაო,
 არ ენდო
 თუ ვინმეს შეხვედები,
 ძაღლებით დადიან
 ბორღელის შეფები.

დიდება ძმაბიჭებს,
 კაიფის ჯადოქრებს,
 „პრიხოდშიც“, „ლომკაშიც“
 ბოლომდე „კაცობენ“,

ვერაფერს გაუგებ
დაწყველილ ამ სოფელს,
თორემ ქურდს რად უნდა?—
რომ კაცი გაბოზდეს.

„დავაი“ საჩხერი,
სამყარო შევიგრძნოთ,
დიდება თაღლითებს,
ვინცა წევს მიწაში,
მოდრი რა,
ნისიად გაკოცებ, შე გიჟო,
რეებსა ბაზრობენ —
„ვარდიო სილაში“ ...

2004

სულმოუთქმელად ვიყავი

ყველა,
 რაც იგულისხმება
 და რაც
 არ ითქმის ენით
 (რომ არ
 მივედო—მოვედო,
 არ მომივიდეს
 მეტი),
 ახლავე
 დაუფიქრებლად,
 სულმოუთქმელად
 გეტყვი:

რასაც
 ამბობდნენ წარსულში,
 რასაც
 იტყვიან მერმისს, —
 ეს
 სიყვარული იქნება,
 მხოლოდ და მხოლოდ
 შენი.

2004.

* * *

*აღდგომა ღღეს მიტოვებულ საფლავზე
წითელი კვერცხების ნაცვლად
ყაყაჩოები ამოსულიყნენ.*

ღმერთო,
ისე
ნუ
გამწირავ,
მე
სხვის
ღარდს
ნუ
ჩამაყოლებ,
ამ
საფლავის
ცივი
მიწა
გაუთბიათ
ყაყაჩოებს!

1994.

ძქოაღამღათ პოეტებს გზაში

შემოღამღათ პოეტებს გზაში...

ქარებს უღაბნოს სევეღა მოჰქონღა,
ვით მწუნარება ლაშქარს მონღოღთა
ღა ლექსებს, თაგის ჯვარს ღა გოღგოღთას,
ეზიდებოღნენ წვიმაში,

ქარში.

შემოღამღათ პოეტებს გზაში...

ღვინის მსმეღებს ღა სიტყვის ღარაჯებს,
უნვად გასცემღნენ, გულით ხარჯავღნენ,
რაც კი გააღნღათ, ხოღღო ღანარღენს...
ეღაღებოღნენ ლექსებს,

ვით ჰაშიშს.

შემოღამღათ პოეტებს გზაში...

ხან ქარი ქროღა, ხან წვიმა ცრიღა,
ხან ვარსკეღღაღები ცვიოღა ციღან
ღა სიყვარული სიძულვიღს ცვლიღა,
ღაჰქროღა ეღვა მჭექარე

მარშით.

შემოღამღათ პოეტებს გზაში...

ღამეს ღიღამღე ყანწებით სვამღნენ,
გამოიხმოზღნენ სულეთის ლანღებს

და თითო ლექსად ყიდიდნენ დარდებს,
ფეხზე ეკიდათ დარდები
მაშინ.

შემოადამდათ პოეტებს გზაში...

ცის მხურვალეობა მზესავით სწვავდათ
და ელვარება წამწამთა, წამთა,
ლექსს აყოლებდნენ ღვინოზე წამლად,
ხოლო მუსიკად – გალობას
შაშვის.

შემოადამდათ პოეტებს გზაში...

შენჩერებულებს მცხეთას თუ დიღომს,
ათრობდათ ლექსი, ართობდათ ღვინო,
ახსენდებოდათ არდოტი, ღილღო,
ადღეგრძელებდნენ შხარას და
შატილს...

შემოადამდათ პოეტებს

გზაში...

ლიტერატურული იაფი

ვზივარ ფიქრების თოვლში,
ვუსმენ ბაირონს, ჰაფეზს,
ასდის სიგარის ბოლი,
“ლიტერატურულ
კაფეს”.

წარსულს გასვლია ყავლი,
როგორც შარშანდელ მოდას
და ჭინჭარივით ჰყვავის,
ჩემი ლამაზი
მოღვმა.

ქალაქს, მის კედლებს მიღმა,
ნახშიროქანგი ახრჩობს,
შენ რომ გგონია, მღვიძავს,
ძარღვში პულსს ვეძებ
ამ დროს.

ძარღვში პულსს ვეძებ, სულში -
ლექსის ცრემლიან პწკარედს,
ასდის სიგარის ბოლი,
“ლიტერატურულ
კაფეს”.

* * *

ტყუილად
გიკვირთ
კახეთში,
პატივს
რად სცემენ
სახედარს,
ღვთის კრძალვას
ნახავთ, თვალებში
თუ დაკვირვებით
ჩაჰხედავთ.

2005

* * *

თუმ
– ფშავ
– ხევსურთა
ნადიმი,
ლექსთა
მარულას
მაგონებს,
სმაში,
ცხვარში
თუ სათიბში,
სულ პოეზიას
ჰგალობენ.

2005

* * *

კაცი რადას
არ გაიგებ,
დიდლმს მიაქვთო
დავითი,
დავითს ვერავინ
წაიღებს,
თუ უნდა, წავა
თავისით!

2005

თუნღება ღამე

თუნღება
ღამე
და დილის
რიჟრაჟს,
შორდება
მთვარე, –
წაწალი მზისა...

2003

ძომავლის ძნელოებს

ადრე
სანთლებზე
წერდნენო,
რაც ჭრაქმა,
ლამფამ
შეცვალა,
ნათურის
შუქზე
მწერლებო,
ფიქრში
წასულნო
ზეცადა,
შიში
მკლავს,
ჯვარიმც
გეწეროთ,
გახდეთ
მომავლის
წერადა.

* * *

მიდის
 დიდებულთა ქარავანი,
 მოდის
 ახალგაზრდა თაობა,
 რჩება
 ობმოდებულ კარადაზე,
 ხსოვნა
 წიგნებიან თაროთა.

რჩება
 დამტვერილი საქაღალდე,
 ცალკე
 მიწყობილი ფიქრებად,
 აღარ
 იდარდებენ აღარაფერს,
 ვინც
 არ იქნება, ან იქნება.

ასე
 თავისთავად, დაჯერებით,
 ჯერ
 არ დაწყებული ომიდან,
 „იმიჯირებული“
 ქართველები,
 ზღაპრის
 გმირებივით მოდიან.

აქტობა

ჩემს მეუღლეს

ამბობ:

„წავიდეთ უცხოეთში,
ყველაფერს თავი დაგანებოთ,
ვერც იქ ვიქნებით უშფოთველნი,
მაგრამ რამეს ვნახავთ საარსებოს...“

განა

უფულობამ გადამრია,
ვიცი, გულს გტკენ, ეს რომ ავიჩემე,
წავიდეთ, იქ სადაც ადამიანს,
ჯერ კიდევ ღირსს ყოფენ, პატივს სცემენ...

ვიცი,

არ ამცდება საყვედური,
მაგრამ აღარ უნდა დაგაცალო,
ვიდრე ქვეყანაა არეული,
უნდა აქაობას გაგაცალო...”

მესმის

ყველაფერი, მაგრამ ხვალ-ზეგ,
რომ მომენატრება ჩემი მიწა,
რომ ვერ ვიმეტყველებ ჩემს ენაზე,
რომ მე ჩემი ჟინით ვერ დავიწვია...

აღბათ

გაფიქრები, შენც ცოდვა ხარ,
იქ გიჟ პოეტისგან ვინ დაგიცავს,
ვისთვის ხმელი პური გეცოტავა,
ვისთვის ყველაფერი გაგიწირავს.

2000

ლულა ჯინჯერა

დუელში ვიწვევ
 წიგნს უკითხავს, კომპიუტერულს,
 როგორც მეძაგ ქალს,
 სიყვარულში ჩლუნგს და უწესურს,
 რემიქს-სიმღერას,
 ამ ციტადელს უგემოვნობის,
 დუელში ვიწვევ,
 ყველა მსურველს მათი მონობის.

ვერ ამაღლეგებს
 ფოტო-შოპი კომპიუტერის,
 როგორც ვან-გოგის
 მზეები და მზესუმზირები,
 იდილია პოეტისთვის
 იუპიტერი
 და ოტარიდი,
 სამყოფელი ძველი მუზეუმის.

ერთხელ მოიცლის
 ელექტრონის მთვრალი ვირუსი
 და პროცესორში
 ჩარჩენილი ხსოვნას დარჩება,
 კვლავ იქნებიან
 ჰომეროსი, ჰორაციუსი
 და რუსთაველი,
 წიგნით ხელში წმინდა მამებთან.

დუელში ვიწვევ
ამორძალებს, სიტყვის მქირდავებს,
ვისაც სურს, პულტით
დღე და ღამე ერთურთს გაჰყაროს,
ნუ გეშინიათ,
ეტრატებო, ჩვენ გავიმარჯვებთ
და წინ დაგიდებთ
დასაწერად მთელ ამ სამყაროს.

2004.

* * *

წავიდა
ჩვენი ბავშვობა,
მარტის
თოვლივით გაქრა,
ღრუბლებს გაჰყევი
და შორს ხარ,
მეზავრო
მთვარეულ ქართა.

მე კი...
მე ისევ მოგელი
დარჩენილს
მთების იქით,
ყველაფრის
უარმყოფელი
ღრო
სიბერისკენ მიჰქრის.

2002.

* * *

ეს გაზაფხული ისე ჩაივლის,
როგორც გამდნარი თოვლის მდინარე,
მომდევს ყორანი ბილწი ჩხავილით,
დაღლილი და სულ –
ამომდინარე...

ცა დაიბურა
შავი აჩრდილით,
ო, დალოცვილო,
გამოიდარე.

ო, დალოცვილო, რა დაგემართა,
მაინც როდემდე, მაინც სადამდე,
იქნებ მალისსო ფეხზე შემართვა,
ჩემი სხეულის სულით
დაცლაბდე...

თორემ მივედი
ვიდრე ზენართან,
ლამის წავიქცე,
ლამის გაგთავდე.

1997.

ქენ ხარ პოეტი

შენ ხარ პოეტი, ბედს ნუ ემდურნი,
როცა ცხოვრება ასე გაწამებს,
დაღლილი სული – შენი მეგზური,
სევდად აჩნია

მთვარეს წამწამზე.

შენ ხარ პოეტი და არ იღარდო,
რომ შენთვის მჭლეა წუთისოფელი,
რომ სევდისფერი არის მიდამო,
სევდისფერიც და

სევდის მომგვრელიც.

შენ პოეტი ხარ და ნუ ინებებ,
ავს, თუ საწუთრომ მაინც გაგრიყა,
დგას ბოროტებად, როცა, სიბნელე –
შუქი იღვრება

შენი საყდრიდან.

შენ პოეტი ხარ და სულ თანა გდევს
ადამიანთა სევდაც, ტკივილიც,
გწამს ღმერთი შენი, მაშასადამე,
გაქვს სიყვარული

მარად მისჯილი.

შენ პოეტი ხარ და არ შეგფერის,
რომ მტერზე ჯაფრი ბოდმით იყარო,
შენი მძვინვარე ლექსის ელფერი
არ გაიცრიცოს,
სულს მყივარო!

2005.

ქაბის სონეტა

რჩება
ნაპირებს
ქაფი
ტალღების,
როგორც
სარეცელს
ქალის
პერანგი,
ზღვა
მთვარის
შუქზე
ჰგავს
ამ ღამეში
იეროგლიფით
ნახატ
პერგამენტს.

2002.

„ცხოვრების ეპიდაცია“

ნაწევები ციკლიდან

მწარე
განსაცდელს
დღე-ნიადგ
გვიმზადებს
ბედი,
გაძლებასა და
გადარჩენას
სხვებივით
ენატრობ,
მეც
მომამშიე,
მომაწყურე,
ოღონდაც
გვედრი,
ნუდარასოდეს
მიმატოვებ,
უფალო,
მარტო!..

1994.

ღ ა ა ლ ბ ი

მიყვარხარ,
 ძვირფასო, და რეგორც აშუღი,
 სევდიან ლექსებით კარდაკარ დაგეძებ,
 გიჟმაჟობს ქარი და ბნელ ქუჩებს დაღმუის
 და მთვარე
 განთიადს აღნება ბაგეზე.

თენდება
 და ისევ მოველი საღამოს,
 დაასხი, არ მინდა ამგვარი სიფხიზლე,
 მიხვდებით, მდიდრებსაც რა ჰქონდათ სანადგლო,
 ფულებს და ოქროებს
 რა თავში იხლიდნენ.

დაასხი,
 დღეს მაინც სუყველა დავთვრებით,
 სადმე ეგ თვალები თუ შემომეფეთა,
 არ მინდა არც სატრფო, სხვისაგან ნათრევი,
 მით უფრო სამშობლო,
 გამყიდველ მეფეთა.

საჩვილან საით? . .

სარფიდან თვალი ვეღარას ხედავს,
 უკან და უკან დარჩა ბათუმი,
 ცივდება სისხლი, თუმცადა მხნედ ვარ
 და მესმის გურჯის
 გონჯი თათრული.

ღსმალოს ხმაზე ღიღინებს ქალი,
 ცურავს მის თმაში ხელები თურქის,
 იცის ქალმა, რომ ეს მის და ასწილ,
 მისი სამშობლოს
 სიკვდილსაც უდრის.

მაგრამ სამშობლო წაართვეს ამ ქალს,
 თვალწინ შიმშილით მოუკლეს პირმშო
 და მკერდი თურქის საჯიჯგნად დააქვს,
 რომ არ მოუკვდეს
 მეორეც, შიშობს.

რას ერჩით ამ ქალს, ის ახლა ხეა
 და თავის ფოთლებს ჰყიდის ბითუმად,
 სარფიდან თვალი ვეღარას ხედავს,
 უკან და უკან
 დარჩა ბათუმი.

პოეტის ნება

უფლის წყალობით,
შევხედებოდით როდესმე მაინც,
სიკედელის შემდეგ,
ანდა სულაც სიცოცხლის დამღევს,
მოგა ოცნება
და წაგვიღებს ქარივით ცაში,
მთვარიან ღამეს
უცხო ქალთან შამპანურს დაღევ.

შეშლილი ქალი,
როგორც სუსტი ბაბუაწვერა,
სულის შებერვას
და სიშიშვლის დაფარვას ღამობს,
სიყვარულია ალბათ მაინც
პოეტის წერა,
თვითმკვლელობამდე
გაგიჟება მაცალე, წამო!

2002.

ნანას

1.

ციდა ვარსკეკლავი,
თავს რომ დაგნათის,
შენთან მოსული
ჩემი სულია,
დამაწერინა
ცრემლით ბარათი,
სევდამ და შენთან
ყოფნის სურვილმა.

გულს კი რა ძალუძს,
რა შეუძლია,
როცა წარსული
ითხოვს პასუხებს,
ცრემლი აჩნია
თვალებს უძინარს,
სულს უშენობის
დარდი აწუხებს.

2.

ცარიელია
ჩემი სახლი,
დუმან კედლები,
ახლა ვერ ვიტყვი,
რომ ეს ჩემთვის
იდილიაა,
გავცქერი შორეთს,
სადაც ახლა
შენ იმყოფები,

ვით ნაბდიანი,
მთვრალი მწყემსი
გასცქერს იაღადს.

ეს მარტოობა
ახლა მთრგუნავს,
ადრე სხვა იყო,
სულ ისწრაფვოდა
ადრე სული
მარტოობისკენ,
იმოგზაურე
ვარსკვლავეთში,
გულო დადლილო
და ამ ვარსკვლავთა
ერთი მძივი
მკერდს ააწყვიტე.

2004.

* * *

ჩემს ცოლ-შვილს

აღარ მივსტირი არაფერს,
თუმცა ჯერაც ბევრი მეტქმის,
ჩემს თავს ანგარიშს ვაბარებ,
თან მეშინია

ღმერთის.

ცა გაუხდება აკვანი,
სხეულს – დაღვენთილს ოფლად,
ვერ დაჯერდება საკმარისს,
კაცი, მოსული

სოფლად...

მსურს: ჩემი წასვლა ალალი,
თქვენი – მშვიდობით
ყოფნა.

2004.

* * *

ვერც რას
დაგაკლებთ,
არ ყოფნით
სოფელს,
ვერც რას
შევმატებთ,
უკეთურ
ყოფით,
მოგკვდებით,
მაგრამ
არაფრის
მქონეთ,
შურით
არავინ
მოგა და
მოგეთხრის.

1996.

მა ამის, ღმერთო,
კაცის ცხოვრება?

რა არის,
ღმერთო,
კაცის ცხოვრება? –

ამ ჯოჯოხეთურ
ლაბირინთებში,
მტვრად გადვიქცევით,
როგორც მუშია
და შეგეჭამს მიწა
პირდაღებულნი.
თუმც ჩვენი ხორცი
მჭლე და უშია,
ჩამოისვენებს ჩვენი
სხეული,
ათასწლეულებს
შორის ნათრევი,
ხელებს მოგეხვევენ,
მიგვითვისებენ
ბნელ საიქიოს
მობინადრენი.

რა არის,
ღმერთო,
კაცის ცხოვრება?
ქვეყნად მოვლენის
ხვედრი და მერე,
დაბადებიდან შიში

სიკვდილის,
სულ სიღარიბე,
ზოგჯერ სიმდიდრეც,
ქარების ქროლვა,
სულის კივილი,
მატერიალურ,
მეტაფიზიკურ სხეულს
დაღარულს
მეტასტაზებად,
გიჟური ვნება,
ანდა რამდენი,
ბოროტი ზრახვა
მიეტანება.

ღმერთო,
რა არის
კაცის ცხოვრება?
მოსვლის წამითაც
მადლობელი ვარ,
ბედნიერებაც
რომ არ მეღირსოს,
შენ, სიცოცხლეო,
მანც მიყვარხარ,
ასე უცხოვ და
სახეშეცვლილო.
დადგება ჟამი
გასამართლების
და განცდა –
ქვეყნად ჩემი არ ყოფნის,
რა ვუყოთ,
თუ კი წუთისოფელი,

არ არის ერთხელ
კაცის სამყოფი.

ღმერთო,
რა არის
კაცის ცხოვრება?
სიყვარულისთვის
ქვეყნად მოვლენილს,
ბოლომდე ტკობის
ნებას არ აძლევ,
მაინც მადლობა,
რომ უბრუნდება
ბოლოს სუყველა,
თავის საძვალეს.

მიყვარხართ, მთებო,
სატრფოს ცრემლებო,
ენაგ, მამულო,
გეტრფით, ვფიცავ ღმერთს,
რა იქნებოდა
ჩემი ცხოვრება,
ასე ძლიერად
რომ არ მიყვარდეთ.

2001.

ქუჩე ვიორგის ეასაუჭიჭა
ჭომჩალოლ აღალაბთან

მეფე ვიორგის
უკითხავს
აზნაურისთვის
ერთხელ:
– რად ვეღარ ვხედავ,
აღაღარ,
ყარაბაღულის
ცხენებს?

– ბედაურებზე
კარგა ხანს,
ძველი ქართველნი
შესხდნენ,
ბედაურები
სადღაა,
ხალხი აღარ გვყავს,
მეფევ!

2002.

* * *

Ave maria,

სიყვარული ახლა მკვდარია,
 ეს ჩემი გული
 ძველებურად გადამწვარია,
 ცრემლის წვიმას,
 შავი თოვლი, ცეცხლის ქარია,
 ვინც იყვნენ, იყვნენ,
 წავიდნენ და აღარ არიან.

Ave maria!

მრცხვენია და მაინც გაწუხებ,
 მოდი შეწვენად,
 რომ გამოვხსნა სული მარწუხებს,
 თორემ მოკლეა
 ნაბოძები ჩემთვის საწუთრო,
 ასწლეულები გადასწონონ
 ძალუბთ ამ წუთებს.

Ave maria!

უგრძნობლობამ ხელი დამრია,
 არც მტკივა რამე
 და არც რამე არ მიხარია,
 ცრემლის წვიმას,
 შავი თოვლი, ცეცხლის ქარია,
 არც მკვდრები ჩანან
 და ცოცხალნიც აღარ არიან

თ. ვინ ჰელზეჰელ!...

როგორც ქვესკნელის მბრძანებელი,
 ფონ ბელზებელი,
 მოდიხარ ჩემთან და ცხოვრების ანგარიშს ითხოვ,
 მე უკვე აღარც რამე დამრჩა მოსართმეველი,
 ჩადენილი მაქვს
 ყველა ცოდვა შენს გამო, თითქოს.

ჩადენილი მაქვს ყველა ცოდვა და ამ ცოდვებით,
 შენ არ იფიქრო ჯოჯოხეთის კარებზე მოვალ,
 ჩემთან მოდიან უნაზესი ანგელოზები,
 ჩემი პური და
 მარილია, დღეიდან, ლოცვა.

ო, არ გეგონოს, ფონ ბელზებელ, ჩემო მსახურო,
 ვკადნიერდები და ოლიმპოს ჩირადღნებს ვეძებ,
 მინდა კარები სამოთხისა გამოვიხსურო
 და შენთან ერთად
 ჩავყვე სკნელში ცეცხლოვან ენებს.

რომ დავისაჯო, ისე როგორც იქ ისჯებიან,
 ახლა, იცოცხლე, ტანჯვისათვის საკმაო დროც
 მაქვს,
 მერე სამყაროს შევახსენო ვირთხის ფრთებიანს,
 რომ არა რჩება
 დაუსჯელი არცერთი ცოდვა.

ო, ფონ ბელზებელ, ჩემო ეშმაგ, მომემსახურე,
 როგორც ზღვა მიწას, ისე მიჭერს ყელზე საყელო,

ოღონდ, იცოდე, ღმერთს აუგად ნუღარ ახსენებ,
ის მწამს და მიყვარს, –
საიმკვეყნო და საამკვეყნო.

2004.

* * *

გიშრისფერ თვალებში
შეშლილის სევდაა,
გიშრისფერ ნაწნავებს
აგიშლის ავქარი,
სიცოცხლის დასასრულს
გუკეთებ შესავალს,
თორემ თვით სიკვდილი
ისედაც აქ არის.

ღამის ბინდს მოცარტის
გამებით მონაქსოვს,
ვით დანტეს ჯურღმულში
შრეებს და კიბეებს,
გუგლი და ღმერთს ყველა
ცოდვილის შეველას ვთხოვ
და ვეტრფი სიცოცხლეს,
ბოძებულ სიკეთეს.

ხოლო შენს სიყვარულს
შეშლილი დენდივით,
თვალზე ბინდგაკრული
გზა-შარა დაგყავარ,
ვნებების ართმენით
უფლისგან დევნილი,
მეცხრე წრის კედელზე
გკიდევარ ალაყაფს.

„რექვიემს“ ჰგავს ყველა
ნოტი და სონეტი,
მაგრამ, ო, „ჩაკრულო“! –
ღმერთების ჰიმნია
და ერთი
პატარა შეცდომა პოეტის
სუყველა მეფეთა
ცოდებაზე დიდია.

2002.

* * *

გულს გაგახელებ
სიმთა ჟღარუნით,
ქარს გაგაყოლებ
ფიქრებს გადაღლილს,
მიყვარს ცხოვრება
იალადური
და ცხელ ხინკალზე
ჭიქა არაყი.

2005

* * *

წევხარ და
ისევ არ
გეძინება,
ისეთი
დროა,
რას არ ფიქრობ,
ერთი
ჩათვლემა და
შეიძლება,
სული
გაგიფრინდეს
საიქიოს.

1998.

* * *

...აქეთ იაღნო,
ღვთაება,
თემზა,
იქით მთაწმინდა,
თბილისი,
ჯვარი,
და ეკლესია
ლოჭინოს
ხევთან,
და სასაფლაო
სახლიდან
მარჯვნივ;
მე მომენატრა
შრიალი ხეთა
და ჩემი კოხტა,
მდუმარე სახლი.

2002.

თქმული

გადაჰფენია,
როგორც
ხალიჩა,
ქათქათა
თოვლი
მიწის
ზედაპირს,
მზე
ღრუბლებიდან
გამოსხლისდა
და
ხტის ბექობზე,
ვით
ლეოპარდი.

2002.

* * *

სულ
 ბეწვის ხიდზე ვკიდივარ,
 მკლავს შეუცნობის ჟინი,
 არ გჯერა, ხან რომ გიჟი ვარ,
 ხან რომ არა ვარ გიჟი.

ზურგზე
 ქვასავით მკიდია,
 ჩემი ცხოვრების ტვირთი,
 მე რა ხელი მაქვს სიკვდილთან,
 მე ჩემს სიცოცხლეს ვტირი.

2005

* * *

ვიცნობდი
 ბევრ პოეტს,
 ცოცხალსაც, მკვდარსაც,
 პირადათ,
 ახლოდან, შორიდან, ისე...
 ზურა ჯაფარიძე
 როდესაც მოკვდა,
 პირველად ჩავფიქრდი
 სევდიან ნისლზე.

2005

* * *

ადამიანმა
 იცის დარდი,
 ტკივილი სხვისით,
 მას შეუძლია
 სიყვარულის
 ნამდვილი განცდა
 და გვერდში მყოფის
 გასაჭირის
 ქცევა თავისად,
 ადამიანმა
 შეიძლება დადგაროს
 სისხლიც,
 ადამიანი
 შეიძლება გაგიხდეს
 მტრადაც,
 ასე სათნო
 და სასტიკია
 გული კაცისა.

2003.

* * *

საათი
წიკწიკებს,
წიკწიკებს,
წიკ...
ღრო
მიდის,
მიიწევს,
მიიწევს
წინ...
გული კი
სხეულში
ღგაფუნობს,
ღგაფ...
ფაფუ
სიყვარული,
ფაფუ,
ფაფ...
ფა...

ღროშები
ფრიალებს,
ფრიალებს,
ფრი...
ქარი
სულ არ არის
და მაინც
ქრის...
გრძელდება
თოქ-შოუ

პაპარაცთა
და
გადის
ცხოვრება,
პა—
რა—
რა—
მპა...

2004.

ფრანსუა ვიიონ!

ფრანსუა ვიიონ,
 შენსავით ვყაჩაღობ,
 მაგრამ, ო,
 ფულს და ვერცხლს არავის არ ვძალაგ,
 გრძნობებზე ვნადირობ,
 პოეტო ძმაკაცო,
 ვადმერთებ სიყვარულს –
 შავთვალა ლამაზმანს.

აქ მაინც ერთნი ვართ,
 ქურდების წესია,
 ზოგს გზაში ვუხვდები,
 ზოგს სახლის კარებთან,
 დმერთმა
 დამიფაროს მაცდური ვნებისგან,
 მე მათი მსურს გულის
 სხეულით ტარება.

მე მათგან
 ამ გულის გასაღებს მოვითხოვ,
 ხან მთვრალი და ხანაც
 ქარივით ავშარი,
 შენსავით, ვიიონ,
 მოწყალეც რომ ვიყო,
 ამდენ ქალს ტრფიალით
 ასე არ ვტანჯავდი.

არა ღირს, ძმობილო,
შევეშვათ ქურდობას,
ლექსები ვწეროთ და
უფალზე ვიფიქროთ,
შენ ჩემთვის
ყოველთვის პოეტი უფრო ხარ,
ვიიონ ფრანსუა,
ფრანსუა ვიიონ!

2004.

* * *

განისვენებს ოთახში,
ღამის ცივი სიჩუმე,
ტკივილები ცოტახნით,
როგორ ვერ გამიყურე.

შენი ნაზი სამყარო,
მოვრთე ყვავილწნულეებით,
მწერდი, – როგორ მყავხარო,
მერე დამივიწყებდი...

ანათებდა უკუნეთს,
მთვარის თეთრი სპეკალი,
მბაგდა ეს საუკუნე –
ღვთის როსკიპი მხევალი.

1999.

მ გ ძ ა ჯ ლ

დგახარ ქუჩაში
 შიშველ სხეულით,
 ვით მოფარფატე ღამის ფარვანა
 და ნაზ სიყვარულს გადაჩვეული,
 მთვარის როსკიპი ხდები
 თანდათან.

შენ დაგაკისრა
 ყოფის სიმძიმემ,
 სხვისი ჟინისთვის მსხვერპლი გაგელო,
 სადმე დაღლილი ჩამოიძინებ...
 ხან “მოდერატო”, ხანაც
 „ალეგრო”.

ცოდვა ხარ,
 რადგან ქალურ ცხოვრების,
 დღეს ყველა წესი ძლიერ გამკაცრდა,
 უღიმი ყალბი სიამოვნებით,
 ვნებაატეხილ უცხო
 მამაკაცს.

მან უნდა
 გოცნოს და შენც იმავეს,
 გინდა თუ არა, უნდა ეფერო,
 როგორ გვამცირებ ადამიანებს,
 ო, ტკბილო სიძვაჲ,
 ძაღლო ბებერო!

.....

დგანარ ქუჩაში
შიშველ სხეულით,
ვით მოფარფატე ღამის ფარვანა
და წრფელ სიყვარულს გადაჩვეული,
სარეცველს უყოფ
ყველას თანაბრად.

2005

მიყვარხარ, აღამიანო!

რაა იების სადარი,
ველზე რე ამოდინო,
ვიცი, რაცა ხარ და მაინც,
მიყვარხარ,
აღამიანო!

არა ყავთ ჯიხვებს ბადალი,
ქარაფებს გადადინო,
ვიცი, რაცა ხარ და მაინც,
მიყვარხარ,
აღამიანო!

ქარს ვუხმობ ქალის დალალით
გადაშლილს ყველა მხრიდანო...
ვიცი, რაცა ხარ და მაინც
მიყვარხარ,
აღამიანო!

წვიმა წამოვა მაღლა ცით,
ძირს ჩანჩქერები დიანო,
ვიცი, ვინცა ხარ და მაინც,
მიყვარხარ,
აღამიანო!

არც სიყვარულით გადაგლდი,
შენთან რა უნდა ვიდაო,

ვიცი, ვინცა ხარ და მაინც,
მიყვარხარ,
ადამიანო!

განა სიყვარულს გამადლი,
განა იმისთვის ვხმინაობ,
ვიცი ვინცა ხარ და მაინც,
მიყვარხარ,
ადამიანო!

არა არის ქვეყნად არცა ვინ,
გულისთქმა კაცმა მიანდოს,
ცუდი ხარ, ცუდი და მაინც,
მიყვარხარ,
ადამიანო!

2005.

ის მეცოდება

გაუტანლობის,
 უზნეობის მოდის დრო-ჟამი,
 რჯულდადლი ვიყო,
 თუ ამ დროში ღირდეს ცხოვრება,
 ახლა ამ ბნელში,
 ამ ყინვაში, ქარის ქროლვაში,
 ძაღლი რომ დაძრწის დამშეული –

ის მეცოდება...

როგორც რამ ნივთზე,
 სიყვარულზე ჩადიან ფსონებს,
 არც რამ გრძნობა აქვთ,
 პაპაჩემის სულის ცხონებამ,
 ამ ავაზაკთა, მამაძაღლთა,
 მაძღართა ფონზე,
 ბავშვი რომ დაძრწის ხელგაწვედილი –

ის მეცოდება...

ვხედავ, მეცლება ნელა–ნელა,
 რითიც ვამაყობ,
 კარგ მომავალზე ჩემი ფიქრი
 დარჩა ოცნებად,
 მეორედ მოსვლის წინაშე დგას
 მთელი სამყარო,
 ხვალ რომ იქნება
 ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ ო,
 ის მეცოდება.

ანაკრეონტი

მარტის რტოებზე
და ლოტოსის ნაზ ღეროებზე,
ისე ვით ლირას პოეზიის კენტი ტენორი,
უყოფდა მუზას უგვირგვინო ანაკრეონტებს,
გარდის ფურცლებით თავშემკული ანაკრეონტი.

უმდერდა ბახუსს,
ვაზის ლერწებს და სილამაზეს,
მისთვის ჭაღარა იყო დროთა უღვთო დინება,
„სიყვარულითო“, – მოგიგებდათ ყოველ სალამზე
და ეძლეოდა ბერიკაცულ თავდავიწყებას.

ზეთისხილის და
დაბურული დაფნის მწვანეში,
იხდიდნენ ქიტონს დორიელი ქალიშვილები
და ქსოვდა რითმას პოეზიის ფოლიანტებში,
ანაკრეონტი სისხლიანი ძველი სიმებით.

მოჰქონდათ ჰორებს
მისი შუბლის შესამკობელად,
ვარდები ნორჩი და შროშანი ნაზი სამკერდედ,
უმდერა ბახუსს და სიყვარულს დიდმა პოეტმა
და მიიძინა ყურძნის მტევნით ხელში ვარდებზე.

დიან მას შემდეგ
ლეთეოსის მდინარეები
და დააქვთ სევდა – ელინური სულის დიდების,
სილამაზეზე უფრო მეტად გვწვავენ ლექსები,
ოქროზე მეტად სიყვარულზე ჟღერენ სიმები.

ნკიძის ნკეთი ღა ჳოთოლი

– წვეთი კი არა, დარდი ვარ,
 ცრემლად მოსული ციდანა,
 სულ ასე სველი დავდივარ,
 ვერ მამჩნევ,
 ისე ციდა ვარ.

ზამთარში ყინვა მომივა
 რომ ფანტელებად მომთოვს,
 შენთანაც სუსხით მოვდივარ,
 ხომ არ გაწუხებ
 ფოთოლო!

წვეთო ღა ცრემლო, ცის ნამო,
 ჩემო ცქრიალა დაია,
 მზემ თუ არ შემომცინაო,
 მეც ცარიელა
 დარდი ვარ.

მზეს დამიჩრდილავს ღრუბელი,
 ქარს ველი, ქარი მოვა ღა
 ღრუბელთან ერთად სულელი,
 მეც დამაშორებს
 მოდგმასთან.

წამიღებს, წამანიაგებს,
 ყლორტიდან მომგლეჯს სრულებით,

შენ აორთქლდები მიწაზე,
 ისევ ცას
 დაუბრუნდები...

გუსმენდი წვეთსაც, ფოთოლსაც,
 გული მიცემდა სიამით,
 ამ წმინდებს, ნეტა, ოღონდაც,
 რითა სჯობს
 ადამიანი!

2004

* * *

ყავაში ნალექი
 კაიფში ვარდნის,
 ლამაზად გალექსილ
 სიყვარულს გავფდი,
 ქალაქში მოთოვა,
 არ გიყვარს თეთრი,
 მოლაში “ბორღოა”
 საცვალის ფერი.

უნდებათ საყურე
 ნიკაპზე, ცხვირზე,
 ჩემთვის კო გრძნობა კვლავ
 წვაა და ციხე,
 შენ გშეგნის პირბადე,
 ლოყაზე ხალი,
 შენ ჩემი დღე ხარ და
 იმედიც ხვალის.

ბოგინობს ბოგანო,
 როსკიპობს ბოზი,
 მე ყანწს ვსვამ,
 ყავას კი – ბომჟები ზონდით,
 აფრქვევენ “სვეტები”
 კაიფში ლექსებს,
 მე ვფიქრობ ტრფიალზე
 და არა სექსზე.

იწილო-ბიწილო,
 სიკვდილო, გიხმობ,
 დედაც მაუკვლია
 მეველე მიხოს...
 კაცურად ანათებს
 დამეში მთვარე,
 მოდი, ამ სიცოცხლით
 დავითროთ ბარემ.

არ უყვართ განაბებს
 წითელი, თეთრი
 და მაინც “ბორდოა”
 საცვალის ფერი,
 გოცნიდი თვალებზე
 და მკერდზე- ვარდში,
 ლამაზად გალექსილ
 სიყვარულს ჰგავდი.

ჩემს მკითხველს

მე ახლა უკვე
 ორმოცს გადავცდი,
 რას იზამ,
 წლებსაც თავისი მიაქვს,
 ხან გული მტკივა,
 ხან თავი,
 ხან რა...
 თუმც ჩემს სხეულში
 ხორცის ტკივილზე,
 სულის ტკივილი
 წლებთან ერთად უფრო მძაფრდება.

მაგალითს გეტყვით:
 წინა დღეებში ავად შევიქმენ,
 ძალიან ავად,
 ორი-სამი დღე დადიოდა
 სახლში სასწრაფო
 (უფალს შევთხოვე
 მიტევება ცოდვათა ჩემთა),
 მაგრამ როგორც კი მოვჯობინდი,
 ღუქანს ვეწვიე...
 პოდა იქიდან გამოსულმა ნასვამ-მადდარმა,
 საწყალ მათხოვარს,
 შაჰ-გეზირივით ჩავუყარე ხურდა ფული
 და მივხვდი,
 ეს მას პურის ფულად არ ეყოფოდა...

ჩემო მკითხველო,
 დამიჯერე, შევრცხვი სინდისთან,
 სული მეტკინა...

მერე ის იყო:
 ერთ საღამოს ეკლესიასთან,
 შვილის ტოლმა ერთმა ბიჭმა
 მთხოვა წყალობა.
 მეც ვუწყალობე...
 კიდევ მთხოვა და გაგუბრაზდი...

ჩემო მკითხველო,
 დამიჯერე, შემძულდა თავი,
 სული მეტკინა...

ჰო, ერთხელ კიდევ,
 ერთ-ერთი ბაზრის შესასვლელში
 ქალს ჩაფუარე,
 გოგონა ახლდა, პატარა გოგო,
 ქოლგა ეჭირა,
 ხალხისგან თუ მზის დასაფარად...
 თიხის გოჭების ყულაბები
 ეწყობთ ფეხებთან
 და მორცხვად ყიდდნენ...
 მერე მივიდა ვიღაც ახმახი
 (ალბად დაცვიდან)
 და შეუძახა, – მოშორდითო აქაურობას,
 წიხლი აუკრა...
 ერთი მომესმა გოგონას ხმა –
 “ბებო, რა ვქნათო”
 და დამიჯერე, მკითხველო, რომ
 გულში ავტირდი,
 მეტკინა სული...

რამდენი მოვყვე –
 გუშინდამდელი,
 გუშინდელი,
 თუ წუხანდელი...

ჩემი მეგობრის
 შვილისა და შვილის მეგობრის
 თავს დატეხილმა უბედურებამ
 მომსრა ერთიან...
 თექვსმეტი წლის ბიჭს ლავად ქცეული
 ცხელი რკინა შეესო ფეხში
 და მუხლებიდან ბარძაყამდე
 ხორცი იარა.

რკინასთან ერთად მიათრევდნენ
 და ჭრიდნენ რკინას...
 გადარჩა ბავშვი,
 მაგრამ ის ფეხი მე მტკივა თითქოს,
 ის რკინაც თითქოს მე მაქვს გაჩრილი
 და ხორცი მტკივა...

ეს წუხელ იყო,
 უფაღმა უწყის,
 რას გვიმზადებს საწუთრო ხვალ-ზევ.

ამიტომ მენდე,
 დამიჯერე,
 ჩემო მკითხველო,
 რომ მტკივა სული
 და მოგიწოდებ,
 იცხოვრო რწმენით,
 სიკეთე თესო,
 იზრუნო სხვაზე...

პოსა იაცი ჭჷლქი

შენ სახლში ხარ, გარეთ წვიმს,
სველდებიან კედლები,
სულ ოდნავი რამე
გწყინს,
კაცი როცა ბერდები.

ავდარია, დარია,
თვალში გიდგას ცრემლები,
ცოტა რამ
გიხარია,
როცა კაცი ბერდები.

2005.

* * *

შორს დარჩა ზღვა და
ამ ზღვაზე თითქოს,
დავტოვე ჩემი
ნამდვილი სახე,
ქალაქი სულ სხვა
რადაცას ითხოვს,
ხმაური ჰქვია
ქალაქის სახელს.

ზღვას კი სახელად
სიმშვიდე ჰქვია,
მე ამ სიმშვიდის
მადელებს გზებიც...
რა მალე, და რა
ძალიან გვიან,
გარბიან ჩვენგან
ძვირფასი წლები.

2005.

* * *

*„ნეტა... რაც ვერა თქვა,
რაც უთქმელი დარჩა ტატოს,
სულ მე ძეთქვას,
მე მიმეცნოს მათი ბინა...”
ბ. ბერიაშვილი*

რასაც

ვერ მიაგნო ტატომ,
რასაც ვერ მიაგნო ვაჟამ...
შენ არ დაიჯერო მართლა,
რამე მისაგნები დარჩა...

სამი

დამწერლობის პატრონს,
სადაც პოეზია შფოთავს,
სიტყვის მეფეთ—მეფე შოთას,
დიდხანს მიგნებული ჰქონდა.

განიბნევა

ანი, ბანი,
ლექსში სიყვარულის ნატვრად,
დღემდე ნიკო ფიროსმანი,
პოეზიას ფუნჯით ხატავს.

მე ნუ მასწავლი

მე ნუ მასწავლი,
რომ ყოველმხრივ
მომელის საფრთხე,
რომ მეგობარიც
აღარ არის
დღეს უკვე სანდო,
რომ დრო მოვიდა –
ქონება სჯობს
სიკეთეს, სახელს
და მოყვასისთვის
თავგანწირვა
არა ღირს ამ დროს.

ნუ დამარიგებ,
რომ სიყვარულს
ნადველი მოაქვს,
რომ სატრფო ჩემი,
ნებისმიერ
შემხვედრში გამცვლის,
რომ გაუვიდა
ყავლი გრძნობას,
ისეთი დროა, –
დაიჩაგრება
ამ ყოფაში
ყოველი კაცი.

2007.

* * *

რამდენი ახლა
ამ ქალაქში დამეს ათენებს,
რამდენი კვდება
და ცრემლი სდის,
რამდენს, თვალებზე,
რამდენგან არის
საქორწილო სუფრა გაშლილი,
ქალობა ელის ამ დამეში
რამდენ ქალიშვილს.

მე კი ვინატრებ
ლექსით თრობას ჩემს ძველ ქალაქში,
მაგრამ ცხოვრების
წიგნის ბოლო გვერდებს გადაშლის
მიქელ გაბრიელ...
და თავისკენ ჩუმად მომიხმობს,
უნდა წავიდე
და სიკვდილით უნდა მოგხიბლო.

2001.

ჰ ო ე ტ ი

პოეტი
 ლამაზ ლექსს ვერ დაწერს,
 თუ
 რამე არ სტკივა ძალიან,
 პოეტი
 ლამაზ ლექსს ვერ დაწერს,
 თუ
 არ უხარია ძალიან,
 ცხოვრების
 უცნობ გრადაციით,
 პოეტი
 ნახევრად მთვრალია,
 თუმცა დღეს

პ ო ე ტ ე ბ ი დ ა რ ი ბ ნ ი,

მრავალრიცხოვანნი არიან.

პოეტის
 ტკივილი რა არის, –
 სამშობლო,
 თავისი მამული,
 პოეტის
 ოცნება რა არის, –
 სატრფო,
 სიყვარულით დაგული,
 პოეტს
 სხვა რა უნდა საგზადად –

ლექსებში
დამე გაათიოს,
სახლში
ხეტიალ-ხეტიალით,
თავი
რღგორმე მიათრიოს.

1994.

* * *

უ ც ნ ა უ რ ი ა...

ადამიანები
 ახლოვდებიან და შორდებიან,
 თითქოს
 ერთმანეთს არც შეხვედრიან,
 თითქოს
 ერთხელაც არ ყოფილან
 ერთად სადმე,
 განმარტოებით
 და გულის დარდი
 არ გადუშლიათ...
 თითქოს
 ერთხელაც არ შეუფიცავთ
 სიყვარული
 პირველ კოცნამდე
 და ღამეები
 ერთ სულ-ხორც არ უთენებიათ.

უ ც ნ ა უ რ ი ა...

ახლოვდებიან და შორდებიან,
 უყვართ
 და მაინც შორდებიან,
 სტკივათ
 და მაინც შორდებიან,
 უჭირთ
 და მაინც შორდებიან,
 ბოლო გზა მაინც

შორეთია...
უცნაურია...
რატომ!

ადამიანთა ცხოვრება,
მარტო ჭაობი და მორევია?

2007.

ზ თ ე ი ო ნ თ ლ

ჰე,
ძმაო,
შენთვის
როცა
დღე არის,
სხვისთვის
ღამეა
ბნელი,
უკუნი,
სხვა
სტუმარია,
შენ კი,
ღმერთმანი,
მასპინძელი
ხარ
ამ საუკუნის!
1992.

სახალწლო

მე მოგიყვები
ზღაპარს, ფერია,
მდიდარ უფლისწულს
როგორ უყვარდა,
ზღაპრიდან
როგორ გამოფრენილან,
ჩვენი ნიშა და
ჩვენი წიქარა.

მე მოგიყვები
გამოქვაბულში,
ცხრა დევს
ერთი და როგორ უვლიდა,
ან ამირანი
მთას მიჯაჭვული,
როგორ მოვიდა
სასწაულიდან.

გეტყვი –
კეთილის არის მთა-ბარი,
ბორცვს
დიდი დრო არ უწერია,
უნდა გიამბო
ყველა ზღაპარი,
რაც კი
ოდესმე დაუწერიათ.

საყყუნე

საუკუნე სრულდება,
მიზანაუსრულებლად
ვხვდები ოცდამეერთეს,
დრო დის დაუსრულებლად,
ეგ თვალები სულ ბედად,
ერთხელ
შემომეფეთნენ.

მზაფრავს მოგონებები
და შლეგივით ვენტები,
გაგისხენებ როდესაც,
გოგმან-გოგმან-გორებით,
მიმაქვს წუთისოფელი
და ეს ყოფა
მომბეზრდა.

მე ყველაფრის მნახველი,
ადარაფერს არ ველი,
ან რას უნდა ველოდე,
მაქვს სახლი და სახელი,
მღვდელთან ცოდვებს გამხელილს,
ვერ გაიგებთ
ვეროდეს.

ჭაბუკ მხრებით მიზიდავს,
მძიმე ლოდი სიზიფის,
არ მქონია ბავშვობა,
ერთი არ ამხდენია,

დასახული მიზნიდან,
მაინც ვმღერდი
“რაშოვდას...”

ბოლმას ცრემლში ვახრჩობდი,
მოდერნისტებს ჩამოვრჩი,
ვერ ვურევდი ლექსში სექსს,
გულს სანთელად ჩამოქნილს,
ვწვავდი, ზოგჯერ ვჩქარობდი
და სხვებს
გამოგეთიშე.

ასწლეულის დასასრულს,
ჩხუბია და დავა სულ,
ღმერთო, ავს ნუ მოგვასწრებ,
ნუ მოგვითხრი დამარხულს,
ნუ წაგვიწყმედ ცოცხლად სულს,
შენ ხარ ჩვენი
მოწამე.

საუკუნე სრულდება,
მიზანაუსრულებლად,
ვხვდები ოცდამეერთეს,
ორიათასს უკლებლად
უნდა შევხვდეთ სუყველა,
ღმერთო,
შენ შეგვახვედრე!

წინაპირობა

სადა ხართ,
 ანდა რა ძილით გძინავთ,
 არსაით
 ისმის თქვენი ამბავი,
 დაგეძებთ ცხადში,
 დაგეძებთ სიზმრად,
 ვაჟას ხარივით
 მიწას ჩაებღავი...

მშურს თქვენი,
 თქვენი მკლავის და მუხლის,
 მსურს სადმე
 ახლოს თქვენთან სამარე,
 თქვენს ხსოვნას
 ველარც ბეგარას ვუხდი,
 ველარც ანგარიშს
 რამეს ვაბარებ...

გაჩერდა დრო და
 მიდიან წლები,
 მოგდევთ და მოგდევთ
 კუბოს კარამდე.

რითაღრითი სიტყვა

სულერთია,
აქაც,
იქაც,
ყველგან
ერთი არის
დმერთი,
ჩემი
ერთადერთი
სიტყვა,
ჩემი
მხსნელი
ერთადერთი...
მიმაქვს,
ჩემი
დარდი
მიმაქვს,
გკვდები,
მხოლოდ
ჩემთვის
გკვდები.

ქე როცა ვიბადებოდი

მე როცა
ვიბადებოდი,
მღვრიე
ჩინი დიდდა,
იქ ათოდე
ნაბიჯზე,
იმ ლურჯი
სანაპიროდან,
ოთხკედელშუა
ქ ე შ თ ბ ი ლ ს,
ცა და
ჰაერი მშიოდა.

მე როცა
ვიბადებოდი,
ჩემს უნებურად
ვითომდა,
ანგელოზები
მობრძანდნენ,
მშობლიურ
საიქიოდან...
მიმისვეს დედის კალთას,
თქვეს:
„აქაც იცხოვრე,
შვილოსა“.

მე როცა
ვიბადებოდი,

ფერი არ ედო
რიონსა,
ჩალუსკუმებულ
სოფელში,
ხალხს არ ეძინა
იმ დროსა,
საბძელის თავზე
მამალი,
გათენებამდე
ყოფდა.

მე როცა ვიბადებოდი...

2000

ჩემი ყალბო. ნანჩქო

ჩემო კალამო,
 ნაწრეტო,
 შოთაის
 ბატის ფრთისაო,
 ხრმალივით
 უნდა დასწერო,
 თითქოს ლექსს
 სისხლი სდისაო.

დაბურბგლოს
 შენმა ნაწერმა,
 მკითხველი
 კარგის ხმისაო,
 სდიოდეს
 მის ბრწყინვალებას,
 მირონი
 სიწმინდისაო.

კაცს
 ლოცვასავით შეველოდეს,
 ნათელი ედგეს
 მზისაო,
 ჩემო კალამო,
 მედროშევე,
 შოთაის
 ბატის ფრთისაო.

თუ ჩი სიძლიერე ეტქმის

ეს
არის
ჩემი
სიმდიდრე,
თუ
კი
სიმდიდრე
ეტქმის,
სტრიქონებს –
სულის
გვირილებს,
უფლის
წალკოტში
გკრეფდი...
მოსევდისფერო
ლექსები,
მომირთმევია
თქვენთვის.

2006.

* * *

ერთი წუთი
არ ყოფილა,
გული
არა გტკიოდეს,
განწირული
აქ ყოფნისად,
თავისად ზღაგ
სხვის ცოდვებს,
სტრიქონებად
დაყოფილა
მთელი შენი
სიცოცხლე.

2005

* * *

როცა
კარგად ვარ,
გულის გულში
არც მიხარია,
რადგანაც
ვიცი,
სიხარულიც
წარმავალია.

უფალ ღმერთს
ნებავს,
სიყვარული იყოს
მიწაზე,
ბედნიერებას
ლოცვითა და
მარხვით
იწამებ.

2006.

* * *

მზე რომ ჭიუხებს ჩასცდება,
ხეობა ნისლში ბანაობს,
სიო ჩაივლის მთაზედა –
ხევსური ქალის
კაბაო.

ღამის წკვარამში სინათლე,
სალ-კლდეთა ექოს ხმა არის,
მტრის გულში ბევრჯერ ინათებს,
ხევსური კაცის
ხანჯარი.

ქეიფს მოჰყვება ღრეობა,
შაირ-კაფია საჯარო,
ორი არაგვის ხეობა,
თუშ-ფშაფ-ხევსურეთს
სდარაჯობს.

2008

ამ მამაძაღლებს

ამ მამაძაღლებს
არ ეშინიათ,
ღვთისმშობლის
წილხვედრ მიწას ჰყიდიან...

ამ მამაძაღლებს
სულ არ ადუღებთ,
ეკლესიას რომ
წიხლით ადებენ...

მათაც იციან,
დადგება ჟამი,
განიკითხვიან
და არ ანადგულებთ -
ხალხსაც,
ღმერთსაც
მაინც ჰყიდიან!

მაინც ჰყიდიან,
მაინც კლავენ,
არცრა აღარდებთ,
მოვლენ,
მოგსვრიან,
დაგესლილნი
გამოგლანძღავენ.

ღმერთს
არ სწირავენ
არც სამსხვერპლოს,

არც რამ
აღსაელენს,
ამ მამაძაღლებს
არაფერი სულ
არ აღარდებთ...

სულ
არ
აღარდებთ
არაფერი,
ამ
მამაძაღლებს!

2004

* * *

შემოგახტები
ბელზებელს,
დედაც ვაცხონე
სულთანის,
მივიტენ-
მოვიტენაგებ
(გამიგებს აბო სულმნათი),
წინლსა ვერავ
ეშმას მოციქულს,
მივუგდებ
ცხენს და უნაგირს,
გავერეფ-
გამოვერევი,
ჰარამხანაში,
დუქანში,
სულ გაზღვევინებ,
რაც ოდეს
დაუქადნია
რუქნადინს.

* * *

ვიცი,
 დროებითია,
 ახლა რაც მიხარია,
 ცვლის
 მოცარტის რექვიემს
 სალიერის არია,
 როკვა
 ეშმასეული,
 მზის ჩასვლამდე გრძელდება,
 სევდაა და
 დარდია,
 კაცის ბედნიერება.

დმერთს
 რა უნდა შევჩივლო,
 უფულომ და უპურომ,
 როცა ძალმიძს
 თვალებით,
 მზეს და მთვარეს ვუყურო,
 როცა
 ფეხზე დავდივარ,
 ორივ ხელი მიპყრია,
 რაღა
 საყვედურები
 ამოვუშვა პირიდან.

როცა
 თვითონ უფალი,
 სამჯერ გაფყიდ-გაფეცი,

ავაზაკში
გავცვალე,
ჩემივ სელით ნაცემი,
ჯვარზე
ვაცვი იესო
და ამ ცოდვით დავდივარ,
კაცის
ბედნიერება,
სევდაა და დარდია.

2008

კომპიუტერი

მშვიდობით,
ჩემო საწერ-კალამო,
როგორც სულიერთ,
შემოგდადადებთ,
მშვიდობით
ჩემო მელან-მალამო,
ცრემლად დაღვრილნო,
ბევრჯერ, ქაღალდზე.

ვწერდი, ვკეცავდი
და ჩემს ნაფიქრალს,
დავატარებდი
უბის ჯიბეთი,
ელექტრონულმა
ანიმაციამ,
ვერ მოგიყოლათ
ამ საგიჟეთში.

ჩემთვის ქაღალდი
იყო სხეული
და ცრემლი იყო
ჩემთვის მელანი,
ჩემი გულიდან
ამოხეული,
იწერებოდა ლექსად
ვნებანი.

ახლა კი არ ვწერ,
ეკრანს ჩავცქერ და

კლავიატურას
დავდეგ თითებით,
გამიჭირდება
თქვენი შელევა,
მტკიცა, ერთად რომ
აღარ ვიქნებით.

მშვიდობით,
ჩემო საწერ-კალამო,
როგორც სულიერთ,
შემოგადავადებთ,
მშვიდობით,
ჩემო მელან-მალამო,
ბევრჯერ დაღვრილნო
ცრემლად ქაღალდზე.

2009

* * *

ზოგი
 მიფრინავს ლაღად მთვარეზე,
 ზოგი
 სარეცელს იყოფს შეიხთან,
 შენ ერთი – ორი
 ლექსი დაწერე
 და თითქმის უკვე
 ბედნიერი ხარ.

ზოგს
 პალატები სახლად არ ჰყოფნის,
 ეცოტავება
 თვალში სამყაროც,
 ეს მიწა არის
 შენი სამყოფი,
 შენი ჯვარი და
 შენი სამთავრო.

დიდებულ წარსულს
 ფიქრში აღიდგენ
 და იცი, მხოლოდ
 რწმენა გიშველის,
 ასე იმედით ელი
 ხვალის დღეს,
 მუდამ ღარიბი და
 ტანშიშველი.

შენთვის სიკეთე
 ცოტაოდენი

და სიყვარული
არის საკმაო,
შენ ისე ჰქმნიდი,
როგორც როდენი
ქსოვდა ხელებით
ზეცის კაბადონს.

2004

ჰოუს

თქვენთვის
სატირალი
ცრემლით,
თქვენთვის
დასადგვრელი
სისხლით,
მოდის
და სიყვარულს
ელის,
მიდის
და თავის ვალს
იხდის.

როგორც
მარადიულ
შვებას,
ლექსებს
იმედებად
ტოვებს,
ისეც
უბულობით
კვდება,
გული
არ ატკინოთ
პოეტს.

* * *

ერთმა ქალმა ჩამიარა,
ანგელოზსა გავდა,
მომავონდა აჩივარა,
კელასურთან ზღვა და...

მომენატრა აფხაზეთი,
სატკივარი გულის,
სოხუმელი ლამაზები,
თრიმლის თაიგული.

სიყვარულის მწველი განცდა,
სალოცავი წმინდა,
ჩემი იისფერი ცა და
ერთი გოჯი მიწა.

ის წუთები მისახსოვრე,
მისი ცეცხლით ვენტო,
ის ქალი და ის სამოთხე,
კვლავ მანახე, დმერთო!

* * *

ეს სადამოც მიიღია,
 რეგორც მკრთალი შუქი დღისა,
 კიდევ ერთი იდიღია,
 ჟამმა
 ჩემგან მიითვისა.

წყალს წყაროსებრ მორაკრაკეს,
 მწყურვალღით მივაწყდები,
 მოსაგონრად მოვარკაღე
 ჩემი
 დარდიანი წლები.

მომავალზე გულში ვფიქრობ,
 დაუწერელ ლექსებს ვფურცღაგ,
 რაც დავწერე დღემდე, თითქოს
 წაუღია
 ცაში უფალს.

2005.

* * *

დაბრუნდნენ
მერცხლები შორიდან,
მერცხლები –
მაცნენი სიცოცხლის,
დღეს ჩემი
ოცნებაც მოვიდა,
ველოდი,
მჯეროდა,
ვიცოდი...

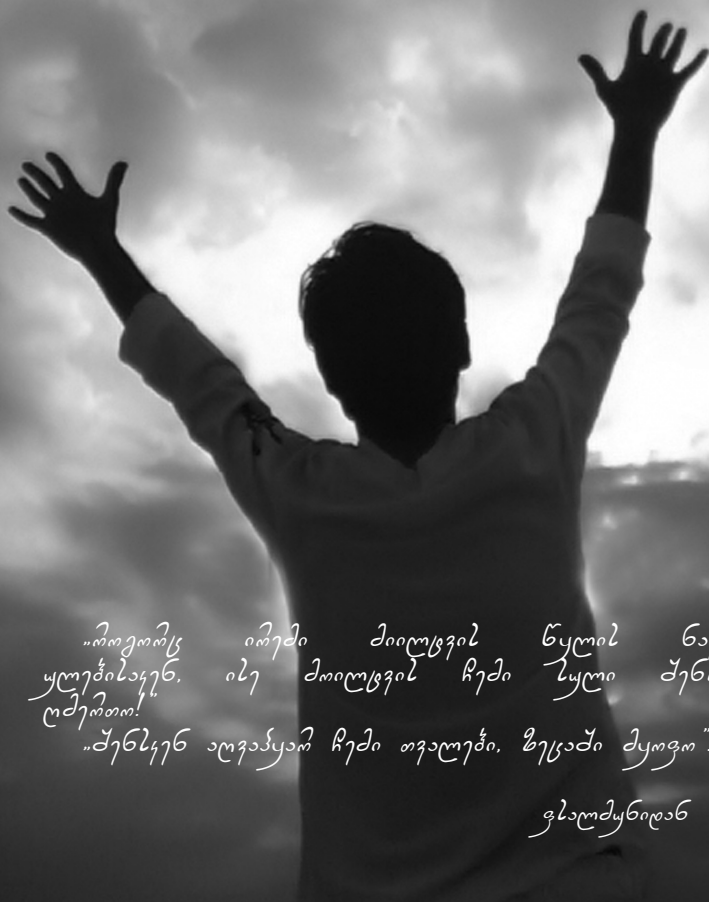
1990.

ლექსი

თითქოს
სულ რაღაც
ერთი წამია,
ისევე მოვიდა
წუხილი
შორი....
და არის
დიდი
გაწამაწია
ჩემს ფიქრებსა
და სტრიქონებს
შორის.

1992.

ქნაძღუ. ღმერთო. ყვალო

„მოუთმეც ირეძი ძიოლცვის ნყოზ ნაყაღ-
ყლოჭინაყენ. ისე ძიოლცვის ჩეძი ზყო ძენსყენ.
ღმერთო!“

„ძენსყენ აღჟანყაო ჩეძი თჟალოჭი. ზეცაძი ძყოფო“.

გზოლმუნოღან

* * *

შენამდე,
ღმერთო, უფალო,
რა შორი არის
აქედან,
ნეტავ,
ამ ცოდვილ მიწაზე,
ხანდახან
გადმოგახედა.

დაილოცვნიან
მიწანი,
გავქრებით
ყველა უკვალოდ,
შენამდე მოსვლა
აქედან,
რა შორი არის,
უ ფ ა ლ ო !

2000.

* * *

დმერთო,
აღაღად მაცხოვრე,
სიყვარულით და
შიშით,
შენი კურთხევით
ვსამხრობდე,
შენზე ვფიქრობდე
ძილშიც.

გულში
რითმებად დაგაწყო,
შენი
ათივე მცნება,
ეს იყოს
ჩემი საწყაო,
ხორცის და
სულის ნება.

2004

მამა ყახას!

შენ „მეუფეო ზეცათაო“-ს
 ისე წარმოთქვამ,
 თითქოს უფალ ღმერთს
 შესცქერი და ესაუბრები,
 მოუბრუნდებათ მაგ დადადზე
 გული წარმართებს,
 დაადგებიან მართალთა გზას
 ავი სულები.

შენ შემაყვარე
 ეკლესია, ლოცვა საამო,
 ხან ისე მინდა,
 ჩემს ცოდვილ გულს გადაგიშლიდე,
 არ შეიძლება,
 იყოს ქვეყნად კაცი, მამაო,
 შენთან მოვიდეს და არ ჰპოვოს
 სულის სიმშვიდე.

იცი, მამაო,
 ვარ ცოდვილი, ერთი მოკვდავი,
 ო, მომიტევე ყველა ჩემი
 ნაკლოვანება.
 დღეს მწამს, მოძღვარი
 ხიდი არის უფლის საგალზე
 და ვგრძნობ, სიმცირე
 შენი ხილვის სულს რად აკლდება
 და არ არსებობს ქვეყანაზე
 სხვა სილამაზე,
 ვიდრე ლოცვის დროს დანახული
 უფლის ხატება.

* * *

არ არსებობს
 უფრო ღამაზი
 რამ სასახლე,
 ციხე-დარბაზით,
 ვიდრე ნავებით შემეკობილი
 ე კ ლ ე ს ი ა
 გუმბათოვანი (თუნდ ბაზილიკა)...

არ არსებობს
 უფრო შთამაგონებელი
 რამ სიმღერა
 ჰაეროვანი,
 ვიდრე
 გ ა ლ ო ბ ა...

და არაფერს
 ისეთი ღვთაებრივი
 სუნი არა სდის,
 როგორც
 ს ა კ მ ე ვ ე ლ ს...

არაფერია უფრო წმინდა
 ვიდრე
 ე მ ბ ა ზ ი
 და გემრიელი, ვიდრე უფლის
 ს ე ფ ი ს კ ვ ე რ ი ა.

* * *

სიკვდილის შემდეგ,
უფალო,
შენთან მოვიდე,
ის მინდა,
კაცთა ცხოვრება,
უბრალო
წყლის ნაყვანა და
ქვიშისა...
კაცობრიობის
გვამები,
სულს,
როგორც ჭურჭელს ჰყიდიან.

სიკვდილის შემდეგ,
მამაო,
გედგე მარჯვენით,
ის მინდა...
ვხარჯე სიცოცხლე
ამაოდ,
შევრცხვი საკუთარ
სინდისთან...
სიცოცხლე
ადამიანთა,
შენზე
შექმნილი ჰიმნია.

საუბედუროდ
ჩვენს შორის,
კვლავ

ჩატეხილი ხიდია,
ცოდვილ
ნაშობთა მეფობის,
გზანი
ჯოჯოხეთს იზიდავს...
შენთან
მოვიდე, უფალო,
ყველაზე
მეტად ის მინდა.

2004

* * *

*„ცუდი საზოგადოებანი ხრწნიან
კეთილ ჩვევებს” –
პაულე, I კორინთელთა*

სამყაროს საოცრებით გაკვირვებულს,
ცოდვილთა გაჭირვება გამიხეთქს გულს,
ვჭვრეტ უფალს, სატანასთან გარიგებულს,
ეშმასთან დამარცხებულ
ღმერთს.

მდიდარნი ამა ქვეყნის, მოილხენენ,
მორწმუნე ლოცვით თუდა მოისვენებს,
ყბას ვუშევრთ გასარტყმელად მოსისხლე მტერს,
ისიც გვირახუნებს და
გვეყლევს.

დაგროვდა ბოროტება იმოდენი,
ვბრუნდებით, საიდანაც ძლივს მოვედით,
დასჯას და საუკუნო ძილს მოველით,
ადრიან გვიდამდება
ღღე.

უფალო, მიგვიტყუა ვიდრე ეშმამ
და სანამ ათასგვარი სენი შეგვჭამს,
და სანამ სულს გავცემთ სამ თუმან ვერცხლად,
მოდო და გვიპატრონე
შენ.

თორემ დავიდალეთ უგულობით,
თორემ დავმათხოვრდით უპურობით,
თორემ გავლატაკდით ურწმუნობით,
საყვედურს შემოგებედავთ
ერთს.

ლ ო ც რ ა

ყოველთვის,
 ღმერთო,
 ფიქრში, ლოცვის დროს,
 გთხოვ, მიმყოფო ოჯახი კარგად,
 ოჯახთან ერთად,
 ყველა ჩემი ახლო მოკეთე
 და ყველაზე წინ,
 ერთიანი სამშობლო ჩემი.

მერე სამყაროს გადავწვდები,
 სადაც ამდენი,
 გაჭირვებული,
 ღატაკი და
 ღარიბი ცხოვრობს
 და გთხოვ, უფალო,
 შენი კალთა გადააფარო
 ამქვეყნად ყველას.

ამ ლოცვით თითქოს ვაღმოსხდილი
 გავბუდავ, ღმერთო
 და მოკრძალებით
 ახლა ჩემთვის გთხოვ ცოტადენს –
 მინდა მანქანა,
 კარგი სახლი და ფულიც ზოგჯერ,
 რომ მეც ვიგემო
 ამა სოფლის სიამოვნება.

გამოგიტყდები,
 შენ ეს თხოვნა რომც შემიხრულო,
 ყოფა-ცხოვრება,
 ჩემს ირგვლივ
 მყოფ გაჭირვებულთა,

იმდენად მზაფრავს,
რომ არც კი ვიცი,
შენს ნაბოძებს როგორ მოვიხმარ.

შუქს ვერ ავანთებ,
როცა სხვები სხედან უშუქოდ,
ხორცს ვერ მოვხარშავ,
როცა სხვები სხედან უპუროდ
და ვერ გავივლი
თვალის მომჭრელ ავტომანქანით,
როცა ფენმოჭრილ
ჩემს მეზობელს ხელჯოხივ არ აქვს.

დამტანჯავს, ვიცი,
საკუთარი სინდისის ქეჯნა
(თუმცა მე ბრალი
არ მექნება ამაში, იცი),
ამიტომ, ღმერთო,
კი არ ვმკრეხელობ...
ვამბობ –
მამყოფო, როგორც სხვა ყველა,
რომ მათი ჭირი
და ტკივილი გავიზიარო.

მე ამისთვისაც
მადლობელი ვიქნები შენი,
ღმერთო,
უფალო!

ღვთისმშობელი მაშიამ!

დაუკრავენ რექვიემს,
სასიკვდილო არიას,
შენ ხომ ჩემთვის იმღერებ,
ღვთისმშობელი
მარიამ?

ილოცებენ, ცოდვილნი
დღესაც მრავლად არიან,
შენ ხომ ჩემზე ილოცებ,
ღვთისმშობელი
მარიამ?

უყვართ სერენადები
ღამით სხივებს მთვარიანს...
მეც ხომ შეგიყვარდები,
ღვთისმშობელი
მარიამ?

შენს ხატს დავეკონები,
მინდა გულში ჩავიკრა,
ნეტავ ხომ არ მოგკვდები,
ღვთისმშობელი
მარიამ?

ბევლ გზას ხომ არ ვშორდები,
საიქიოს ქარია,

იქნებ გიანლოვლები,
ღვთისმშობელო
მარიაშ?

დაუკრავენ რეკვიემს,
სასიკვდილო არიას,
ყოველივე შემინდე,
ღვთისმშობელო
მარიაშ!

2000

* * *

ყოველი კაცის
 მიზანი,
 წუთისოფელში
 ყოფნისა,
 რწმენით ცხოვრება,
 ღოცვა და
 უფალთან
 მისვლა ყოფილა.

ყოველი კაცის
 მიზანი,
 ამ ქვეყანაზე
 ყოფნისა,
 შრომა, სიკეთე,
 სიმდაბლე
 და სიყვარული
 ყოფილა.

ყოველი კაცის
 მიზანი,
 ამ საწუთროში
 ყოფნისა,
 ერთი ღამეა
 სიცოცხლე,
 მერე სიკვდილი
 ყოფილა.

კვლავ განვიცადო
 ის მინდა,

სიამე ამა
სოფლისა,
როს ბარად მტკვარი
დუდუნებს,
მთაში არაგვი
მორბისა.

როს ჯვარი
თავის გუმბათით,
ღრუბლებში
ამოფოფრილა,
ზარზმა და
სვეტიცხოველი,
ცის სიახლოვეს
შობილან.

ელიას მთაზე
სამება
ღვთის ნებით
გამოყოფილა...
ყოველი კაცის
მიზანი,
უფალთან
მისვლა ყოფილა.

* * *

ვაგსებ
 ღვთის ცოდვილ მონაგარს,
 ჩემს ცოდვათაგან
 ვთრთი,
 ორი მსახურის
 მონა ვარ,
 მამონისა და
 ღმერთის.

უფალს
 ვადიდებ დიდებით,
 ვიყრი
 ტაძარში მუხლს,
 მაგრამ გულისთ და
 ფიქრებით,
 ეშმაკთანა
 ვარ სულ.

შენ შემეწიე,
 უფალო,
 თრთოლვით,
 კანკალით გწერ,
 არ გავილიო
 უკვალოდ,
 არ ჩამოვშორდე
 ღმერთს.

გული
 ვერ გამიტიალებს,

სულს
საწყალსა და მწირს,
ხან
ელვასავით ვიალებ,
ხანაც
ცრემლებად ვწვიმ...

ორი
მსახურის მონა ვარ,
მამონისა და
ღმერთის.

2009

თუ ამაღ შემქმენ

მე დავუბრუნდი სევდიან ლექსებს,
 თუ თვითონ სევდა მოვიდა ჩემთან,
 უფალო, ღმერთო, თუ ამაღ შემქმენ,
 თუ ქვეყნად მხოლოდ
 ეს უნდა მეთქვა...

თუ მხოლოდ ისე მეწერა უნდა,
 რომ შვება ეგრძნო ღარიბს და ობოლს,
 თუ უნდა მეთქვა კარგად თუ ცუდად,
 რომ სიკვდილია
 სიცოცხლის ბოლო...

რომ ვერ იმარჯვებს სიკეთე ბევრჯერ,
 არც ბოროტებას აქვს გზები ხსნილი,
 რომ სამოთხისკენ შორია ჯერეთ
 და ჯოჯოხეთი
 წვაა და სისხლი...

და მაინც, მაინც ამ ქვეყნად კაცთა
 რომა ღირს ყოფა ნუგეშით, რწმენით,
 რომ იმედია ყოველი განცდაც
 და რომ სიმღერა
 ოხერაა მწველი...

უფალო, ღმერთო, თუ ამაღ შემქმენ,
 თუ ქვეყნად მხოლოდ ეს უნდა მეთქვა...
 მე ჩამოვშორდი სევდიან ლექსებს,
 დღეს თვითონ სევდა
 მოვიდა ჩემთან.

ყელას

გონზე
მოვიდეთ,
ვიდრე
დრო
არის,
ვიდრე
იუდამ
სული
წაბილწა,
კვერთხს
სცემს
კაენი,
კარზე
მომდგარი,
ქრისტეს
შებმია,
ხროვა
მაცოლთა.

1998.

იქოს

წლეულს ბევრი შემოსულა,
 ვერიფოთ, ჩვენი რა მიდის,
 ზეთისხილი,
 ზეთისხილი,
 ბაღში სემირამიდის...
 ხვალ იესოს ჯვარს აცვამენ,
 ხვალე,
 ხვალე,
 ხვალემდე . . .
 ჩვენც მიგვეყრიან საყურებლად,
 დიდ ცოდვაში გაგვხვევენ.

ვინ ბარაბა, ვინ პილატე,
 ვინ, ვინ იცის შენსავით,
 ხარ ამ ცის და დედამიწის,
 ამ სამყაროს მძევალი...
 ამზადებენ ურწმუნონი
 ჯვარს, შენს ბოლო სარეცელს,
 შინაურნი,
 შინაურნი,
 შინაურნი
 გაბცემენ.

მოაქვთ ბზა და
 ფენენ გზადა,
 უნდა შეხვდნენ მაცხოვარს,
 ეს დარჩებათ,
 ეს დარჩებათ
 საუკუნო სახსოვრად,

წლეულს ბევრი შემოსულა,
 ვერიფოთ, ჩვენი რა მიდის,
 ზეთისხილი,
 ზეთისხილი,
 ბაღში
 სემირამიდის.

2001.

ალილუია

ო,
 დმერთო ჩემო,
 ყველაფერი გაყიდულია,
 ეს ჩემი სულიც დაკოდილი,
 და ჯვარცმულია...
 მე ვარ პოეტი,
 ჩემი მიწის
 ვარ ლელთღუნია,
 ვისაც შენი გზით
 სურდა, ევლო
 და ვერ უვლია...
 ათასწლეულთა
 ქარიშხლები გარდასულია,
 ალილუია,
 ალილუია,
 ალილუია...

2002

ჩვენთან აის ღმერთი!

*„ვინც იკვებნის,
დაიკვებნოს უფლით“ –
პაულუ, II კორინთელთა*

„ელეგანტური“ ცბიერება –
ალური ეშმის,
„ელიტარული“ უზნეობა
მანჭვით და გრეხვით,
დასცქერის გლახაკთ,
უპოვართა,
დროთაგან შეცვლილთ,
რომ არ ანადვლებთ,
არცა ჩემი და არცა შენი.

გადიდკაცებულთ,
უეცარი სიმდიდრით შეშლილთ,
ველარც კაცი
და ვერც უფალი
ველარას შეელის...
ჩვენთან არს ღმერთი,
მე კი ვიცი,
ჩვენთან არს ღმერთი.

ქაჩხა

არავითარი ქალი,
არავითარი ვნება ლეშის,
სიკვდილს უჭირავს თვალი,
იყავ, უფალო, ნება
შენი.

არავითარი ბაგე,
არავითარი ტკობა ხორცის,
შენს წინარე ვარ, აგერ,
შენს სხეულს, ხატად ქცეულს,
ვკოცნი.

არავითარი ღხენა,
უნდა დავძლიო ლტოლვა თმენით,
ჩემი უფალი შენ ხარ,
მე ვარ, უფალო, მონა
შენი.

* * *

არ ვიცი, ღმერთო,
 რღოვრი ხარ,
 რა ხნის, რა ფერი,
 მუდამ ჩემთან ხარ,
 უშენოდ ვგრძნობ
 თავს თუმც ხანდისხან,
 ხან კაცს მაგონებ
 თეთრწვეროსანს,
 ცას რომ ავცქერი,
 ხან მოხუცებულს,
 ღიმილიან პირისახისას.

იყოს გამოცდა,
 რისთვისაც მე
 ქვეყნად მოვედი,
 ოღონდ სიკვდილით
 მოვიპოვო
 სულის სიმშვიდე,
 დრო ყველა პასკვილს,
 რღოვრც ქარი,
 მიდენ-მოდენის,
 მოდი, უფალო,
 ცოდვებისგან
 გამოგვისყიდე.

ხან დაგიფინყებ, ყფალო

*„როდის ყოფილა, ქალწულს თავისი სამკაული
დაეფინყებინოს, ან პატაროს – თავისი მორ
თულობანი? ჩემმა ერმა კი რახანია, დამიფინყა
მე“.*

იერემია წინასწარმეტყველი

დღე არ ჩაივლის
უკვალოდ,
ჩემს სულში
გამობრწყინდები,
ხან დაგიფინყებ,
უფალო,
როცა
აღარა მჭირდები...
მაგრამ შენ, ღმერთო,
სულა ხარ,
ჩემს ქვეცნობიერ
ფიქრებში.

არ არის ის დრო,
ის წამი,
ჩემთან, ჩემს სულში
არ იყო,
რას მიზამს ჩასვლა
მიწაში,
ცა მინდა, სული ცას
ითხოვს,
ყვავილის დედაც
მიწაა
და ისიც მზეზე
ყვავილობს.

უფალო, ძეო ჩაცისა

ხარ თეთრ ზვარაკად მიგვრილი,
უფალ ღმერთს, სჯილი ისედაც,
დღეს შენი დაფნის გვირგვინი,
ეკლისად

გადაიქცევა.

გზა გოლგოთისა ძნელია,
ჭმუნვით ვმზერ დასალიერსო,
ორი ათასი წელია,
გისმობ,

უფალო, იესო!

ატირდებიან მოგვები,
შენი წყლულების ნახვისას,
მიყვარხარ, გეამბორები,
უფალო,

ძეო კაცისა.

2006.

* * *

ადარც ესტირ და არც თმას
ვიგლეჯ,
შენს აღდგომას ვხარობ,
ღმერთო,
მსურს ბრწყინავდე მუდამ
მზისებრ,
მამაღმერთის მარჯვნივ
იჯდე,
სულიწმიდის
მადლით ენთო.

ჩვენთან იყო,
ჩვენთან იყო
ჩვენთან იყო,
ქრისტე ღმერთო!

2006.

იესო!

სიცოცხლის
ბოლო წუთამდე,
ვინც გცემა,
ისიც გიყვარდა,
შენდობით
გადაუხადე,
სუყველას
განუკითხავად.

ჰგადრეს:
კმრად ედოთ
წყარონი,
სხეული ჯვარზე
მიესოთ,
„მწყურისო!“ –
მანაც წარმოთქვი,
რა კეთილი ხარ
იესო!

2006

* * *

კაცობრიობა
ჭეშმარიტი უფლის მრევლია,
გადარჩენისკენ
იესოს გზა ერთადერთია,
წარმავალია,
წამიერი ჩვენი ცხოვრება,
ადამიანთა მოდგმა მხოლოდ
ღმერთში ცხონდება.

სიყვარულია ამა ქვეყნად ყოფნის
გვირგვინი,
როგორც სიცოცხლე სიკვდილისთვის,
ანდა პირიქით.
ჰოდა, გავლით ისე უნდა
წუთისოფელი,
გვიყვარდეს, გეწამდეს, გეხაროდეს
გულით ყოველი.

უფალო!

ხანდახან
ისე მინდება,
რომ შენთან ვიყო,
უფალო,
ან ჩემში იყო
იმდენად,
წამი-წამს იგრძნოს
სულმალ...

ხანდახან ისე
მჭირდება,
ისე მაკლიხარ,
უფალო!

2008

მე. უფალო, მონა შენი

ცოდვებს ჩემსას
ვერსა ვშველი,
ჩემს ცოდვებთან
შეშლილ ვარ,
მე, უფალო,
მონა შენი,
ძე, მხევლისა
შენისა...

ზოგი კაცი
გვირგვინს შეენის,
ზოგს
გვირგვინი შეენისა,
მე, უფალო,
მონა შენი,
ძე, მხევლისა
შენისა...

ვერ ვარ
ვერც რის დამამშვენი,
როგორც მინდორს-შველითა,
სიყვარული
დამაქვს შენი,
თუ რამ მშვეენის,
შენითა.

სამშობლოს უსუსულობა

© Worldprints.com

„ძეგამ ამა ჯგილისათვის ხალხი, ანამე
ხალხისათვის ეძიანშია ყფარმა ჯგილი“ –

ქობე ძეგაძე

ჩემო საქმობლო

ჩემო სამშობლო,
ასეთი რა ხარ,
ყოველი გოჯი რაღაცით გამეობს,
მიდის და გიდი ვერ ასწრებს ახსნას,
ადიდებს დიდგორს, ბასიანს, შამქორს.

ჩემო სამშობლო,
ასეთი რა ხარ,
ყოველ ნაბიჯზე უფლის მადლს ვხედავ,
მიდის და გიდი ვერ ასწრებს ახსნას,
დიდომი, ჯვარი, სამთავრო, მცხეთა...

ჩემო სამშობლო,
ასეთი რა ხარ,
ჟამთასვლის რამდენ უტყვე მოწმეს შეეხვდით,
სვეტიცხოველი, მტკვარი და გაღმა
ორი არაგვი – შავი და თეთრი.

ყოფილან ძმები
ცხრა ძმაზე მეტნიც,
არაგველებიც სამასზე მეტნი,
ამ მიწას სისხლში ღებავდა მტერი,
ამ მიწას, დღეს რომ გულგრილად ვტკეპნით.

ათასზე მეტი
ყოფილა ნოსტე,
ათასზე მეტი გუბაზი, ქუჯი,
ათასზე მეტი პაატა, ცოტნე,
ივანე, შალვა, ხათუნი გურჯი.

მთები და მთები, და მთები კიდევ,
ო, რა ამაყად საუბრობს გიდი,
კაცი ცხოვრების ათას გზას მისდევს,
მე ვიცი, ღვთისკენ ერთი გზა მიდის –

გზა უფლისა და გზა სამშობლოსი,
გზა უცდომელი და ჭეშმარიტი.

2005

სამშობლოს უსასრულოება

სდინავთ ყრუდ კარდელიერებს
 კავკასიონზე უგრძობლად,
 მარადიულად იელვებს
 სამშობლოს
 უსასრულობა.

მკლავს სიყვარული, რასაც რომ
 დღემდე ვერაფრით დავჯერდი,
 განმიზომია სამყარო,
 ამ მიწის ერთი
 ნაგლეჯით.

ყომრალ ღრუბლებმა ქედებზე,
 ყორნისფერ გადაიარეს,
 სამშობლოს უნდა ვეძებდეთ
 მუდამ და,
 ადამიანებს.

* * *

ეჰ,
 ჩემო ტატო,
 საქართველოს ბჭე ჩამოენგრა,
 თუმც ჯვარიც ჯვარობს,
 მცხეთაც მცხეთობს,
 მტკვარიც დუდუნებს,
 მიწად აქცევვენ
 ნაამაგარს წინამორბედთა,
 საშინელებებს
 გადაჰყვება ეს საუკუნე.

ეჰ,
 დიდო ვაჟა,
 აღარც წესი, აღარც ადათი,
 ჩვენს დროში ახლა
 ქალი კაცობს,
 კაცი დიაცობს,
 დგას აფხაზეთში მტერი,
 როგორც ქართლის ბადრაგი
 და სასაცილოდ არა ჰყოფნის
 საციციანო.

ეჰ,
 დიდო ვახტანგ,
 დიდო დავით,
 დიდო ერეკლე,
 ვით სძლევედით ლაშქარს
 თურქ-სელჯუკთა,
 სპარსთა,

ყიფჩაღთა?
გვერეკებიან სამშობლოდან,
როგორც ერკემლებს
და მამლუქებად
უცხოეთის
ცის ქვეშ მიფყავართ.

2002

* * *

ჩამოღვენტილა
 ცრემლებივით
 სანთლის
 ნამცვრევი,
 არ ვიცი რატომ და
 მე მაინც ბედს არ ვემდური,
 ვნატრობ
 მხოლოდ ერთს,
 ამ მთა-გორებს
 როცა გავცქერი,
 გადამირჩინე
 ღმერთო, ჩემო,
 მამულ

-დედული.

გაყიდულია,
 ყველაფერი
 გაყიდულია,
 ჩემი სამშობლოს
 ლოცვით მინდა
 ვიწვა,
 ვიდაგო,
 ლამაზია დღეს
 საქართველო,
 ვით დულსინება
 და ჩემი ერი
 გონიერი,
 როგორც

იდალგო.

1995.

„სოსყმძი დაჭრენება“

გურამ ოდიშარიას

ღმერთო,
ახალი
სხვა რა ჭირი
უნდა მაუწყოს,
საუკუნეთა
გრიგალში და
ცეცხლში
ნაწრთობ კაცს,
„ქართლის ცხოვრება“
დამაგიწყოს
ლამის საწუთრომ,
ახლა
„ს ო ხ უ მ შ ი დ ა ბ რ უ ნ ე ბ ა“
მიდევს
საწოლთან.

1998.

ოთხი ნელი

„ოთხი წელიწადი!.. იცი, მკითხველო, ეს ოთხი წელიწადი რა ოთხი წელიწადია! პირველი, რომ მთელი საუკუნეა მისთვის, ვინც თავის ქვეყანას მოშორებია. მეორე, ეგ ოთხი წელიწადი ცხოვრების საძირკველია, ცხოვრების წყაროს სათავეა, ბეწვის ხიდია სიბნელისა და სინათლის შუა გადებული. მაგრამ ყველასთვის კი არა, მარტო იმათთვის, ვინც რუსეთში წასულა, რათა ჭკუა აგარჯიშოს, ტვინსა და გულს მოძრაობა მისცეს, ფეხი აადგმევინოს...“

ილია ჭავჭავაძე

ოთხი წელი არ მინახავს, ოთხი ზამთარ-ზაფხული,
საქართველოვ, შენი მწვანე და ამაყი ქედები,
დრო მოვიდა, მოვისწრაფი შენსკენ სულგანაბული,
ისე, როგორც გამაცილე,

ნულარ მომეგებები.

გადაშლილა გზატკეცილი კავკასიის ველებზე,
დაკლაკნილი დარიალის ხეობაში იჭრება,
მძლოლო, იქნებ ცისფერ თერგთან

ცოტას შეანელებდე,

ნუ იჩქარებ, აქაურ გზებს

დაკვირვება სჭირდება.

ნელა... ნელა... არ უყვარდათ ხევისბერებს სიჩქარე,
შეაჩერე... შეაჩერე... რა ჯანდაბა გახელებს,
მერე რა რომ წვიმა მოდის, ისევ გამოიღარებს,
კარგ სტუმართან თავს იღებენ,

ლხინი უყვართ ქართველებს.

შეაჩერე... თერგიც შეცბა თითქოს ჩვენი დანახვით,
ახლა ის რომ კაცი იყოს,

სადღეგრძელოს გვეტყოდა,
 ადრე, ქართლში ბრუნდებოდნენ როცა ვაჟა, აკაკი,
 მათაც ასე დიდებული
 მოწიწებით ხვდებოდა.

ახლა წადი, გამაქანე, წინ სამშობლოს მთებია,
 მსურს ვუმღერო ახლებურად
 საქართველოს მთას და ბარს,
 განა მართლა პროტები ასე უცებ კვდებიან,
 არა, მათი არსებობაც
 თერგის ბორგვას წააგავს.

მიმიყვანე, მიმიყვანე ჩემს დედულში, მამულში,
 ჩქარა, მძლოლო, შუა გზაში
 გთხოვ ნუ... ნუ დამაღამებ,
 უნდა ვნახო დღესვე ჯვარი, ცამდე ზეადმართული,
 მერე? –
 მერე ამ სიცოცხლეს თუნდაც გამომასაღმეთ...

* * *

სევდიანი
ფიქრები,
სულ შიში
და შფოთვა,
უიმედო
ჭრილობა,
უცრემლებო
მოთქმა,
მტრობა,
შური
ქართველებს,
მოგვდგა,
მოგვდგა,
მოგვდგა... მს.

1992

ღრო მოვა და

ღრო მოვა და მოცილდება სადარდელი,
ღრო მოვა და დამივიწყებს სევდაც,
მარად გელი,
 მარად გელი,
 მარად გელი, –
მეცხრე ცამდე აღზევებულს, დედავ!

განა მართლა დადლასა და შიშს ვიგრძნობდი,
ამ მიწაზე სულ ფორთხვით რომ მეველო...
სიზმრად გნახე:
 თავდახსნილი
 მოდლოდი,
სისხლდაღვრილო, ჩემო საქართველო!

ვაზილიღე. ღღაა!..

ო, ღმერთო, აწ მანც
 რად გინდა, არ შობო,
 კაცი, ვინც ჩვენს ხატებს
 გათელავს, გაღუვლის,
 გაზრდიღე, თავს ვინაც
 შესწირავს სამშობლოს,
 გაზრდიღე, ვისთვისაც
 ტკბილია მამული.

გაზრდიღე, რომელიც
 აღგეთის ლეკვივით,
 ომში და ბრძოლაში
 იქცევა ქარიშხლად,
 გაზრდიღე ისეთებს,
 გული რომ შეჰკივით...
 ტარიელს, ავთანდილს,
 თამარს და ამირანს!

გაზრდიღე, დედაო,
 ქეთევანს, გიორგის,
 რომ გვყავდნენ მრავალნი
 სათვლელად, საჩინოდ,
 რომ ახალ შამქორში,
 რომ ახალ დიდგორში,
 ჩვენი საქართველო
 კვლავ გადაარჩინონ!

პიონს

მოდინარ, ბორგავ, შენ საქართველოს
 ცრემლადნთხეულო უბადლო პირმშოვ,
გვტკივა და ტირი, გვილხინს და მღერი,
 ჩვენ გვეშინია, შენ კი არ შიშობ.
ყველაზე წმინდა, ყველაზე ღვიძლი
 და მოტრფიალე მშობელი მიწის,
შენა ხარ ერთი, შენა ხარ მხოლოდ,
 სხვა მე ამ ქვეყნად არავინ ვიცი.

დროთაგან უდრეკს, დაუდღელს წლებით,
 ვერ შემოგავლეს უძრავი ჩარჩო,
ადიდდები და განა ზვირთები,
 მაგ სულის სწრაფვა და თრთოლვა გვახრჩობს,
რამდენ დაცინვას გაუძლო უნდა,
 შეგებლოს მაინც რაიმე მოყვე,
ცხოვრების მეფევე, დროების მონავე
 და საქართველოს გულწრფელო მოყმევე!

1990.

მცყაპს

მეც ახლა ვღგევარ შენს წინ მოწყენით,
როგორც ბესიკი, ტატო, ილია,
ირგვლივ იგივე არის ყოველი,
ცაც იმნაირად მოწმენდილია...

არც თავადური სიდარბაისლე,
არ ხმალი – მტრების სისხლით ნაფერი,
არც შენს ზვირთებთან უხმო ბაასი –
წარუტანია, დროს, ყველაფერი.

მე კი ისევე ვღგევარ, დაგყურებ,
როგორც გუბაზი ან ფარნავაზი,
დღეს მამაკაცებს მოსწონთ საყურე
და ქალიშვილებს დარტყმა ნაფაზის.

ბგელი კოლხეთი მტერმა წაიღო,
აფხაზეთისთვის აღარც იბრძვიან,
შენ კი, ტკივილით ასე დადლილო,
მოსმენის მეტი რა შეგიძლია.

მა ძყაძია

რა შუაშია
არტურ რემბო,
ბოდლერი,
ლორკა,
მყავს რუსთაველი,
უმთავრესი ოლიმპოს მთაზე,
ნეტავ,
სამშობლოს სიყვარულში
წამებით მომკლან
და ჯვარზე გაკრულ
ქრისტესავით მატარონ
გზაზე!

2000

* * *

ო, ქართულო მიწავ,
დიდებულო მიწავ,
წილხვდომილო მხარეე
დედა მარიამის,
დღემდე ჩვენი სისხლით
და სიცოცხლით გიცავთ,
ფრთხილად მტრებო, –
ესე საქართველო არის.

ამ მიწაზე მოსვლა
ნუ მოგივათ აზრად,
თქვენთან ომს და ბრძოლას
ნუღარ მომანატრებთ,
კვლავ მოაპობს ტალღებს
დახეთქილს და დამზრალს,
ქართველების სისხლში
ამღვრეული მტკვარი.

საქართველოს მზეო,
მოწყენილო მზეო,
ვიცი, მჯერა მაღე
გამოიმაისებ,
ღრუბლიანო ცაო
კალთა დაგელოცოს,
წუთი ჩვენი ხსნისა
ისევ მოვა, ისევ.

დგანან გრემი, ზარზმა,
ჯვარი, დედაღვთისა,
იშუშებენ სხეულს
დროით ნაჭრილობევს,
ქართველის დედას ქართლში
თავისივე ხმლით და
თავისივე ხელით
ძუძუები მოჭრეს.

ახალი წლის დამე
პანაშვიდად იქცა,
დადალულო სულო
სანთლად დაენთეო,
ო, ქართულო მიწა,
დიდებულომიწა,
საქართველოს მზეო,
მოწყენილომზეო!

თეთნულდი

თეთნულდო,
ოი,
დალის მწუნარებაგ,
თეთნულდო,
ოი,
“ლილეს” სიმღერაო,
დარდმა
ამადელვა წუნანდელმა,
შენი
სიყვარულის იმედმაო.

2000

მეტყვის სილთან

აქ, ამ ადგილზე,
 შეყვარებულ წყვილებს რომ ხედავ,
 დღეს მაყრიონი რომ ჩაუვლის
 ამ ქუჩას,
 მაშინ,
 ძუძუზე მიკრულ შვილს მოუკლეს
 ათასი დედა,
 მტკვარში ჩაჰყარეს დედის თვალწინ
 ათასი ბავშვი.

ათას ორასი წელიწადი
 გვაშორებს იმ დროს,
 სხვაც ბევრი იყო სატანჯველი
 შემდეგ და შემდეგ,
 აქ, ამ ადგილზე
 თავი უნდა ამაყად იგრძნო
 და ერთხელ მაინც
 წამიერი დუმილით
 შესდგე.

* * *

ქართლის
მიწავ,
ცაო
ქართლის,
გადაჰყრიდე
მალე
ღრუბლებს,
ჩემს
ტანჯულ ხალხს
ახლა მაინც,
მზე
და სითბო
დაუბრუნე.

შვეების ჟამად
იქცეს მათთვის,
ეს ახალი
საუკუნე.

2000

ლოცვა

დღემდე
რისთვისაც მე ცრემლი ვღვარე,
ღმერთო,
ის ოცნება ამისრულე,
ჩემი ძმა და მორღუ
შემაყვარე,
ჩემი აფხაზეთი
დამიბრუნე.
თორემ
მივეჩვევი ამ ობლობას,
ბედი სულის მოთქმას
არ დამაცლის,
ერთი პაწაწინა
სამშობლო მაქვს,
ავი თვალისაგან
დასაცავი.

2000

მაც ქაჭალია

ვერ გავეჩეცი მიწას,
რაზეც დარღით დავდივარ,
ვერ გავეჩეცი
ამ საფლავეებს მამა-პაპისას,
არმაზს,
ზედაზენს,
კრწანისს,
დიდგორს,
მარტყოფს,
ასპინძას,
მტკვარს მოღუდუნეს,
მღვრიე არაგვს,
რიონს, დარღი-მანდს,
სისხლით და ცრემლით
მოტანილ რჯულს
დასაბამიდან,
ვერ გავეჩეცი,
ვერ წავედი ასე ადვილად...

* * *

როგორც
ეკლესიის ნანგრევებს,
ქვა—ღორღზე
ამოსულ ბალახს,
სამშობლოს
სამშობლოში დაგეძებ
და ვიცი,
უსათუოდ ვნახავ.

როგორც
ფერმიხდილი ფრესკები,
თვალზე
ცრემლმდინარი ხატი,
დევს ამ
ჩამორღვეულ კედლებში,
მთელი
საქართველოს დარდი.

და მკლავს
მე იმისი წარსული,
და მკლავს
მე იმისი აწმყო,
სისხლი
გაყიდული მამულის,
ყელში
მაწვება და მახრჩობს.

* * *

შორს დარჩა ჩემგან სიონი,
ახლო სამგორის არხი,
დგას ჭყვიშში გალაკტიონის
მამისეული
სახლი.

შორიდან ისმის „ჩაკრულო“,
სადღაც მდერიან „ლილეს“,
მიწადამც ვიქცე, მამულო,
სხვაში გაგცვალო
ვინემ.

ისევ მოშხუის არაგვი,
ისევ დუდუნებს მტკვარი,
რადაცა სევდისმაგვარი,
ყველა მათგანში
არის.

მოქნატრეზა 77

ღრუბლებს გაპობს ელვა,
ცეცხლის ალებით მთვრალი,
მომენატრება ვეა, –
მარადიული ქალი.

მომენილია მარცხი,
ამოყრილია ჯავრი,
საქართველოა მარცხნივ,
საქართველოა მარჯვნივ.

საქართველოა ყველგან,
მე კი ბველებურ ვნებით,
მომენატრება ვეა,
ჩემი სევდა და ნეკნი.

2007

ყაზბეგის ძეგინჯაძეს

თოვლი კი არა,
ეგ შენი
კაბაა
საპატარძალო,
თეთრ ტაძარივით
შეჰშვენი,
ხევის პატარა
სამყაროს.

შენ უნდა
მხოლოდ მზე გწვავდეს,
შუქი დაგცქერდეს
მთვარისა,
ამაღლებულ
ზეცამდე,
სატრფო ხარ
შუადამისა.

* * *

წვიმაა, ადრით გადადლილ
 მთებზე ღრუბლები წვებიან,
 ყველაზე უფრო მაღალი,
 ჩემი სამშობლო
 მთებია.

ამ მთების წვერზე შემდგარი,
 ღრუბლებსაც მაღლით დაფეურებ,
 ხელში მიჭირავს შემკრთალი
 ნისლი –
 ცის თეთრი საყურე.

მე აქ ვგრძნობ, ადამიანთა
 შური – მტრობაა უბრალო,
 როცა აქა ვარ, ცისკართან,
 შენთან ახლოს ვარ,
 უფალო.

დაკით VI

დგახარ თბილისში ცივ შუბლით,
ომი რომ გქონდა დიდგორს,
ეტრატზე ამოტვიფრული,
ხომ არა სჯობდა ის დრო?

ხომ არა სჯობდა, მეფეო,
ამათ ნაქსოვს და ნართავს,
ქართლი რომ გადმოეკვეთოს,
ისევ თურქსა და თათარს?

ამათ ლხინს, იმათ შებმოდი,
ხომ არ გერჩია, დავით?
იმ შენს დიდ საქართველოში,
ბეჩავი ხალხი დადის!

და შენც, მშვიდი და მწუნარე,
დიდომ-ქალაქში დგახარ,
ერს ერთი შემოუძახე,
მამულს სჭირდები ახლა!

მა ყაცი ხაპი მაძინ?

შენს
სამშობლოს უნდა მოვლა,
ახლა
უნდა შენთან ყოფნა,
გასხვისებულს
ასე ყოვლად,
დაწიწკნილს
და დაშლილს...

თუ
გული არ აგითრთოლდა,
თუ
სისხლი არ აგიჩქროლდა,
თუ
ნერვი არ აგიტოკდა,
რა

კაცი ხარ,
მაშინ!

ლორთქო ბალახზე

ღორთქო ბალახზე
 გასხეპილი
 სხეულით ვწევარ,
 საკმეველივით
 მაზარხოშებს
 სურნელი მიწის,
 მკლავს
 საქართველოს
 უიღბლობა
 და
 ბედისწერა
 და ნაჯაფარი,
 მოტანილი
 ოფლით და სიმწრით.

1998.

ღამია სოფელში

ჩემი ბავშვობა

... თუ პირველი ნაყოფი წმიდაა, მამ ცომიც; და თუ ვსვი
წმიდაა, მამ, იმცოც. სოლო თუ ზოგი იმცო ვადაცყდა და
ქნ, ვაჩუკლო ზეთისხილო, დაქმუნ მათ აღვილონ და ვახ-
დი ზეთისხილის ვსვისა და სვენი თანახიათი, ხუ იამან-
ცავენებ იმცოთა წინამქ, სოლო თუ იამანცავენებ, იცლო, ქნ
ვი ათ ვიყავია ვსვი, ამამქ ვსვს ყყავისათ ქნ -

ნავლო მოციქული

დაძრწა სოფელში ჩემი ჭაჭრჭობა...

დაძრწა

სოფელში ჩემი ბაჭმეობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე...

მუხამემურის ცივი ქარები,
ჩემი რიონის მღვრიე ტალღები,
ჭაღები, ჩემი სოფლის ჭაღები
და საფლავები...
ფასის მთა, გონა, ბუბა და შოდა,
რასაც ვერასდროს ვერ დავივიწყებ...

დაძრწა

სოფელში ჩემი ბაჭმეობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე.

მთით დაშეებული ცეცხლი – ჩემური,
ზოგჯერ შოდურიც გადარეული, –
ჩემი ბაჭმეობის თეთრი რვეული...
ვერ მიჩვეული
მე ამ ყველაფერს, უიმათობას,
მიპყრობს და მბოჭავს სევდა დღითი-დღე...

დაძრწა

სოფელში ჩემი ბაჭმეობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე...

ბეგითავი და ბერთა სანახშო
და პაპაჩემის სკამი სამახშო,

ერღო, საბძელი, ბედელი, ხარო,
ტკივილით მანსოვს...
ვხედები, მე მათგან უკვე რა შორს ვარ
და მეძალეა ფიქრი სიკვდილზე...

დარჩა
სოფელში ჩემი ბავშვობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე.

ლათქიშორაზე ხიდი პატარა,
ნაფეტვარა და ნაკალავარა,
ჭალუკეები, მინდვრის შარავზა
დაპატარავდა,
ველი გადახმა, სიყრმე დამშორდა,
გულში კი ქარი ქრის და ქირქილებს...

დარჩა
სოფელში ჩემი ბავშვობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე.

ანწლი, კუნელი, არყის ხეები,
მწარე ბლები და ღოღნაშოები,
სადათვეები, საჯიხვეები,
ტყე და ღრეები...
როგორც ჩვილისთვის დედის საშო და
როგორც ყვავილი მტვერში, გზის პირზე...

დარჩა
სოფელში ჩემი ბავშვობა,
ჩემი ცხოვრების მთელი სიმდიდრე.

ზეხენიერი და დედაღვთისა,
ქერის კვერები რძით და შაქრითა,
მოწოდებული ბებოს კალთიდან,
გაქრა, წავიდა...
ცივი ბინულა კლდეზე ჩამოშრა,
ხვალ ნასახლარიც ხავსს მოიკიდებს...

ვერ მივეჩვევი უიმათობას,
და მეძალევა

ფიქრი

სიკვდილზე.

2001.

მონატრება

ყოველ ღამეს ფიქრში ვათევ,
ფიქრი მიზის საწოლთან,
მდუმარება მენატრება,
სოფლის
სასაფლაოთა.

მენატრება ძველი თონე,
ბედელი და საბძელი,
ამ ქაოსში თუ როგორმე,
სიბერემდე
გავძელი...

პეპლების გუნდს ავიყოლებ,
მინდვრის ფრთიან ყვავილებს,
წვიმა უნდა დამტროდეს,
ქარი მიწას
მაყრიდეს.

ყოველ ღამეს ფიქრში ვათევ,
ფიქრი მიზის საწოლთან,
მდუმარება მენატრება,
სოფლის
სასაფლაოთა.

* * *

მე მიყვარს სოფლად
 ზამთარი,
 ცივი მდინარე
 გვალვისას,
 მიტოვებული სახლ-კარი,
 ბაბუაჩემის მამისა.

მივიწყებული საფლავი,
 გლეხი, მცხოვრები
 ღარიბად,
 ხატაპურები პატარძლის,
 ბღავილი
 უღელ-ხარისა.

მთვარე და
 წვრილნი ვარსკვლავნი –
 მაყრები შუადამისა,
 სიმღერა მიჯნურ
 ქალ-ვაჟის,
 ხმა მთათა, ექლ-ბანისა...

უშამო
 უამში
 ლაჟვარდი,
 მბრწყინავი
 ედეღვაისად.

ლჳი

მწვერვალებზე ვდგავარ,
თეთრ ნისლებით ვთვრები,
ჭიუხების გაღმა,
დგას სოფელი
ღები.

ჭიორაა ქვევით,
უწერა და შოვი,
ვეტრფი ამ ხალხს, ღმერთის
მოყვარულთ და
მოშიშთ.

ღმერთო ჩემო, ამ ხალხს,
ნუ მოაკლებ ღხენას,
ჭიუხების გაღმა,
სამოთხეში
შეხვალ.

1998.

ლჭისკენ

გზა
საგლოლოდან მიმდება,
გადმოვიარე
შხიროლზეც,
ჭაღას
ჩამოსულ ფიჭვებთან,
ჭიორას
დავემშვიდობე.

წინ კიდევ რჩება
„ორბედი“,
უღელტეხილი
პატარა,
მთა-რაჭის
თავში მოვედი,
კავკასიონის
თავთანა...

დარჩენილია
სოფელი,
უფლის
და
მთების ამარა.

* * *

ამ დიდ სოფელს
 ახლა სევდა დამჩნევია,
 ამ დიდ სოფელს
 ახლა ჩრდილი დაჰკრავს,
 ამ სოფელში
 მე ბავშვობა დამჩენია,
 დღემდე ჩემივ
 გულივით რომ დამაქვს.

ეს ქუჩაა
 ჩემი ყრმობის რელიქვია,
 შემოჭრილი
 ულამაზეს სიზმრად,
 ჰო, ამ სოფელს
 ჩემი აკვნის დედა ჰქვია,
 ჰო, ეს ხალხი
 მივლიდა და მზრდიდა.

არ ვიცოცხლო მაშინ,
 როცა არ მახსოვდეს,
 ვისი გორის,
 ანდა ვისი ძე ვარ,
 მუდამ ვეძებ ახალს,
 მაგრამ არასოდეს
 მინატრია
 განშორება ძველთან.

* * *

ახლა რომ ღებში
 თოვსა და ბარდნის
 და თივა მოაქვთ
 მარხილით ხარებს,
 მე მახსენდება
 მოხუცი სანდრო
 და გამოთლილი
 თხილისგან სახრე.

ეს არის ჩემი
 წინაპრის მოდგმა,
 ასე რომ ჩუმად,
 ჩრდილივით დადის,
 ამ მარხილს ჩემთან
 წარსულიც მოაქვს,
 ამ ხარებს – სევდა
 და ცოტა დარდიც.

2004

გლოლა. ლქი და ჟიოზა

რიონის პირას ჩამოვსხდეთ,
ერთმანეთს ხელი მოვხვიოთ,
აქედან მოჩანს სამთხე,
ბუბა,

შოდა

და ზოფხითო.

ვიმღეროთ, ექოს მოგვძახებს,
აქ სივრცე უნაპიროა,
ფარად უდგანან ბოძალხევს,
გლოლა,

ღები

და ჭიორა.

ცას სიამაყით გაჰხედავ,
მთებს ჩაკირვიან რქასავით,
სამივე ადგილის დედა,
სამივე

ციხე -

ქალაქი.

* * *

მხედება სოფელში
 რკინის საწოლი,
 დაუნთებელი
 წლობით ბუნარი,
 ბაბუაჩემის
 ტანისამოსი,
 ძველი და ისევ
 გაუხუნარი.

ვტირი და გულში
 მაინც ვამაყობ
 (ღმერთს ვებრალეებით
 გასაწირავად)...
 ჩირად არ მიღირს
 მთელი სამყარო,
 ამ ჩემს მშობლიურ
 კუთხის მიწასთან.

სხვაევაშია მოჭში ლამე

საგლოლოს ვარ,
ბოძალხევთან,
მშობლიურ გზას
დავეხარბე,
ნისლია და მთვარეს
ვხედავ,
სხვაგვარია
მთებში ღამე.

პირს იქუფრავს
ცაზე ნისლი,
ცის საცქერად
სარკმელს ვაღებ,
გეფიცვებით
კაცის სინდისს,
სხვაგვარია
მთებში ღამე.

* * *

ღებელ კაცს
უთქვამს:
„ციფ ზამთარს,
ვინც ვერ გაუძლებს
მთაშიო,
ბალანდა ჭამოს
იმ კაცმა,
ზედ წვიმის წყალი
დალიოს,
დილა
სადამოდ ექცეს და
დამე უქალოდ
ათიოს“.

2005

* * *

ჩემო ბებია, მოვედი,
ღებში, შენს სახლში გეძებე,
ქე რო იცოდი, “ორბედში”
რატომ არ გამომეგებე?

აქ ყველაფერი ისეა
მოვლილი, ნასათუთარი,
მაგრამ შენ სივრცის იქედან,
მომჩერებისხარ სურათით.

ღიმილი გიჩანს სახეზე,
აფრქვევ სიკეთეს, სინაზეს,
ვათვალიერებ კედლებს შენს
ნაფერებ—ნალოლიაგებს.

სუყველაფერი ბედია,
უშენოდ აქ ვარ მოსული,
შენ რომ გიყვარდა, ბებია,
ყველაფერს ისე მოვუვლი.

* * *

ამ მთებში
მდინარეები,
„რაეო, დედას“
მღერიან,
ნისლებში რომ სჩანს,
ბებური,
კავკასიონის
წვერია.

უღლად არიან
შებმულნი,
ამ კლდეებს,
როგორც ქვისლები:
ჯიჯიშორი და
ჩვეშური, –
რიონის
ძმადნაფიცები.

* * *

აქ ნელა უნდა
იარო,
დასტკბე
ბუნების ცქერითა,
მთა-ჭიუხებში
ნისლებიც,
მშვიდად დადიან,
ზეცისა.

მიაყურადე
მიდამოს,
რა იღუმალთ
ხმებია,
ნეტა,
ეს გრძნობა მარადის,
სულ გულით
მატარებინა.

ნელა იარე,
კმობილო,
ღვთით
კურთხეული გზებია!

* * *

თ-ს.

აქ ჩემს სახლში ვარ, ჩემს სოფელში, ჩემს საძვალეში,
 ჩემს ჭიუხებში, ზვიად მთებში, ახლოს ზეცასთან,
 ჩემთან არიან ფიქრიანი შუაღამენი,
 ჩემთან არს ღმერთი, „დედაღვთისა“,
 და შენც ჩემთან ხარ.

აქ კავკასიონს, ვით უფროს ძმას ისე გავეყურებ
 და რიონს, როგორც ამ მთათა
 ცის ნაღვენთ ცრემლთაგანს,
 ჩემია ნისლი, რომ ჰკიდია შოდას საყურედ,
 ჩემია ჩვეშო, მუხამეში,
 და შენც ჩემთან ხარ.

იმდენ სითბოს ვგრძნობ, რამდენ სახლსაც
 კვამლი ამოსდის,
 რამდენ ნასახლარს ხავსი ახრჩობს,
 იმდენ ცრემლსა ვნთქავ,
 ჩემთან არიან სალი კლდენი, ჯიხვთა სადგომნი,
 ჩემთან არს ღმერთი, „დედაღვთისა“,
 და შენც ჩემთან ხარ.

მიაჭრიალებს გზას მეურმე და ეს მახარებს,
 მახარებს, მარხილს რომ მოჰყვება ხარი გლეხთანა,
 ჩემია ეს გზა, ეს ორღობე, ყორე, ქვა და ხე,
 და „მაცხოვარი“, რომ შენდება,
 და შენც ჩემთან ხარ.

მე მიხარია, რომ აქა ვარ, ჩემს საბავალებში,
ჩემს ქარაფებში, ზვიად მთებში, ახლოს ზეცასთან,
ჩემთან არიან წინაპართა წმინდა ლანდები,
ჩემთან არს ღმერთი, „დედაღვთისა“,
და შენც ჩემთან ხარ.

მე ვწუხ, რომ ვტოვებ, ჩემს ეზო კარს,
მთასა და მთის კორდს,
ვტოვებ ჩემს სოფელს, მივდივარ და
ცრემლად ვიღვრები,
თან მიმაცილებს „დედაღვთისას“ მადლი და სიბოლო,
ვიცი, რომ ყველგან, სადაც წავალ,
თქვენთან ვიქნები.

ზამთარი

ციყვი
გასკუპდა
მდელოზე,
მზემ თვალი
თოვლით
მოღულა...
ცეცხლი
უნთია
მეზობელს,
ყავარს
ჰკიდია
ლოლუა.

2008

„ლუბის მაცხოვრის ტაძარი“

დასცქერის რიონს,
 როგორც მტკვარს,
 სვეტიცხოველი და ჯვარი,
 ცით ჩამოქნილი მშვენება,
 „ღების მაცხოვრის ტაძარი“.

ხალხი შემოდის
 ღვთის სახლში,
 რომ ღმერთს პატივი მიაგონ,
 ღმერთმა დალოცოს ამ ხალხთან,
 გოგრიჭიანი იაგო.

ღმერთმა
 დალოცოს ამ საქმის,
 სუყველა ჯურის მოკეთე,
 „ღების მაცხოვრის ტაძარში“,
 სანთელი ენთოს ყოველდღე.

გლოლა-ჯიორა-ღებში

მთებს
უყვართ ამ წყლის ხმაური,
რიონს –
დუმილი მთების,
ჭალებს
ჭრიალი ხარ-ურმის,
ყანებს –
ზვინები, ზვრები.

მიყვარს
“რაეო” რაჭული,
ღამით
ყმუილი მგლების,
აქა ვარ
დედულ-მამულში,
გლოლა –
ჭიორა –
ღებში.

ჩვეათა ჩვეა სიტაშიძეს

„ნუთარ ამ ვინც ფიქსირებდა ლაქებს“
„იბრუნე რე უცხოებად ქვეა უბრალო“
„ყველანაირად მისე კარგად მისე“
ფსალმური

ქებათა ქება სილაჰიტეს

*...ვაშა ღარიბებს, ვაშა ღარიბებს,
ვინც უკანასკნელ ლუკმას არივებს,
ვინც მშვიერ აღმართს მაინც აირბენს,
და სიყვარულსაც უხვად წაიღებს...
ვაშა ღარიბებს...*

ბერანჟე (თარგმნა მ. ხეთავურმა)

შენ რომ არ იყო, სიღარიბე,
შენ რომ არ იყო,
წარმოდგინე ქვეყანაზე რა იქნებოდა?..

ფასს დაკარგავდა თვითონ სიმდიდრეც...

გაიზრდებოდა
მონხელეთა ფარისევლობა,
შური და ქიშპი. . .
ამ ავაზაკებს,
კუჭის მძღომელ ინტელიგენტებს,
პროვინციალის ყოყოჩობა „დაჰშვენდებოდათ“,
დასჩემდებოდათ ერისკაცობის პრეტენზია
და ხშირად აერეოდათ სიძვა
სიყვარულში...

შენ რომ არ იყო, სიღარიბე,
შენ რომ არ იყო. . .

ადამიანებში დაიკარგებდა სული,
გაქრებოდა ყოველგვარი ღირსება
და კაცის ცხოვრებას
არ ექნებოდა სხვა რამ მიზანი,
გარდა ბოროტებისა,
მომხვეჭელობისა,

უფრო და უფრო
 მეტის დაგროვებისა და
 ადამიანები გადაიქცეოდნენ
 გაზულუქებულ ხორცმეტებად,
 ტანტზე წამოგორებულ
 ტომრებად, –
 ჭამაც და ფეხის ალაგში
 გასვლაც რომ დაეზარებოდათ.

ო, სიღარიბე!

მომავლის უდაბნო, უნიკუმი,
 დანტე ალიგიერის
 ჯოჯოხეთურ კიბეს მოგვაგონებდა
 და იქნებოდა ნაღვლიანი
 ყოველი დღე...
 აღარავინ გაიხსენებდა
 საწყალ მონათა ბედს,
 სვეტიცხოველი და არმაზი
 რომ ააშენეს...
 საკუთარი სიწმინდეების უარყოფა
 დამკვიდრდებოდა
 (მაგ.: “ჩემი დედა”, “ბოზიშვილი ვიყო”
 თუ სხვა მრავალი, –
 ნუგზარ შატაიძის
 “ელიქარცი” დამემოწმება)
 და ქვეყნის ზნეშენარჩუნებულ ნაწილს
 ჩაუკვდებოდა გმირული სული,
 ბრძოლის უინი და
 გამარჯვების რწმენა.

განვაქიქებდით
 მართლმადიდებელ წმინდანთა
 თავდადებას

და მარადისობაში გარდასულ

მხარგრძელებს,

ოძელაშვილებს,

ხერხეულიძეებს,

ამ დაუდგრომელ სულებს,

მივივიწყებდით...

შენ რომ არ იყო, სიღარიბე,

ამ ქვეყანაზე...

არ იქნებოდა ის

გამაწვრილებელი გულის სიმღერა,

ყანაში, ხნულში

ჩამდგარი გლეხისა,

“კენესას რომ უფრო ჰგავს და

მანც სიმღერას ვეძახით”,

არ გვექნებოდა :

“ჭ ო ნ ა” და “უ რ მ უ ლ ი”,

“ლ ი ლ ე” და “ჩ ა კ რ უ ლ ო”!

წალეკავდა კომპიუტერი

მხატვრულ სიტყვას,

ბიბლიოგრაფიულ იშვიათობად

ქცეულ წიგნებს,

სასიყვარულო ბარათებს

და დედა ენას.

რაც შეეხება ქველმოქმედებას,

დღეს რომ მდიდრები

ვითომ შენთვის (სიღარიბისთვის)

და ჩვენთვის (ღარიბთათვის) სჩადიან,

სინამდვილეში დაბეგვრის
ასარიდებლად,

ესეც საქმეა!..

არ იქნებოდა და
არავინ არ მოგვიგდებდა
დასამადლებლად
თითო კილო ფქვილს,
თითო ლიტრ ზეთს,
ნახმარ ტანსაცმელს,
იმავე დასაბეგრი ფულიდან,
ჩვენთვის მოსაცემი
გროშების სანაცვლოდ.

სიყვარული კი...
სიყვარული მოგეხსენებათ –
“შენგან ბრძენი ხელად რებდეს”,
“შენგან მეფე მონას ეყმოს”...
(და არა მდიდარი ღარიბსო),
ღიახ,
სიყვარულს
მთელი ღაზათი წაუხდებოდა,

შენ რომ არ იყო, სიღარიბე,
ამ ქვეყანაზე!

აბა, წარმოიდგინე,
ეს ჯიბესქელი,
მუცელტიალი “ელიტარები”,
სიყვარულისთვის
სად მოიცლიდნენ...
ვისი გულისთვის, რისი გულისთვის
ან სადღა აქვთ გული...

ქონმა შეუჭამათ,
 ქონამდე – ქონებამ,
 ქონებამდე – შურმა,
 შურამდე – ეჭვმა,
 ეჭვამდე – შიშმა
 და
 არ დარჩათ გული!

აბა, გაიხედეთ,
 რა ლამაზმანები დადიან ირგველივ,
 რამდენი “ხანუმ-კაფე”
 და “საროს კიბოა”
 (კიბოა, მა რა?),
 თავი რაღად უნდა აიტკივო,
 სული რაღად უნდა გაიწვალო,
 ფული და მორჩა, –
 (ამასაც ვერ იმეტებენ ეს “დონ-ჟუანები”)
 შენია ყველა ქალის სიყვარული,
 თუ მდიდარი ხარ!
 ოღონდ, თუ მანდ სადმე
 სიღარიბეც არის,
 ცოტა შეჩერდი შენ,
 ს ი მ დ ი დ რ ე ვ,
 ბოდიში მოიხადე,
 თავი დაუხარე,
 გულში უთანაგრძვნე და
 ისე გაიარე,
 იმიტომ, რომ

ს ი დ ა რ ი ბ ე ა,

რომელმაც იცის
 შრომის ფასი,
 ნიჭის ფასი,

ძმობის ფასი და
 სიყვარულიც,
 რომლის ხარჯზეც გახდი შენ,
 ბოლოს და ბოლოს,
 ასე ამაყი და ამპარტავანი...
 ხოლო ჩვენგან,
 ანუ ჩემგან,
 ანუ ჩემნაირებისგან

ქ ე ბ ა თ ა ქ ე ბ ა ,
 ს ი ღ ა რ ი ბ ე ვ , შ ე ნ !

რადგან,
 შენ რომ არ იყო ამ ქვეყანაზე,
 მე არ მეცოდინებოდა,
 რას ნიშნავს სიტბო
 (უფრო სწორად - სიცოცხლე),
 რას ნიშნავს სიმადღრე,
 უფრო სწორად – შიმშილი
 და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ...

ვერ გავიგებდი
 იოდიანი მარილით
 ვიტამინების შევსების საშუალებას,
 ნიორწყალში ამოწებული პურის გემოს
 და დიეტად მონათლული შიმშილით
 ჯანმრთელობის უფასო რეცეპტის
 არსებობას.

ვერ გავიგებდი,
 რას ნიშნავს მეგობარი და
 რაც მთავარია,
 ვერ ჩავწვდებოდი სიყვარულის არსს,
 გრძნობისას,
 რომელიც თუ ჩემთან არის,

აღარაფერს ვდარდობ –
აღარც სიცივეს,
 აღარც შიმშილს,
 აღარც უსახლ-კარობას,
სულიერად ამაღლებული და
ყველა მდიდარზე გაცილებით
ბედნიერი ვარ.

ამიტომ,

ქ ე ბ ა თ ა ქ ე ბ ა შ ე ნ ,

ს ი ღ ა რ ი ბ ე ვ ,

ქ ე ბ ა თ ა ქ ე ბ ა !!!

ქოროლი ხალხი

ნუ მკითხავ, არ მკითხო,
სად ვიყავი,
უხერხულია პასუხის გაცემა,
რომ შვილებისთვის,
ძონძების მაღაზიაში შექენილი
სამოსი მიმაქვს.

ნუ მკითხავ, არ მკითხო,
რით ვიკვებებით,
იმიტომ, რომ უცხოეთში
ხმარებიდან ამოღებული პროდუქტებით,
ჩემს ცოლს ჩიყვი სჭამს,
ჩემს შვილებს კი ფერი აქვთ მკრთალი.

ნუ მკითხავ, არ მკითხო,
ვინ ვარ, რა ვარ, ან საიდან,
რადგან იმ პასუხს, შენ რომ გინდა,
მანც ვერ გაგცემ...
თუმცა გეტყვი, რომ დაუდგენელი
სტატუსის მქონე –
„მეორადი ხალხის“ შვილი ვარ.

მეორადი მოხმარების
მომხმარებელი ხალხიდან,
პირდაპირ მეორადი
მოხმარების ხალხად ვიქეცით,
რადგან საზღვარგარეთ
სამუშაოდ წასულ ჩვენს შვილებს,
ღებს და ღედებს,

უცხო ბატონი,
 როგორც მეორადი მოხმარების ნივთს,
 ისე უყურებს...
 თუმცა მერე რა,
 ჩვენც ხომ იმათ ნახმარ
 საგნებს ვიყენებთ,
 მათი ნახმარი ავეჯით და
 მანქანებით
 ვიწონებთ თავებს...

ეჰ, მეორადს კიდევ რა უშავს,
 მე ვიკითხო, რომ ამ ახალ წელსაც
 უტელევიზოროდ უნდა შევხვდე,
 ცოლ – შვილი კი, რა თქმა უნდა,
 ისევ გამიგებს,
 როგორც შარშან,
 შარშანწინ და კიდევ იმის წინ:
 შარშანწინ
 ახალი სამსახური ვიშოვე და ამითაც
 ბედნიერები ვიყავით,
 შარშან
 ხელფასის მომატებას შემპირდნენ და
 იმედით ველოდეთ,
 წელს კი...
 ახალი მთავრობა მოვიდა და ...

იმედი ცოცხლობს.

მათხოვანი ჭაქძე

მეტროში
მათხოვრობდა
ბაგში,
ბაგში
ჰქონდა
მათხოვრობის
ს ა შ ვ ი,
თან შიში
და შიმშილი
სდევდა,
დასდევდა
მატარებლებს
სევდად.

2003

* * *

ბავშვები ქუჩაში
 ხურდა ფულს ითხოვენ,
 სულ ცოტა მადლსა და
 უბრალოდ სიცოცხლეს,
 დაღლილი თვალები
 და სუსტი ხმები აქვთ,
 ქუჩაში წვეებიან,
 ქუჩაში დგებიან.

ავადმყოფ დედებს და
 ბებიებს არჩენენ,
 სითბოს და ლუკმა-პურს
 შესთხოვენ გამჩენ ღმერთს,
 ცხოვრებას პატარა
 ხელებით შებმიან,
 თავისთვის უხმოდ და
 უცრემლოდ კვდებიან.

ქუჩაში
 ბავშვები
 დედაზე მდერიან. . .

* * *

*„ღარიბ-ღატაკი ვედრებით ლაპარაკობს,
მდიდარი კი უკმუნად პასუხობს” –
ივანე*

ჩემი „მკრთალი” სიღარიბე,
მაგ შენს მდიდრულ “ღვთაებას”
(არ შევნატრი ვიღაცის ბედს),
როგორ შეედარება.

ჩემი წრფელი სიყვარული,
შენი სიძვის მკირთავებს,
ვით მოუვათ თვალში, გულში,
კვლავ მე განმიკითხავენ.

მე ლექსების პატრონი ვარ,
ლექსმა სენი შემყარა,
ღმერთთან გავდი-გამოვდივარ,
ფეხქვეშ მიძევს ქვეყანა.

გინდა განზე დატოვილი,
სული სხეულს გაჰყარო,
დაბრძანდები ბატონივით,
შენი არის სამყარო.

ნეტავ ჩემს ტკბილ სიღარიბეს,
ჰქონდეს ბინა შენთანაც,
არ შევნატრი არავის ბედს,
მაღლა ვიყო,
ღმერთთანა.

* * *

ბედნიერებაგ, ხელი არ მახლო,
თუ ეშმასეულ სიმდიდრით დამდლი,
მე აქ ღარიბის ფიცრულში ვსახლობ,
რა უნდა მქონდეს
პოეტს და ღარიბს.

კუთხეში ჩემი ლექსები ყრია
და ასდის ალი სულივით სანთელს,
ბედნიერი ვარ, რომ ვიღაც მიყვარს
და მთელ ღამეებს
ფიქრებში ვათევ.

უბედურებაც არ არის შორი,
შენც ბედისწერის ლოდინში ბრაზობ,
მე კი დავდივარ და ჩემი შრომით,
ვპოულობ შევებას და
სულის საზრდოს.

* * *

*დუქანში სასაუზმოდ შესულ მე და მამაჩემს,
დარიბ-ღატაკი ბიჭუნა შემოგვეყვა, ზამთარი
იყო და ხალვათად ეცვა. მუღუქნეშგათბო,
დაანაურა და გაისტუმრა.*

იცოცხლე
ზრუნვისთვის,
დარიბთა,
ობოლთა,
სამშობლოს
ღვთისკაცი
შენებრი
უმრავლოს...
და გზა ეს
თუ არის,
ახალი
გოლგოთა,
ამ გზაზე,
ბავშვებს
ნუ ატარებ,
უფალო!

1994

* * *

მდიდარმა
 ავტომფლობელებმა,
 თავიანთი ავტოებისთვის,
 (ხალხში თავი
 უხერხულად რომ არ ეგრძნოთ),
 მინების დამუქების ტექნოლოგია
 შეიმუშავეს.
 დასრიალებენ
 ასფალტის ქუჩებში,
 თვალზე ბინდგადაკრულები
 და შენიღბული
 შუშების მიღმა,
 ვერც სამათხოვროდ
 გამოსულ ხალხს,
 ვერც
 გაპარტახებულ ქალაქს
 და ვერც
 უწამლობით მომაკვდავ კაცს
 ვერა ხედავენ.
 მეძაგვებთან, საუნებში კი –
 იცოცხლე!

გლახაკი
 კაცის
 ცხოვრება კი,
 მათ მიღმა
 გადის.

* * *

ქუჩაში
ხელგამოწვდილ პატარებს,
ოღონდაც
ნუ მანახებ, ღმერთო,
მე ჩემთვის
აღარა გთხოვ არაფერს,
ამ ბავშვებს
სანთელივით ვენტო.

ამ ბავშვებს,
სიცოცხლის ღამაზე ყლორტებს,
ეშველოთ,
დღენიადავ ვნატრობ,
ღმერთო,
მათ ნურასდროს მიატოვებ
და ჩემთვის
სულ არაფერს არ გთხოვ.

1998.

ნუ გაგიკვირდება ნუსაფერი

ნუ გაგიკვირდება
 ნუსაფერი,
 ნურც ის,
 რომ ჰალსტუხიანი მამაკაცი
 ნაგავში იქექება,
 ანდა ახოვანი,
 ლამაზი ჭაბუკი,
 “ბიუსჰალტერებით”
 დახლში რომ დადის,
 ან პოეტი,
 ჯიხურში რომ დგას და
 პაპიროსს ყიდის.
 ნუ გაგიკვირდება,
 ან რა არის აქ
 გასაკვირი.

სამაგიეროდ,
 ყველა ქურდი
 და მამაძაღლი,
 ზუთხით და
 ხიზილალით იკვებება,
 ყველა ნარკომანი
 და ნაცისარი,
 მთავრობაშია
 უვადო ვადით
 და ქვეყანას
 მართავს
 ყველა

ყრუი,
ცრუი
და ფლიდი...

ნუ გაგიკვირდება
ნურაფერი,
ან რა არის
დღეს გასაკვირი.

1994

მას გაუძაიქოს

რას
 გაუმარჯოს? –
 სიღარიბეს,
 ნადველს რომ
 ფარავს,
 ლუემას,
 რომელიც
 არავისთვის
 არ მოგვიპარავს,
 ღვინოს,
 ზედაშეს,
 ქვევრიდან
 რომ
 წამოიღვრება
 და
 ტკბილ
 ტაბლასთან,
 ლოცვასავით
 ნათქვამ
 სიმღერას.

* * *

უფულო
 კაცის ქეიფი,
 ცალმხრივი
 სიყვარულივითაა,
 მიდი,
 დაასხი
 მერიქიფე,
 რა დროს დარდია.

დაასხი,
 სამშობლო ხომ
 სიმთვრალეში
 უფრო გვიყვარს,
 დავლით და
 ბახუსით
 გულები გავიმაგრეთ,
 ამ ქვეყნაზე
 ხომ აღარ მოვალთ
 და ერთმანეთს
 არ შევხვდებით.

უფულო
 კაცის ქეიფი,
 ცალმხრივი
 სიყვარულივითაა,
 დაასხი,
 ჩემო მერიქიფე...

მ გ ც მ ო ძ ი

*„რაკი სწრაფადვე არ ისჯება ბოროტი საქმე,
ამიტომ ბუდავს კაცი ბოროტების ჩადენას” –
ეკლესიასტე*

მეტროში ქალი,
რომელსაც სამშობლო წაართვეს,
მღეროდა:
“ჩემი სამშობლო,
თვალხატულა საქართველოა”.
მეტროში ბავშვი,
რომელსაც ბავშვობა წაართვეს,
ღმერთს სთხოვდა,
რომ მის ავადმყოფ
დას და დედას რამე შველოდა.
მეტროში ხალხი,
ფიქრის უფლება რომ წაართვეს,
გენი რომ შეუგინეს,
ჯიში გაულანძღეს,
წყალი რომ შეუწყვიტეს,
ჰაერი გაუმწარეს,
ხედებოდა, –
ხალხი უფლისა,
ხელისუფალს არ სჭირდებოდა.

სახეზე აჩნდა
ყველას კვალი,
დარდის და სევდის,
არავის სურდა ამ მიწიდან
ამოსვლა ზევით.

მკვიდრნი მწყხარაი სოფლის

*„მესაფლავებ, შენ აზრობ,
რომ ქვეყანაზე ვინც კი კვდება,
იმ წუთშივე მისი ჩრდილი
ყველა ჩვენგანს ავიწყდება?...“*

გალაკტიონი

ქალი შავებში ჩაცმული,
ანგელოზივით ქალი,
ნამტირალევი ასული,
ოქრო მზისა

და მთვარის.

დაღონებული შემომხვდა,
ეშხი ათრობდა ნაღველს,
თავშესაფარი დემონთა,
იზლაზნებოდა

ღამე.

ტამიშისკართან მოკლული,
ელანდებოდა ქმარი,
მიწა, ცრემლებით მორწყული,
იზილებოდა

ქარით.

შვილები – სკოლა-ინტერნატს,
სასძლო ბეჭედი – ლომბარდს,
ნეტავი ვინ დაიდებდა,
ამ ანგელოზის

ცოდვას.

საშველად მივუახლოვდი,
ჩამოიშალა თმები:
“შე დავიღალე ამ ყოფით,
მუდამ სიკვდილის
ბეზნით.

იქნება მართლა შენა ხარ,
სხვა არც მომივა არვინ”... –
მითხრა და მთელი ქვეყანა,
გადამეშალა
თვალწინ.

თითქოს დაგსახლდით კლდის ქიმზე,
სამარადღუამოდ იმ წამს,
ცისკენ გვიწვევდა პირიმზე,
ფეხქვეშ გვეწვოდა
მიწა...

გავფრინდით, გავინავარდეთ,
სააქაოსთვის მოვკვდით...
ან თქვენ როგორ სძლებთ აქამდე,
მკვიდრნი მწუხარი
სოფლის!

* * *

რაც არაფერი მაქვს,
 რა შემოგთავაზო,
 რით ვიყელყელაო, რაცა ვარ, ესა ვარ,
 შენ უნდა ასეთი გიყვარდე, ღამაზო,
 რადგანაც განგებამ ერთმანეთს შეგვყარა.

კამათობ,
 ხანდახან გაბუტვაც დაიწყე,
 ბევრ რამეს არ ამბობ, გგონია, დამალავ,
 ეს ჩემი სხეული მძორია სამიწე,
 სული თან დაგყვება, ძვირფასო, კვადდაკვად.

ცხოვრებას
 დავიწყებთ სულ მალე თავიდან,
 ძვირფასო, ოდესმე ჩვენთვისაც ინათებს,
 შენს უკან სიცოცხლე წუთითაც არ მინდა,
 შენ ჩემი ბედი ხარ და ჩემი სიმართლე.

1996

ძენ ხაშ და ყვანა!

„საქართველოში ყველა ადამიანს უნდა ჰქონდეს ხაშის და ყვანის მისაღებად დასაშვანი ტერიტორია“

ჭერი ვაზოვლი.

* * *

ზეშთა
სამყაროს
იდუმალის,
ვხვდები,
შეგრძნებით,
აქ, ამ მიწაზე
სული ჩემი
აღარ დაფრინავს,
დაიწერება
სიყვარულზე
თეთრი
ლექსები –
ჩემი ცხოვრების
შავგვრემანი
ეპიტაფია.

2005

ჰენ ხაი და ყმაია!

სნეულ
 ქალაქში სიყვარული კაპიკად ფასობს,
 შეშლილ
 ქუჩებში ადარაგინ დაემებს სატრფოს,
 ხოლო ვისაც ჰყავს
 და ვინცა ჰყავს, იმასაც კარგავს,
 მე ჰარამხანის
 მსახურთაგან არავის ვნატრობ...

შენ ხარ და კმარა!

მზაკვრულ
 თვალეებში გამოსჭვივის ბოროტი ცეცხლი,
 ოდესმე
 მხოლოდ მე საკუთარ სინდისთან შევრცხვი,
 ყველაფერს
 შურის და სიყალბის ელფერი დაჰკრავს,
 არ მდომებია
 ოდენ ოქრო, არამცთუ ვერცხლი...

შენ ხარ და კმარა!

ნესტიან
 ჭაობს მომაკვდავი გაფურბი ცისკენ,
 გზაჯვარედინზე
 ჩახერგილა ნოტიო სივრცე,
 ჩემი სხეული
 გაჰყოლია ბობოქარ ქართა,

არაფერს არ ვთხოვ
არსთგამრიგეს, ვალში ვარ ისეც...

შენ ხარ და კმარა!

მე დავიბენი,
დავიბენი და ვრჩები მარტოდ,
დავეძეუ ვწვიმას,
ხან ქარს და ხან ვნებიან სატრფოს,
სნეულ ქალაქში
წაგადგები როსკიპთა კარავს...
მე ჰარამხანის
მსახურთაგან არავის ვნატრობ...

შენ ხარ და კმარა!

მა ყნდა მინდოღეს

რა უნდა
მინდოღეს,
როდესაც
შენ
მყავხარ, –
ყველა
ქაღმერთის
სადარები,
ოღონდაც
შენ
მყავდე,
მეტი
სხვა,
გეთაყვა,
რა უნდა
მინდოღეს...

არაფერი.

2000

* * *

მე დავიფიწყებ, როგორ ვეწამე,
როგორ მტკიოდა ღია ჭრილობა,
შენ იყავ ჩემი დარდის მეწამლე,
შენა შველოდი
ამ დადლილობას.

მაგრამ გაგრიყა ჩემგან ღროებამ,
მკაცრ სინამდვილედ იქცა ზღაპარი
და გახდა ისევ განმარტოება
ობოლი სულის
თავშესაფარი.

ახალ გზას მივდეგ, სხვა გზას გოდებით,
ბევლ იმედების დაუკარგავად
და თუმცა არვის არ ველოდები,
მაინც მჯერა, რომ
მარტო არა ვარ.

1991.

* * *

ფიფქი პატარა ბინას იძენდა,
 თოვლით დახუნძლულ ბებერ რტოებზე,
 ო, როგორ მინდა ახლაც, ვით ძველად,
 წახვიდოდე
 და მიმატოვებდე.

დგას ქანდაკება ცივი, უგულო,
 შემოყინვია ქალაქს ქუჩები,
 თითქოს მთა ვიყო, თითქოს ვუშგულო
 და ღრუბლებივით
 ქარს ვეურჩები.

მიქრის ცხოვრება, როგორც სიო და
 ვარ უსულდგმულო ქვა და რობოტი,
 მუდამ მიყვარდა და მეშინოდა
 ღამის, წყვედიადის
 და მარტოობის.

1989

* * *

ველარ ვიბინებ,
თუ არ ხმაურობ,
შენი ნაზი ხმა
თუ არ ჩამესმის,
ჩემი ლექსები
უსათაურო,
ვით სონეტები
შუადამესი,
შენ გიმღერიან,
დარდს გიყვებიან,
ამ ქვეყნად მხოლოდ
ჩემთვის გაჩენილს.

1996

* * *

შენ რომ ტირიდი,
 მე ის ცრემლები,
 მამშივიდებდნენ
 და მახალისებდნენ,
 მე დაგეძებდი
 თვალეცეცებით,
 თუმცა შენ შორს იყავ
 ჩემგან ისევე.

შენ ტირიდი და
 მაინც მოხვედი,
 იყავ მიმნდობიც
 და უკარებაც,
 მე შენ გელოდი
 ყველგან, ყოველთვის,
 თუმცა შეხვედრა
 მსურდა ნაკლებად.

შენ ტირიდი და
 მეც დამამწუხრე,
 ფრთებჩამოგლეჯილ
 ქარს მივკიოდი,
 მე დამესიზმრა
 სიკვდილი წუხელ
 და ლურჯი მიწა
 საიქიოსი.

შენ ახლაც სტირი
 და ებ ცრემლები,

აღარც სევდაა,
 აღარც ღვარძლია,
 მე კვლავ დაგეძებ
 თვალუბრებებით,
 თუმცა შენ შორსა ხარ,
 უკვე ძალიან.

1997

* * *

როცა შენს თმაზე
 დარდიანი სიბერე
 დათოვს,
 როცა ნაბიჯი
 გაგიხდება მოკლე
 და მძიმე,
 გაგახსენდება
 შენგან ერთ დროს
 მოკლული სატრფო,
 მოიწმენდ ცრემლს
 და სინანულით გახედავ
 წვიმებს.

2000

* * *

*„ძლიერია სიკვდილივით
სიყვარული“ –
ქებათა-ქება სოლომონისა*

არ ჩამიქრე, სიყვარულო...
ამ ბრბოში,
ამ უსულოთა გარემოცვაში
არ დამტოვო,
შენით უნდა ვიწვოდე,
ისე რა აზრი აქვს ცხოვრებას,
რა აზრი აქვს სევდიან ლექსებს,
შენს გამო რომ ვწერ.

არ ჩამიქრე, სიყვარულო...
ფრთები არ დამიკეცო,
მიწაზე არ დამიშვა,
კიდევ ერთხელ მაუწყე
არსი არსობისა,
აზრი ამ ყოფისა,
ყოფნა–არყოფნისა,
ჩემის კაცობისაც.

არ ჩამიქრე, სიყვარულო...
მე ხომ შენი წიაღიდან მოვდივარ,
შენს წიაღშივე უნდა ჩავესვენო.
მრუშობა იქნებოდა
აღერსი უშენოდ,
ზეობა იქნებოდა,
უშენოდ, ორგულთა,

გაორებული ვიქნებოდი
თვითონაც, უშენოდ,

უსულო ვიქნებოდი,
მკვდარი ვიქნებოდი,
პოეტი არ ვიქნებოდი,
არც ადამიანი და, არც...

არ ჩამიქრე, სიყვარულო!..

2000

* * *

ივსება ლოთებით კაბარე,
აქ სიძვის დიაცთა დალალებს,
არჩევენ ყანწებს და ალავერდს
და არად აგდებენ
ჭორს.

ლანდებთან მოკითხვას გაბარებთ,
არ ვითხოვ ამ ქვეყნად არაფერს,
დალატი სიკვდილის კარამდე,
შორს ჩემგან,
შორს ჩემგან,
შორს!

2000

* * *

ლოცვასავით
შეგებას მომგვრის,
შენი
ნაზი ღიმილი,
სჩანს მწვერვალზე
ლაქა თოვლის,
გულზე
შეხსნილ დილივით.

აძოვებდი
ირმებს ტყეში,
კოკით
წყალი დაგქონდა,
იქ დამხვდები,
სამოთხეში,
მოსულს
სააქაოდან.

2000

* * *

მოვედი
შენთან
და უნდა
გითხრა,
ჩემთვის
პეირფასს
და ასე
ახლობელს,
სიტყვა,
რომელიც
არასდროს
მითქვამს,
რომელსაც
ასე
ხშირად
ხმარობენ...
მიყვარხარ!

2000

ქნ

შენ
თვალები
განმიბანე
დილის
ცვარით,
მე
შენეულ
ნაფესურებს
ვეტრფი,
შენ ხარ, –
ვინ მყავს
უკეთესი
საფიცარი,
შენ ხარ, –
ვინ მყავს
უკეთესი
მეტი.

2000

* * *

როცა ზამთარი
იისფრად მოთოვს
და მოაცხრება
შენს სარკმელს ქარი,
მე შენ უეცრად
სიყვარულს მოგთხოვ,
მე შენ სიყვარულს
აგიხსნი კრძალვით.

ვიცი, რა სტკივა
სევდიან აპრილს,
ვიცი, რა ელის
მოწყვეტილ ფოთოლს,
მე შენ სიყვარულს
აგიხსნი კრძალვით,
მე შენ უეცრად
სიყვარულს მოგთხოვ.

2000

მადლობელი ვარ

მადლობელი ვარ,
რომ ქვეყანაზე
შენთვის ერთადერთ
კაცად მიწამე,
კიდევ იმიტომ,
ჩემი გულისთვის,
რომ სიარული
გიღირს მიწაზე...
რომ გაიმეტე
შენი გრძნობები
ჩემს საამებლად
და სააღერსოდ,
კიდევ იმისთვის,
კიდევ იმისთვის,
ამ ქვეყანაზე
მზედ რომ არსებობ.

ქავი პოიალი

შემფრთხალ ქალიშვილის
ვარდის მკერდს აშიშვლებ,
აღდება ალერსში
ხავერდის ჰალტერი,
ვივალდის სევდა ღლის
გიშრისფერ კლავიშებს,
იზიდავს მაჟორი
გრძნობათა ქარტეხილს.

რეჟიემს არ ძალუძს
ერთმანეთს გაგვყაროს,
ძვირფასო, სიშორე
სიკვდილზეც რთულია,
იების სურნელით
გაჟღენთილ სამყაროს,
არც დასაწყისი აქვს,
არც დასასრული აქვს.

შორსა ხარ, მიყვარხარ,
უღმერთოდ, უშენოდ,
იცოდე, სიცოცხლე,
ადარ შემიძლია.

თ. ძმენიერო!

*„გამამგრეთ ღვინით, გამავრძილეთ
ვაშლებით, რადგან დაგსწეული
სიყვარულისგან“ –
ქებათა-ქება სოლომონისა*

ო, მშვენიერო,
შენ ყვავილის აგდის სურნელი,
შენ მზესაგით ხარ, უკარება და მიუსვლელი,
ასე ბუნებრივს, ასე ფაქიზს, თუმცა ამაცსაც,
საკვირველია, რომ არავინ ქვეყნად არა გყავს.

ო, მშვენიერო,
გამოგყვები საიქიომდე,
შენ ერთი კოცნა და აღერსიც არ მიწყალობე,
სად არს სწორფერი, სად შენფერი, შენ რომ შეგფერის,
კი არ სტკენ, მიწას დააბიჯებ ფერებ–ფერებით.

ო მშვენიერო,
მთვარეს ეტრფი, ჩემთან თამაშობ,
სიყვარულისთვის, ჩემო გულო, უღვთოდ დამაშვრალო,
სულ ერთი არის, სუყველა გზა ბოლოს იქ მიდის,
შენც უმიჯნუროდ გიწერია ალბათ სიკვდილი.

ო, მშვენიერო,
შენ აუხელ თვალებს წარმართებს,
შენ მათ სიყვარულს და ცეცხლოვან სურვილს დაწმარებ,
შენ ამ ქვეყანას მოევლინე ჩემს დასასჯელად,
თან გათვლილი გაქვს წინასწარ, რომ გაგიმარჯვდება.

ო, მშვენიერო,
 მაინც მიღირს ასე ცხოვრება,
 სიყვარულისთვის ვერ დადგომა, ვერ დაოკება,
 ნეტავ იცოდეს შედეგება ცრემლმაც სისხლივით,
 მარტოობისგან სამუდამოდ გამოვიხსნიდი.

ო, მშვენიერო...

2001

მე ლაფიჯურე

მე დავიჯერე,
 რომ შენ დამტოვე
 და ვნებააშლილ
 ქარებს გაჰყევი,
 გულს, უარყოფილს,
 დარჩა მარტოდენ
 მიუსაფრობის
 მწარე ნაღველი.

ერთად არყოფნის
 ხანგრძლივ შუალედს,
 ნათევ ღამეებს
 სევდის სიზმრებად,
 მარადიული
 მზის სიმწუხარე
 და სიყვარული
 ჰქონდა მიზეზად.

2002

* * *

შენ მიდიოდი
ქარვისფერ გზაზე
და მიგყვებოდა
ჩრდილივით სევდა,
ტილოზე ფუნჯით
დაფენილ ზამთრებს
იდუმალება შვენოდა
ხეთა...
ქუჩაში თოვდა
და თრთოდა მთვარე,
და თოვლი დამეს
ქარგავდა თეთრად.

2002

მოგონი მიყვარდით...

რთვორ მიყვარდით...
 რა ოცნებებით
 ღამეს ვუთევდი ცისფერ მირაჟებს,
 რთვორ მიყვარდით...
 თქვენ კი დამშორდით
 და ამ გულიდან გადაიკარგეთ...
 რთვორ მიყვარდით...
 დასალიერზეც
 მე მამშვიდებდა თქვენი სუფევა,
 რთვორ მიყვარდით...
 ახლა ჩემს გრძნობებს
 უდაბნოს ცეცხლი დაეუფლება.

რთვორ მიყვარდით...
 თქვენთვის მინდოდა
 ოქროცურვილი ფიანდაზები,
 რთვორ მიყვარდით...
 ვმუსაიფობდი თქვენთან
 ხარნიშის ზმებით, აზმებით...
 რთვორ მიყვარდით...
 ვეურჩებოდი
 ჯიუტ ქარებს და
 ლექსის სტრიქონებს,
 რთვორ მიყვარდით...
 მიდის ცხოვრება,
 მიდის და მხოლოდ ნაღველს მიტოვებს.

ყრია ფურცლები, –
 ჩემი ცხოვრების

ობმოდებული რუხი სქოლიო,
 მოვლენ წვიმები,
 რომ ჩემს საფლაგზე
 თქვენი ცრემლებიც მოიყოლიონ,

ჯერ კი დავდივარ
 მთვარეულივით,
 მოოქროვილი მთვარის ვარაყით...
 მოვა სიკვდილი, თეთრად მოსილი
 და ყვავილების
 მიწას დამაყრის.

2002

ილილია

ცრიდეს წვიმა, ქარი ქროდეს,
 გქონდეს ქოლგა გაშლილი,
 იმ ქოლგის ქვეშ მივდიოდეთ,
 მკლავი მკლავში
 გაყრილი.

მივყვებოდეთ ღამის ქუჩებს,
 ჩუმი სევდის ბინადრებს,
 გრძელდებოდეს სიჭაბუკე,
 ერთმანეთი
 გვიყვარდეს.

2002

* * *

ვინ იცის,
იქნება კვლავ შევხვდეთ,
ან იქნებ
ბოლოთქმაც ეს იყოს,
ან ძილში
წამომცდარ სახელებს,
მისვდნენ
და მიზეზი შეიტყონ...

ამდენი
დარდის და დუმილის,
განღობა
ვარდისფერ სიზმართა,
იცო,
რომ მკლავს შენი სურვილი,
ვიცი,
რომ შეფარვით
 გიყვარვარ.

* * *

ახლა

შორსა ხარ და მენატრები,
დეკემბრის ბოლო დღეც მიიღია,
ოთახში ჩემი სადა ხატები,
ქმნიან სიმშვიდეს და
იდილიას.

გარეთ კი

ბარდნის და ბარდნის ისე,
უნდა დათოვოს ჩემს გულზე თითქოს
და მოხატული ფიფქებით სივრცე,
იდუმალაია, ვით
საიქიო.

ჩვენ დავრჩით მხოლოდ,

მე და შენ ორნი,

წელიწადები ქარივით ქრიან
და უკვდავება თანდათან მოდის,
ამ გარინდებულ საფლაგთა
მიღმა.

დიდიხანია

დათოვა უკვე,

აბრიალებენ ჭინკები კოცონს,
დიდებუღია ეს საუკუნე,
მაგრამ მე იგი სულაც არ
მომწონს.

* * *

ხარ ამორძალი, ჩემი ტკივილი
 ვიცი, ჩემშივე რომ უნდა ჩაკედეს
 და უფროსის გული,
 ნეფერტიტივით,
 მაგ ცივ და მკაცრად არქაულ ნაკვთებს.

ქურუმების და კერპების დროა,
 თუმცა გულს ჩუმი ტკივილიც ახლავს,
 შენს დასაპყრობლად მე დაგპრავ
 ტროას
 და დავცემ კერპებს ძველსა და ახალს.

ადარ გატარებ უნსოვარ გზაზე,
 ძველი ღვთაების დიდებით მოსილს,
 მე მოვალ კვერთხით, მოვუხმობ
 რამზესს,
 წარმართთა სისხლით სიყვარულს მოვსვრი.

მე თქვენ გშორდებით

მე თქვენ გშორდებით,
 ვერ ჩაგითრევთ
 სასტიკ თამაშში,
 თავს მოხვეული გრძნობებისაც
 არა მჯერა რა,
 განწირულია ბოლოს მაინც
 ყველა თარაში,
 თქვენ ვერ მიხედეთ,
 ვისი გულიც ასე გებარათ...

მე თქვენ გშორდებით!

2004

* * *

ჩვენს შორის
 დარჩეს
 ის ერთი კოცნა
 და სიყვარული
 გულს თუ მოედო,
 გთხოვ,
 ნუ ჩააქრობ
 ანთებულ კოცონს,
 რომ ვწერო შენზე,
 და ვიპოეტო...

2004

ქენ მაგონებ . . .

ნ. ჩ—ს

შენ მაგონებ ღორკას სატრფოს,
 ასულს ანდალუზიელს,
 არ გიცნობ და უკვე გნატრობ,
 არ გიცნობ და ვარ, შენს გამო
 მზად, მივენდო ლუციფერს.

არ გამკიცხო, თუ კი ეშმამ
 ამიჯანყა სხეული,
 დღეს მჭირდება შენი შველა,
 დღეს მჭირდება შენი შველა,
 მე ვარ გადარეული.

იქნებ როგორ შეგიყვარო,
 ვიცი, მაინც გავბედავ,
 გინდ ქვეყანა შემიყარო,
 გინდ ქვეყანა შემიყარო,
 გკოცნი გაუთავებლად.

შენ მაგონებ ღორკას სატრფოს,
 ასულს ანდალუზიელს,
 არ გიცნობ და უკვე გნატრობ
 და მინდა რომ შემიყვარო,
 „მარად შენი მუსიე!“

2005

* * *

შენ ხარ ჩემი
კლეოპატრა,
დედოფალი
ეგვიპტის,
მიყვარხარ და
ჩუმად მყავხარ
გულში
გამოკეტილი.

შენ ხარ ჩემი
ნეფერტიტი,
ფიქრში
გამოისახე,
შენთვის გავხდი
მეც ეგვიპტეს
ფარაონი
მრისხანე.

2005

* * *

შენით წვა და ტრფიალი
მქონდა მე სარჩოსავით,
სუნთქვას მიადვილებდა
ნისლი, მთებზე მხრჩოლავი.
ვიცი, სადმე შეგხვდები
და კვლავ დარდი დამათრობს,
ისე დაპატარავდა
ჩემს თვალებში სამყარო...

ჰოდა, რომ არ გაგრძელდეს
ეს უაზრო ლოდინი,
უნდა დავთმო ოცნება
ჩემივ გამოვონილი.
შევღაღადებ შხარადან
კასლედილის ვარსკვლავებს,
პოეზიის იდუმალ
სივრცეს რომ მიკვალავენ.

ჯან - ღეიქის მაღონებს

ჯან-ღეიქის მაღონებს,
 ბოტიჩელის მაღონებს,
 მე რომ წარსულს მაგონებს,
 ვეტრფი!
 მათზე მახოდებს...

თითქოს ცაში მღერიან,
 მე მათ უკვე დღეიდან
 ვეღარ დავეხსნები და
 ვეღარ
 დამეხსნებიან!

უცოდველი კრავები,
 გვანან გაშლილ მიმოზებს,
 ხელის აკანკალებით,
 გადასულან
 ტილოზე.

დგანან ასე შიშველა –
 მშვენებანი ბუნების,
 ხაზ და ფერ – წაუშლელად,
 მთელი
 საუკუნენი.

მხოლოდ ამ ღამეს

დაწულ დაღალებს ქარი დაგიშლის
ბროლის მთებიდან მოსულ ქალიშვილს...
ქამარს შეიხსნი ყალამქარიშის
და სხივით სავსეს
გახედავ მთვარეს...

მოვალ, აგიყვან ხელში ბავშვივით,
მე შენს სიყვარულს ვერვინ დამიშლის,
თორემ გავხდები მერე საშიში...
ღე, ჩემი გერქვას მხოლოდ
ამ ღამეს.

* * *

„ახლა შევდივართ წიფის გვირაბში...”

გალაკტიონი

ეს ყველაფერი
არის მირაჟი,
თქვენ ქალბატონო,
რა გსურთ, მითხარით,
მატარებელი
შედის გვირაბში,
თქვენგან კი სიტყვა –
არავითარი...
ან მე ვარ ლექსის
უშნო მჩხიბავი,
ან თქვენ ხართ
ყოფლად
გაურიტმავი.

2005

იმ ქალს...

ვარდის ფერი ჰქონდა
იმ ქალს,
ნეტავ,
მე რით მოვხიბლო?
როცა ვინმე ძლიერ
გიყვარს,
რა კარგი ხარ,
სიცოცხლო!

2005

* * *

გაქვს
ცრემლიანი
თვალები,
მოსევდისფერო
სახე,
შენთან როცა ვარ,
ვმაღლდები,
როგორც
შხარა ან
ხაღდე!

2005

* * *

მე შენი ხილვა არ მინდა მხოლოდ,
 არც შენი ნაზი სხეულის კოცნა,
 მე ვარ ცოდვილი, რამეთუ ვცოცხლობ
 და ვარ ცოცხალი,
 რამეთუ ვცოდავ.

მე მინდა სულ თან, სულ მყავდე გვერდით,
 მე მერქვას შენი სატრფოც, მხედარიც,
 შენ იყო ჩემი პირველი მდედრი,
 ჯერ სიყვარულში
 გაუხედნავი.

რომ ჩემთან ყოფნა, მოსული ციდან
 ჩაუმქრალ ვნების ალებად წაგყვეს,
 შენი თვალების ცრემლივით წმინდა,
 ეკიდოს სხივი
 საწოლის თავზე.

* * *

ვიცი,
სიცოცხლეს
აზრი არა აქვს,
თუ დავეყოფთ
ასე
ნაწილ–ნაწილად,
მოდის,
ჩვენს ფიქრებს
მითი დაგარქვათ
და
სიყვარულის
აღლით
დავიწვათ.

2005

* * *

კვლავ მენატრები ტკივილამდე
და მედარდები,
ეს მონატრება მირჩევნია
მაინც ყველაფერს,
ზღვის ზურმუხტ ზოლებს
გასდევს ფერი შენი თვალების,
მზის სხივთა ხაზებს
შენი თმები ააეღვარებს.

უსიცოცხლოა უშენობით
ჩემთვის სამყარო,
გაყინულია ვნება ჩემი
კედლის სურათად,
უფალს არ უნდა
სამუდამოდ ერთურთს გაგვყაროს,
ეს იმას ნიშნავს, რომ ორივე
უფალს ვუყვარვართ.

ო, ბედო, ჩემო, სხვათა მძლავრთა
ბედის შემყურევე,
ყოფიერების სისასტიკით
ნუ დაოსდები,
უფალი შენთვის გამოიღებს
ბარძიმ-ფეშხუმებს,
დაწყლულებულ სულს განკურნავენ
ანგელოზები...

სხვა რაღა გინდა, სიყვარულით
თუ კი მოგკვდები.

* * *

ხან გადარებდი
 სიქსტეს მადონას,
 ხან ვან-დეიკის
 მუზას გეძახდი,
 შენც შეგიყვარდი,
 უფალს მადლობა,
 მაგრამ სიყვარულს
 ვერა ბედავდი.

გატაცებული
 შელლით ვაგნერი,
 გალაკტიონი –
 მერით ყოფილა,
 შენც იყავ ჩემთვის
 რაღაც ასეთი,
 მაგრამ სულ რაღაც
 არა გყოფნიდა.

მწყინს, არ ვიყავით
 ერთად ბოლომდე
 და არც ღამეებს
 ერთად ვათევდით,
 ვასრულებ შენთვის
 მოძღვნილ ბოლო ლექსს,
 ქრება ნელ-ნელა
 ბოლო სანთელი.

ქნ ყი...

მიმაქანებს საითკენ,
ბედი ჩემი, შეშლილს,
მე შენ სანთლებს აგინთებ,
თაფლის სანთლებს,
შენ კი...

სხვას რასა გთხოვ – აქ იყო,
შენთან ყოფნა მშველის,
მე სიცოცხლეს დაგიტოვებ,
მთელ სიცოცხლეს,
შენ კი...

მაიმედებ მცირედით,
მხოლოდ შენთვის შექმნილს,
სისხლით ლექსებს გიწერდი,
გულის სისხლით,
შენ კი...

მე დავასრულე

მე დავასრულე...
 დღესვე გშორდები,
 დღესვე ვამთავრებ წერას ეტრატთა,
 ჩემს წრფელ სიყვარულს ვემშვიდობები,
 არ შეგაწუხებ ამის მეტადა.

მე დავასრულე...
 ჩემი ფიქრები,
 მადლობა უფალს, სხვაგან მიქრიან,
 მთელ დედამიწას ფეხქვეშ გიფენდი,
 შენ ვერაფერი ვერ გაგიგია.

მე დავასრულე...
 შენ სხვა გიპოვის,
 ჩემს შემდეგ, ისე, როგორც ჩემამდე,
 ტყუიხარ, მაგრამ ერთი პირობით,
 რომ მართალი ხარ, მაინც, ზეცამდე.

მე დავასრულე...
 აღარ შეგიქმნის
 უხერხულობას ჩემი კითხვები,
 კვლავ მდიდარი ვარ, როგორც შეიხი,
 გულით, რომელთან შენ ვერ მიხვედი.

ჩვენ დაქობილებით აუცილებლად

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად,
თუმც სიყვარულის მადლს ვეზიარეთ,
ერთმანეთისთვის დავაგვიანეთ,
ვნებები ჩვენი ზღვაში ინთქმება...

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად,
წავლენ წამები ნაზი სიტყვების,
ჩვენი ლოდინით გადაღლილები...
და სიყვარული ხსოვნად იქცევა.

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად,
ადარ იქნება ნაზი სადამო,
სამყაროსათვის დაუსაბამო,
ვნებები ჩვენი ცად აიჭრება...

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად,
აივსებიან სევდით გულები,
ჩვენს გრძნობებს შორის გახიდულები
და დაბრუნება გაგვიჭირდება.

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად,
თუ კი ერთმანეთს დავდღით ფიქრებით
და მეტს ვერაფერს ვერ შევპირდებით,
გადაგვექცევა სახლი დილეგად.

ჩვენ დაეშორდებით აუცილებლად...

ქიკხელოძე

გაეიხდი სამოსს
სხეულის ნაშთს
სკამზე დაგვიდებ,
საკუთარ თავთან
გავშიშვლდები,
როგორც სინდისთან,
მერე შენ მოხვალ,
შემოიხსნი
კრძალვით საკინძეს,
მეტყვი, რომ ძველი
სიყვარული
ისევ გიზიდავს.

სული ტკბილია,
მაგრამ ხორცი
სულზე თამამობს,
ლოცვის მაგიერ
შენს ნაზ სხეულს
დავეწაფები,
ვიცი,
ყოველი ამა ქვეყნად
არის ამაღ,
საუკუნეებს
მიჯობს შენთან
ყოფნის წამები.

* * *

შენ ჩემს სიგიჟეს ნუ გაიოცებ,
მუზად მოსულს ჩემი ფიქრების,
მე შენ დაგარქვი ჩემი სიცოცხლე
და შენს სიყვარულს ღმერთს
ვეფიცები.

შენ მოღალატეს მე ვერ გიწოდებ,
სულ რომ გართობდეს ფლირტი ათასთა,
მაგრამ პოეტი, უნდა იცოდეს,
რომ გაეცლება მცირე
ღალატსაც.

დრო სასტიკია, ფლირტი გაქრება,
გადაივლიან სიძვის ალებიც,
მე სიყვარული დამენანება,
როგორც ნამგალა მთვარის
ნალევი.

დამენანება წლები, რომელთაც,
ხანგრძლივ ჭაბუკურ ჟინით ვავსებდი,
დამეზარება უკან მოხედვა,
სულის შეძვრამდე
დამენანები.

* * *

მოგა სიკვდილი
როცა,
ყურში ჩურჩულით
გეპტყვი,
როგორც პირველი
კოცნა –
თავზე დასხმული
რეტი...
როგორც ამბორი
მცირე,
როგორც პირველი
ცრემლი,
ის სიყვარული
ისევ,
უწმინდესია
ჩემთვის.

2004.

* * *

მე მირჩევნია, მარტო ვიყო,
შენზე ვიფიქრო,
ჩემი ცხოვრების მწარე-ტკბილო,
სულის ტკივილო.

მე მირჩევნია, შენზე ფიქრში
ღამეს ვათევდე,
არ მიკარებდე კარის იქით,
ბოლოს, დამნებდე.

შემოგეპარო სევდის ბაღში,
ცივად მომღიმარს,
რომ გრძელ ღამეში ცხელი ბაგით
გული მოგიძღვნა.

მერე ეს ღამე შენს ალერსში
ისე დავღალო,
სიყვარულისგან ვარსკვლავები
გამოაყაროს.

მე მირჩევნია, ვიყო მარტო,
შენზე ვიფიქრო,
ჩემი ცხოვრების ტკბილო დარდო,
მაგრამ ტკივილო.

* * *

როცა მოგელი,
ვერ ვიძინებ,
შენს ხმას ვდარაჯობ
და შენზე ფიქრებს,
ბალიშის ქვეშ
გამომწყვდულებს...
თუ შეგიძლია,
სიყვარული მოჰკალ,
ჯალათო,
რომ მაჯისცემა
სხეულს ჩემსას,
მალე
შეუწყდეს.

2008.

* * *

მომენატრა
შენი წერილები –
შენი ჩუმი ფიქრები,
ჩემს თავს
სამუდამოდ შეგპირდები,
გპირდები...

მომენატრა
შენი ჩუმი სევდა,
იდუმალი ღუმილი,
სიყვარული
დარდია და ფეთქავს
გულივით.

ყრია
წაკითხული წერილები,
გამოცლილი ჭიქები,
ჩემი სულის
ნაწილს გეჭიდები,
მჭირდები...

* * *

მოდის და ჩემი ცხოვრება
გამილამაზე თავიდან,
თორემ წვა ჯოჯონეთური
მიხმობს და მიწვევს თავისთან...
თორემ დამდალეს დღეებმა,
გათრეულეებმა უშენოდ,
მოდის, ჩამეკირ-ჩამეკარ,
ჩემო დარდო და ნუგეშო.

ელვარებს ტალღა მზის სხივზე,
თუ სხივი ჩადის ტალღებში,
ეს ჩემი სული ზღვასა გავს,
ავდარში ნაპირდაგლეჯილს,
დავწყნარდი, როგორც საღამოს
სჩვევია ზღვასთან დაისზე,
მოდის და ჩემი ცხოვრება
თავიდან გამიხალისე.

2008.

* * *

ენეიდას ასულო,
 ღამაზდები, ქაღდები,
 მაგრამ არ იავსულო,
 როცა შეგიყვარდები.

აყვავებულ ვარდებად,
 როცა შენი ტუჩები,
 მზეზე აელვარდება
 მწიფე ბროწეულებით.

როცა შენი მხარ-თეძო,
 აღვასავით იალებს,
 იმ აღისთვის გამეძლოს,
 მე რომ გამატიალებს.

დაჟინებულ სულსწრაფვით,
 მკერდი ვნებით გეგსება,
 ჩემი სულთამხუთავი
 არის შენი მშვენება.

დამწიფდები, იქალებ,
 თმები ჩამოგეშლება,
 უკვე მაფორიაქებს,
 შენი შემოფეთება.

* * *

ვერცხლით დაფარულ
 მტრედის ფრთებივით,
 იელვებს შენი
 სულის ხატება,
 რომელი რითმა
 ანდა ვერლიბრი,
 შეძლებს ჩვენ ორთა
 გულთა ტარებას.

შევცქერი ვარსკვლავს,
 რომელიც ალბათ,
 დროდადრო შენთა
 თვალთა ციალშიც,
 იბრწყინებს ხოლმე
 და ვიხდი ღაღას
 სულის ტკივილით,
 შენი ტრფიალის.

ეს მონატრება
 სურვილს ვერ მაღავეს,
 ქალის –
 ძვირფასზე უფრო ძვირფასის.

* * *

ქობულეთი, ნისლი მთებზე,
 თოლიები ქარის ფრთებზე,
 ზღვის ტალღებში შენ დაგეძებ,
 ტანზე ღრუბელს იმოსაგ...

მზედ მბრწყინავი მინანქარი,
 მზე ზღვის ფსკერზე მიიჩქარის,
 თბილ ტალღებში დნება ქარი,—
 დაბნეული მიმოზა.

ქაშანურის წმინდა ქალებს,
 სიყვარული შევუთვალე,
 მე მოგკვდები ალბათ მალე,
 მომეფერე ნისლო და...

დამთავრდება ყველაფერი,
 ქარი შენი ბაგით მღერის,
 ბაღდახინი ძოწისფერი,
 მოაქვთ საიქიოდან.

* * *

შავ
ჩონხა-შარვალს ჩავიცვამ,
შავი შალითით დაქსოვილს,
თავზე დამყურებს შავი ცა,
შავი ღრუბლების სამოსით.

შენ კი
ცრემლი გდის თვალებზე,
მიყვარხარ, თუმცა რაღა დროს...
ნეტავ ერთ ღამეს ვათევდეთ,
რომ ყველაფერი გაგანდო.

მერე
წავიდე აი იმ ცას,
ნისლი რომ გადი-გამოდის...
შავ ჩონხა-შარვალს ჩავიცვამ,
შავეთის სასაფლაომდი.

მონ-მარტის ქუჩაზე

მონ-მარტის ქუჩაზე
 ორგებს მართავენ,
 ათასი ავხორცი
 შებილწავს ორფეოსს,
 ჩვენ ორმა დავშალოთ
 ეს სიძვის კაბარე
 და სადმე
 მხატვრების ბუნაგი მოვძებნოთ...
 ვიცეკვოთ,
 ვიცეკვოთ,
 ვიცეკვოთ
 დაღლამდე,
 შენ ჩემი სულის და
 სურვილის სწორფერო.

დაფუვლი პარიზის
 სუყველა მხატვარს და
 ვეტყვი, რომ
 მაგ შენი თვალების ფერები
 დაქარგონ ტილოზე,
 რადგან შენ პატარა
 და ისე ნორჩი ხარ,
 ვერ მოგეფერები...

აგიგებ ფერდობზე
 ვარდისფერ ტაძარს და
 შენ ხატად დაგისვამ,
 მე ბერად შევდგები.

ლამის სონეტი

ლამის სიჩუმე
გრძნობებს აღძრავდა
და ბნელში
მძაფრი სუნი აღერდის,
ჩემში იწვევდა ვნებას,
რადგანაც
ვიწვოდი
წამთა გაელვარებით.

ცხელი
სხეულის ბიოგამები,
გადმოსულიყო შენს თეთრ
პერანგზე
და დედამიწის
მთელი განედი,
გავდა ცრემლებით ნაწერ
პერგამენტს.

* * *

ტკივილად დავრჩები შენში,
მაგ თვალთა ციალმა დამჭრა,
თოვლია შატილის მთებში,
თოვლია შოდაზე –
რაჭას.

შემდგარი კავკასის ქედზე,
გაფეურებ შხარას და არხოტს,
ვაჟკაცი კაცი ვარ, მენდე,
იყავი დაი ან
სატრფო.

მაგიჟებს სიმკაცრე მახვშის,
თუშური სიმღერის ეშხი,
წაგიყვან ცარიელ სახლში,
მზესავით აყვანილს
ხელში.

ექნება ქორწილი სოფელს,
ცეკვა და თამაში ჟამთან,
ცხენების ფლოქვების ფონზე,
ხანჯრების ტრიალი
ვაჟთა.

გავცქერი ნისლიან ქედებს,
სამშობლოს სურნელი მათრობს,
ვაჟკაცი კაცი ვარ, მენდე,
იყავი დაი ან
სატრფო.

ო. ისე. ძიყვაჰსაჰ!

მატარებლის კუპე,
მთვარე შენს უბეში,
დანამული უპე,
აღერსი, ნუბეში.

რელსების დგაფუნი,
ფოლადის იარა,
აკლია ნამუსი
კაცს, ფული კი არა.

ნელ-ნელა შევთვრებით
ამაღამ გზა და გზა,
სიკვდილო, მე შენთვის
ყოველთვის მზადა ვარ.

ვაგონის კუპეში
ვართ ისევ მე და შენ,
მთვარე შენს უბეში,
არავინ მესამე.

ქარები ქრიან და
ცას შავი სისხლი სდის,
ო, ისე მიყვარხარ,
რას მიზამს სიკვდილი.

* * *

შენ
გაგნარ ლამაზ ფერიას,
ახლად
ამოსულ იასა,
სიცოცხლე
არაფერია,
თუ გული
არ ცემს სხვისადა...

არც სხვა რამ
წასაღები აქვს,
იმქვეყნად
ადამიანსა.

2006

ღამეცადე, ზიკრილო!..

ბოლოებით აბრ ღერე ჯაქსა, ვროდ ყვავილითი აუ-
ვაქრბ. ჯაქსა ვაბრლოვქმ და - ჯაქსა აბრ და ვრო-
დაქს ვაქს იქვანქ იქვანქ. ბოლო ნეალობა ყვლოთა
იქვანქსა დაქს იქვანქსა დაქსა

იქვანქსა

ქაჩაძი თოვლა . . .

ქუჩაში
თოვლა
და თოვლის
მოსვლა,
ღვთის
მობრძანებას
გავდა
რადაცით,
ჩვენ
სიყვარულშიც
(შხამივით რომ ვსვამთ),
თითქოს
არქაულ
ღმერთებს
ვბაძავდით.

ხოლო
სიკვდილი
სასჯელის
ზომად,
ათასჯერ იყო
უკვე ნაცადი.

სალა ხაბ სიყდილო

„ბრძენთა ფიქრები გლოვის სახლშია,
უგუნურთა ფიქრები – მხიარულების
სახლში“ – ეკლესიასტე

სუსხია,
ყინავს და ქარი ქრის,
ღამეა,
მცვივა და ვშიმშილობ,
მომინდა
ორსული ქალივით,
მუავე
და იწილო – ბიწილო.
შენ არა,
ის არა, მე რაღად,
ნუ მოხვალ,
ნუ მოხვალ,
სიკვდილო!

რა მინდა,
მეტს რაღას დავეძებ,
ვტირი თუ,
ვმღერი თუ ვქილიკობ,
რაც დამრჩა,
რაც დღემდე დავწერე,
უფალო,
სულ შენით ქმნილიყო.
ჯერ კიდევ
ბევრი მაქვს სათქმელი,
ჯერ არა,
ჯერ არა,
სიკვდილო!

ეჰ, სულო,
 ნატანჯო ამ დროში
 და გულო,
 სიცოცხლემისჯილო,
 უფალო,
 მიწაზე ჩამოდი,
 კალთაზე
 რომ ჩამომიჯინო.
 ხომ ხედავ
 არ არის საშველი,
 სადა ხარ,
 სადა ხარ,

სიკვდილო!

მინდა,
 რომ ღამაზი მახსოვდე,
 ხელები
 მომხვიო ბავშვივით,
 რომ ვუთხრა
 ყველა ჩემს ახლობელს,
 რომ ბედისწერა ხარ
 ნამდვილი...
 მიყვარხარ,
 თუმცა შენთან შეხვედრა,
 არ არის,
 არ არის

ადვილი.

ს ი ყ ე ღ ი ლ ს

მე რომ
წყურვილს ვიკლავ პეშვით,
მზე რომ ნამავს ღიღილოს,
აი, ამ სიცოცხლის ეშხი,
განგიცდია,
სიკვდილო?

სხვისი
ტრფობით მოკვდეს გული,
სულში ლექსმა იკივლოს,
ამნაირი სიყვარული,
განგიცდია,
სიკვდილო?

ქარიშხალი
მოვარდება,
უგზოდ და უბილიკოდ,
ერთი წამის მონატრება,
განგიცდია,
სიკვდილო?

ჩემთან
ღმერთი მოდის ხოლმე,
თუმცა ეშმა ქირქილებს,
თვით გარდაცვლის სიახლოვე,
განგიცდია,
სიკვდილო?

იდო ლოდი
ოლე ხესთან,
ქვა სიყვარულს ცდილიყო,

მარტოსული კაცის სევდა,
განგიცდია,
სიკვდილო?

ახლო-მანლო
სახლებია,
შიგ შესვლა არც იფიქრო,
იმ სახლებში არ გელიან,
არ შეხვიდე,
სიკვდილო!

ზეთისხილის
ბადებიდან,
ანგელოზი კისკისებს,
რომ სიკვდილით მაღლდებიან,
შენ თუ იცი,
სიკვდილო?

რომ
მიწაზე გაჩენილთა
საუფლოა იქითო,
რომ უყვართ და არ კვდებიან,
შენ თუ იცი,
სიკვდილო?

ამ ცხოვრებას
კუდში ვსდევდი,
არ მცნო და არ მიმიღო,
რაა კაცის ავი ბედი,
შენ რა იცი,
სიკვდილო!

გავიარე
ცუდიც, კარგიც.

ბევრი იწილ-ბიწილო,
 რაა კაცის ჩუმი დარდი,
 თუ გიგრძენია,
 სიკვდილო?

სად მცალია,
 (წუთებს ვზომავ)
 თავი გამოვიტირო!
 მოვესწრები შენთან მოსვლას,
 დამაცადე,
 სიკვდილო!

ავს
 ნუ მეტყვი, თუკი მაინც,
 მართლა უნდა მიშვილო,
 სანამ მოხვალ, ცოტა კრძალვით
 გამაფრთხილე,
 სიკვდილო!

თეატრია
 ეს ცხოვრება,
 ცრემლს ვღვრით, მერე ვქილიკობთ,
 არაფერიც არ მოხდება,
 წამიყვანე,
 სიკვდილო!

* * *

ჩვენ
როცა
გარდავიცვლებით,
დავტოვებთ
წუთისოფლის
გზას,
ვით
მთები –
თეთრი
ნისლებით,
მიწა –
ბალახად
მოგვისხამს.

2008

* * *

მიტოვებული
საფლავის
საადღეობო
კვერცხი
წითელი
ყაყაჩოა...
ხოლო
ამ საფლავზე
დამტირებლის
ცრემლი
ცვარია
წვიმისა...
სანთლის
მაგიერი,
ნელი
სიო არის...
მიხვალ
საალმობლად
და სული
მბორგავი
მიცვალებულისა,
შეგაკრთობს
მიწიდან.

ისე ძქობა ჩემში სიყვდილი

*„მწუხარება სჯობს სიცილს,
რადგან სახის დაღვრემისას
კეთილია გული“ – ეკლესიასტე*

მე შევიყვარე სევდა ფარული,
ვერ შევურიგდი მუნთალ ცხოვრებას,
მორჩა, დაიწყო ნაცნობ სხეულში
ობოლი სულის

გაუცხოება.

ვიცი, სულ მალე თალხი ღრუბელი
ლტოლვას ზეცისკენ გამიადვილებს
და არასოდეს არ დავბრუნდები,
ისე მკაცრია

ეს სინამდვილე.

ვერ დავეპურე მათხოვარივით
სხვათა ბოძებულ გრძნობის ნარჩენებს,
მალე ვიდაცა საფლავს გამითხრის
და კარზე მომდგარ

წამს შეაჩერებს.

ისე შემოვა ჩემში სიკვდილი,
როგორც ოთანში ცივი საღამო
და გაგრძელდება სულთან ჭიდილი
ვით, უკვდავება,

დაუსაბამო.

ჩემს გაძლიერებულ ახლოობაში

თქვენ არ იფიქროთ,
სადღაც შორსა ხართ
და მე ნელ-ნელა
გაღამავიწყდით,
როცა იქნება,
მოვალ, მოგნახავთ,
მოიზომება ჩემი
ადგილიც.

თქვენ არ იფიქროთ,
რომ სიმს ვაკენესებ
და ჩემი ყოფა
არის საამო,
წამოვეგები
სიკვდილს ანკესზე,
როცა იქნება,
მიწა დამათოვს.

თქვენ არ იფიქროთ...
ისევ იმ გულით
მიყვარხართ ძლიერ
და მენატრებით,
ვიქნები მუდამ
თქვენით დიდგული,
ოღონდაც თქვენ ნუ
დამეფანტებით.

* * *

გათავდა...

ღრთა, უნდა წავიდე,

დღეს აღსასრულის ჟამი ჩამოდგა,

იქნება ერთხელ კიდევ გაწვიმდეს

ჯერ გაუთხრელი მიწის მახლობლად...

მერე აჰყაროს ქარმა ღრუბლები

და ჩემი სული ცაში წაიღოს,

ოღონდ....

ოღონდ ქვა არდაბრუნების

ციფრებით აღარ დაათარიღოთ!

1991

* * *

სულის
შვებაა
სიკვდილი,
სიცოცხლე –
სულის
ვაება,
ვაჰ იმ დღეს,
სხეულს
სულის რო
ტარება
დაეზარება.

1993

* * *

მომბეზრდა
წერა და
რითმების
შერჩევა,
პეტის
წერაა
სიკვდილთან
შერჩევა.

1994

* * *

ვერ შევიგუე
 ამაოების
 ყალბი სიმშვიდე
 და იდილია,
 მძაფრი სოცოცხლის
 ბოლო მწვერვალი,
 გარდაცვალება
 და სიკვდილია.

ვწევარ ოთახში,
 მშვიდ სარკოფაგში
 და ღამენათევ
 თვალებს ვასვენებ,
 და თაგმოკვეთილს,
 ვით იოანეს,
 სისხლის ცრემლები
 დამდის სახეზე...

* * *

დღეს
ბედი ისე მწარედ მიცინის,
ხვალ
სიდუხჭირის ბორკილს შემაბამს,
აწი მშვიდობით,
მივალ...
ვინ იცის,
იქნებ
სიკვდილიც
ზოგჯერ შვეებაა.

მიდი-მოდინ
ავი სულები,
გაორებულა
თალხი სამყარო,
ფიქრებო
ვეღარ ამისრულდებით,
თქვენც უნდა
მიწა
გულს
დაგაყარონ.

საცანას

რიჟრაჟი
კი არა,
საღამო
შემოვა
მამლების
ყვილით,
ნეტავ შენ
როგორმე გაგაძლო
სიკვდილით,
სიკვდილით,
სიკვდილით!

2000

* * *

ნუ გეშინია, –
სიკვდილი,
ფიცხი კი არა,
მშვიდია,
სიცოცხლემ
იცის
ტკივილი,
სიკვდილის
ნუ
გეშინია.

2003

* * *

ქარი არღვევდა
ღამის სიმშვიდეს,
მთვარის მუქ შუქზე
თვლემდნენ ჩრდილები,
მე თავის მოკვლას
ვერ დამიშლიდნენ,
მაგრამ ვიცოდი
დანამდვილებით,
რომ ეს ცდა იყო
პოეზიასთან
შესაბრძოლებლად
თავარიდების.

1991

* * *

მე რასაც ვწერდი,
 როცა ვწერდი,
 ვწერდი ვაებით,
 ვწერდი ტკივილით,
 ამ ქვეყნიდან
 რითაც წაგედი,
 სხვა რაღა მინდა,
 ერთი კიდევ,
 ერთი – განგებამ,
 სიკვდილის მერეც
 ჩემს ტანჯულ
 სულს თუ დაანება...
 თუ იცოცხლებენ
 ეს ლექსები
 და ეს ფიქრები,
 მე ქვეყანაზე
 უმდიდრესი
 მკვლარი ვიქნები.

* * *

დასცინოდა ჩემს
ყმაწვილურ ნაღველს,
ვარსკვლავებით
გულგამთბარი ზეცა,
იდგა თეთრი
ტანშიშველი ღამე
და მეც თითქოს
არაფერი

მეცვა.

ახლა ვფხიზლობ,
კვლავ უცნობ ხმებს ვისმენ,
(ო, სიცოცხლის
უნდობლობა კმარა)
და გრძელდება
დიალოგო ისევ:
მოკვდი? – არა,
ცოცხალი ხარ?

– არა!

* * *

მორჩა,
 რაც მე შენ
 ასე გხათრობდი,
 გულო,
 ცოდვილო,
 ველარ გიშველი,
 გდია
 სხეული –
 ძონძი მათხოვრის
 და დაჰქრის
 ეშმა –
 სული
 შიშველი.

1992

მათი დასალოცნი სიწყვა

„მეგობრებლთა ნეტაზე არაა ჭმობილა, არც მამაცთა
ნეტაზეა ოძი, არც შობენთა ნეტაზეა ზუზი, არც
ეონიერთა ნეტაზეა სიძლიდრე, არც მცოდნეთა ნეტაზეა
ძალდი, რადგან ღმრთა და მქობებვეა ეანავეჭ
ყველაფერს“

გიორგიანი

იპქას

უცნაურია
პოეტი
ქალი,
საერთოდ
ქალი
უცნაურია,
იმდენჯერ
ვიწვი
მე მათი
აღიით,
რამ
ზოგჯერ
მინდა,
გავქრე
სრულიად...
ეს სიყვარულის
ზენიტი
არის,
თუ ღმერთო,
მისი
დასასრულია?

* * *

ირმა შიოლაშვილს

ახლა,
 როცა გაზაფხული მოდის,
 როცა მთებზე
 თოვლმა იწყო ღნობა,
 როცა თითქმის
 შევეჩვიე ლოდინს,
 როცა სჭარბობს
 მდეღეარება გრძნობას...
 შენ მიდიხარ,
 თითქოს უხდი ბოდიშს,
 შენს სამშობლოს,
 მიტოვებულს ობლად.

შენ მიდიხარ
 და ცრემლიან თვალებს,
 გრილი სიოს
 მონაბერით აშრობ,
 ყველაფერი ისე
 დვიძლი არის,
 შენთვის ახლა,
 ვით მარადი სატრფო...
 შენ მიდიხარ,
 გზას გინათებს მთვარე,
 ქარს მიჰყავხარ,
 ქარს მიჰყავხარ,
 რა შორს.

სადაცაა,
 დასრულდება მარტი,
 ათრობს ვარდის
 სურნელება ნიაფს,
 შენ ოცნებობ და
 სიყვარულს ნატრობ,
 შენ მიდიხარ,
 გულს ნაღველი მიაქვს...
 დამთავრდება
 ელეგია ზამთრის,
 არ იქნება
 დაბრუნება გვიან.

ნ ლ ე ზ ი

თამაზ ტყემალაძეს

წლები,
 როგორც მდგმურები,
 გვშორდებიან წლები,
 ჩუმი საყვედურებით,
 ფრთხილი შენიშვნებით.

ღვთის
 სახელზე ვილოცებ,
 ჩემს მოსამკელს ვიმკი,
 ქრისტესაგით სიცოცხლეს,
 ქრისტესაგით სიკვდილს.

მწუხრის
 ეპითეტებით,
 ქუნა-ქუნა ვივლი,
 ჰშვენის სევდის ფერები,
 პოეტების თბილისს.

* * *

ვაჟა ხორნაული მიყვარს,
არაბული ბადათერი,
მათი დასალოცი სიტყვა,
მშველის ლექსის აღმართებში.

ზურაბ ჯაფარიძე მიყვარს,
თავის “თოვლის რთილით”,
ჩავეცქერ სასიკვდილე მიწას,
უფალ ღმერთის მოშიშარი.

ვიცი, ხვალ-ზევ მეც იქ წავალ,
არ მსურს ცრემლი, არც დანდობა
და ლექსს, ჩემს გულის წამალს
დავღეგ, როგორც შესანდობარს.

2000

აზაბულოქს

„ყველა ხევსური ვიცი დანტვა“
გ. ლეონიძე

ყველა ლექსი
მთიდან მოდის,
და ბროლივით
მობრწყინვალეებს,
ყველა ხევსურს
უადრი პოეტს,
მათ გვარშია
მოწინავე –
რქაწითელის
მტვენებივით
დაშაქრული,
დახუნძლული,
არაბულით,
არაბულთა,
არაბულზე
არაბული.

როგორც
ნისლის ოხშივარი,
ფიქრებს
ცისკენ მიირეკავს,
როგორც სატრფოს
მიჯნურისგან
მირთმეული ძოწი ამეობს,
ყველა ხევსურს
შვენის ლექსი,

ლექსის ქარი,
 ლექსის დელგმა
 და სიმღერა, –
 სვამს თუ უყვარს,
 კაფიობს თუ
 ლაპარაკობს.

ყველა ლექსი
 მთიდან მოდის,
 ვით მდინარე
 დაკვანწული,
 ყველა ხევსურს
 უბის წიგნში,
 სხარტად სათქმელ
 ლექსს ვაგულებ,
 ვიცი კობა,
 ამირანი
 და ბაღათერ არაბული,
 ლელა...
 ყველას რა ჩამოთვლის...

გაუმარჯოს არაბულებს!

* * *

ღალი გოგოჭურს

კანზე გადაკრული ფითრი,
 სიტყვა მოდენილი ცრემლად,
 ერთად ვიზრდებოდით თითქმის,
 მახსოვს ის კრიალა ზეცა...
 მე რომ ვიღლებოდი ფიქრით,
 შენ რომ სკოლის ფორმა გეცვა.

ქრიან სიჭაბუკის წლები,
 სიბერე აქვეა, ახლოს,
 მაინც იშვიათად ვხვდებით,
 თუმცა გვერდი-გვერდით ვსახლობთ...
 ახლაც შემოქმედის ხვედრი,
 მძიმე არის, ჩემო დაო...

როგორც სიყვარულის განცდა,
 როგორც სამშობლოზე ფიქრი,
 მახსოვს ის კრიალა ცა და
 კანზე გადაკრული ფითრი...
 ამ მიწაზე ფეხი დაგვცდა
 და მას შემდეგ მიდის, მიდის...

ნინიკო ცაჭოძეილს

ექსპრომტად

მზის დასავალზე, სადაც მთებია
და ვარსკვლავები მთვარით თბებიან,
შენმა ფიქრებმაც მათთან იარღნ,
მშვენიერების თანაზიარღ.

მზის დასავალზე, სადაც ზღვა არის,
შენი ცხოვრება იყოს ზღაპარი,
ჰქონდეთ ახდენა ბავშვურ ოცნებებს,
შენი სიკეთით გამაოცებღ.

გქონდეს იღბალი, როგორც ათინას
და სიყვარული, როგორც ნეფერტიტს,
ჩემო ნინიკო, რაღი, საიდან,
ეს ციდა ლექსი შენთვის შევქმენი.

(თუ მოახდინა, ნეტავ, ეფექტი?)

მაჩიამს

ჩემს დისშვილს

ჩემო პატარა მარიამ,
 ბროლის ცრემლები მოგდისო,
 შენი ტირილი –
 არია,
 ხმა არის ღვთისმშობელისო.

ისეთი ქალი იყავი,
 ვით ეკადრება ღვთისმშობელს,
 ანგელოზივით
 მბრწყინავი,
 ხან ცრემლებს თმეებით იშრობდე...

ხან სხვისი დარდი გტკიოდეს,
 არ გშურდეს სხვისი სიკეთის,
 შენზე სულ კარგი
 ითქმოდეს,
 ქალი იყავი ისეთი!

2005

ნათია

ეს ცეროდენა ნათია,
 სულ პაწაწინა ქალია,
 თმები ზღარბივით გაშლია,
 ტანზე “ზარბივით” აცვია,
 ხურდა ფულ უყვარს ძალიან,
 ჰქვია “კანფეტებჭამია”.

2009

მარიაშ-მარის

მარი ბალავაძეს

ჩემთან მეგობრობს
 გოგონა ერთი,
 გოგონა სათნო,
 მაცყლისთვალეობა,
 რომელიც უკვე
 შვიდის ბრძანდება,
 რომელსაც უყვარს
 ძალიან ღმერთი,
 უყვარს ოცნება
 და წვიმის წვეთი
 და ლექსი,
 როცა მარტო დარჩება.

ჩემთან მეგობრობს
 პატარა გოგო,
 პატარა ქალი,
 მარიაშ-მარი,
 რომელიც უკვე
 შვიდი წლის არის...
 მე რომ მზეს ვძერწავ,
 ის ღრუბელს მოქსოვს,
 ხან ჩამოვარდნილ
 ხის ფოთლებს ვგლოვობთ,
 გვიყვარს მზის ჩასვლა
 ზღვაზე და, ქარი...

მე შემეყვარდა
გოგონა ციდა,
ვით სისხლი ჩემი
და სული მნათე,
ღამეებს ხშირად
ღრუბლებზე ვათევთ,
ფრუქნით ერთმანეთს
ვარსკვლავებს ცისას,
შევევედრებით
სალოცავს წმიდას,
უფლის სახელზე
დავანთებთ სანთლებს.

ეს ციდა გოგო
გაზარდე, ღმერთო,
რომელიც უკვე
შვიდი წლის არის,
ფართოდ გააღე
მამულის კარი,
რუსთველის ენით
იკითხოს, წეროს,
ვითარც თამარი,
მზის სხივად ენთოს,
დარჩეს მამულს
მარიამ-მარი.

ზეპირაჲ ლოტჯანიძეს

ჩემს ბავშვობაში
 რომ წამოვიდგენდი
 პოეტს,
 ისეთი ხარ...
 მიხარია
 ჩემი სოფლელი კაცის
 კითხვისას თითქოს ჩემს
 სისხლს და ხორცს გხვდები,
 რაოდენ დიდია
 სამყარო და მაინც,
 ქართული მიწა—წყლის
 სუნი უდის
 შენს ლექსს.

2005

თამაზ ხმალიძეს

გალაკტიონის ხიდთან,
შეგხვდი, ბატონო თამაზ,
სულიერებით მდიდარს,
დღევანედელობის დიდკაცს,
ქართულ მწერლობის თავადს.

„ლექსი რას იქმსო“?- თბილად,
მკითხე, - ვაფსებ-თქო უჯრებს,
- „არა უშავსო, სიტყვა,
რაც უნდა იდოს დიდხანს,
არ იხრწნებაო, ჯუმბერ!“

დაგემშვიდობე კრძალვით,
მტკერის მოაჯირზე ვიდექ,
ბედნიერებით მთვრალი,
მიქანაობდა ქარი,
გალაკტიონის ხიდზე.

მა ჟამს ღვთისნიერი სიყვარულით

ლამარა კიკილა შვილს

რა ჟამს
ღვთისნიერი სიყვარულით,
უფლის
სამყოფელში დავივანებთ,
რა ჟამს
შეითვისებს ჩვენი სული,
ქრისტეს
მარადიულ ნაიარევს...

მაშინ
ადამის ძედ ნაღეს თიხას
სული
მოშორდება სამუდამოდ,
ყველა
მივაშურებთ სამოთხის კარს,
რომ ღმერთს
არსებობა დავეუმაღლოთ.

მაშინ
ზეცისაკენ სიარულში,
გრძელ გზას
ანგელოზი გაგვინათებს,
რა ჟამს
ღვთისნიერი სიყვარულით,
უფლის
სამყოფელში დავივანებთ.

ეალაქციონი

კუბო მიჰქონდათ,
აქლემებს, რკინის,
უდაბნოს სევდა
ცეცხლივით სწვაგდა,
ვარდისფერ გზაზე
მიმაგალ სიკვდილს,
ჩირად უღირდა
იმ ქვეყნად წასვლა.

ცრემლები ჰქონდა
დამშრალი წყაროს,
უმძიმდა მიწას,
სისხლით გაპოხილს,
პოეტთან ერთად
კუბოში ფართოდ
სიკვდილი იწვა,
როგორც ამბოხი.

ციციანი

გულის ჯიბეზე
მიხაკს დაიბნევე,
ერთ ღროს ლექსებით
ქვეყნის ამკლები,
ბაღჩის ველივით
ჰშვენის აივნებს,
მწვანე ხავერდის
გავალაკები.

ხოლო შენ,
სადაც არ უნდა იყო,
სულის აჩრდილით
ჩვენთან დარჩები,
თქვენ, ყანწელებმა
ხარკი გაიდეთ,
წმინდა გრაალის
გადასარჩენი.

ჰომეროსს! . .

მე უსტარს ვუძღვნი პოეტ ჰომეროსს,
 მადელვებს დღემდე ეს ბრმა აედი,
 გაწეწილ ცეცხლში როკავს ბოლერო,
 თავშესაფარი ათას
 თავხედის.

ორ დროში არის რა განსხვავება,
 სწავდა ტრფიალი ჩემებრ ოდისევსს,
 ვერ გაექცევი ბედს და განგებას,
 როდესაც ვნების ალებს
 მოგისევს.

თვით ილიადიც შუბაღმართული,
 ამ ალებს ძალუძთ რომ დააწყნარონ
 და მეც მგონია, ამ სიყვარულით,
 კვლავ გადარჩება ჩვენი
 სამყარო.

სალვადორ დალი

ხანდახან,
ვხედები,
გიჟი ვარ,
თავაწყვეტილი
გიჟი,
სალვადორ დალი
მიზიდავს,
თავის
შეშლილი ნიჭით,
მისებრ
შიშველი იზიდას
მკლავს
ცხოველური ჟინი...

2005

მზია სეთაყოს

„სიკდილის გზა არრა არის,
ვარდისფერ გზის გარდა“.

გალაკტიონი

არ დაიჯერო, რომ საიქიო,
მოფენილია მზით და ვარდებით,
არ დაიჯერო და არ იფიქრო,
რომ სადაც წახვალ და დასახლდები...

იქ ვინმე მოვა, ლუკმას მოგაწვდის,
თუმც აქაც ბევრჯერ გულის მოგიკლავენ,
მანც გერჩიოს დაკვრა მოცარტის...
ნუ აჩქარდები სამოთხისაკენ.

რადგან არ იცი, თუ იარსებებს,
იქ სიყვარულის მძაფრი შეგრძნება,
სჯობს აქ ელოდო ვინმეს კარებზე,
ვინმეს უცაბედ შემოსეტებას...

აქ დაიღალე სხვაზე ფიქრებით,
სხვისი ტკივილი აქ იტკივილო,
ერთხელ წავალთ და აღარ ვიქნებით
და მერე ვიტყვით: მოდი, სიკვდილო...

სააქაოში არის ცხოვრება,
არის წამებაც და სიხარულიც,
საიქიოში რა მელოდება,
აქ გამაკვირვე კვლავ სასწაულით!

არ დაიჯერო, საიქიოს გზა,
რომ მოფენილი არის ვარდებით,
მოგეგებება მარტის მიმოზა
იქ, სადაც ერთხელ ჩაესახლება.

2009

2 - 2

შენ გხატავენ მხატვრები,
რადგან დასახატი ხარ,
ცა – შენი პერგამენტი
და პარნასი – ტახტია.

შენ გიძღვნიდნენ ლექსებსაც,
სურნელებით მინდვრისა,
რადგან, ჩემებრ, ეს რწმენა
ჰქონდათ შენი სიტყვისა.

ვმადლობ ღმერთს, რომ ოცნების
შენთვის მოძღვნა მეღირსა,
შენ თუ არ დაღონდები,
მეშინოდეს, მე, რისა!

2009

ბ ლ მ ჯ ნ ა

„ჩაბევი სახელი სუბს ძვირვან ნულისა ცხებჭრულ.
ღლე სიყვარლისა ვაჩენის ღლე“
ქალღმერთი

მუშპან ლუჭანიძეს

„ყვაგილების მდინარეს“ (დღეს შენ გარდაიცვალე),
კუბო ცისკენ მიჰქონდა და შორს საიქიოდან,
მოგიხმობდნენ ღმერთები მშვიდს და პირმომცინარეს,
აქ რჩებოდა ლექსებად შენი მარადისობა.

მიყვებოდი ბოლომდე აღმართს მკვირცხლი ბიჭივით,
და ტკივილებს დაღლილმა გულმა ვეღარ გაუძლო,
მყოფს სულ ომის ქარცეცხლში და ცხოვრების ჭიდილში,
გეტყვის გალაკტიონი: მომიხვედი, ძამიკო!

ჯერ კი აქაც ბევრი გყავს და თავს დაგტრიალებენ,
თუმც შენსავით მაშინებს მე ამათიც, ჭაღარა,
ქმნიან ოქროს ხელები უკვდავ მატრიანებს,
ენის, რჯულის, მამულის, სიტყვის დასაფარავად.

ტოვებ მაინც დაღლილი, თალხმობურვილ სამყაროს,
სააქაოს ცხოვრება არის მაინც დილეგი,
ახლა შენი ღამაზი სიკვდილითაც ვამაყობთ,
კიდევ უფრო მდიდარი ლექსებით და წიგნებით.

მიხვალ და წინ მიგიძღვის მთელი მარადისობა,
გადგას უფლის ნათელი მაგ ღვთაებრივ სახეზე,
ჩვენთვის სამაგალითოდ დარჩა შენი ბიჭობა,
შენი ლექსის მეწყერი გვაფხიზლებს და გვახელებს.

მიხვალ თეთრი ჭაღარით, გულში სევდის დაფარვით,
ადრე შვილის დაკარგვით, და მოხედვას არც ცდილობ,
აქვე ახლოს იქნება ალბათ შენი საფლავი,
ხელში აყვანილებმა უნდა გამოგაცილოთ.

მერე დიდხანს ვეფეროთ, რაც კი დაგიწერია,
ოფლით, სისხლით,
ცრემლებით გაჯერებულ სტრიქონებს,
განა ოთხმოცი წელი პოეტისთვის ბევრია,
წლებთან ერთად ცხოვრებას,
გულიც რომ არ მიჰქონდეს.

„ყვაილების მდინარეს“, ნელი რხევით მდინარეს,
მადლა-მადლა ცისაკენ კუბო ნაზად მიჰქონდა,
მეფეებით, გმირებით, პოეტებით მდიდარ ერს,
ნათელ სვეტზე ეწერა ლექსი – მარადისობა.

ოლეუჯა ამაძყილს

ცრემლი სდის მიწას
და ქარი კივის
და ხვეტს მიწაზე
დაყრილ ყვაფილებს,
ვხედავდი,
როგორ ხედებოდი სიკვდილს
და მუჭა-მუჭა
მიწას გაყრიდნენ.

მარტის თვე
მსუბუქ სიზმარში გხევედა,
იღვენთებოდა
სანთლად საღამო –
ღია სტურუას *
უსიტყვო სევდა –
„ასე უეცრად
არ მიღალატო“...

შენ მიდიოდი
ამ ლამაზ ხმაზე,
უფრო მაღალი
ტვირთის მზიდავი,
ვუცქერდი მაგ მშვიდ,
ღვთაებრივ სახეს
და თითქოს,
თითქოს კარგად
ვიყავი...

2002

*- ღია სტურუა – პოეტი, ელგუჯა ამაშუკელის მეუღლე.

ანზორ სალუქვაძე

*„ო, რა სევდიანი ჩავალ სამარეში,
თუ არ ჩამაყოფეთ იასამანები“.*
ა.სალუქვაძე

ქუჩებს
შენეული ეშხი,
დღესაც აჩრდილივით დასდევს,
რადღა ამ სექტემბრის თვეში,
რადღა ღვინობისთვის
დამდევს...

ველარ
დაამშვენებ თბილისს,
შენთვის საფუსფუსო ჩარდახს,
ქუჩებს შენეული ხიბლი,
ქალებს, –
სიყვარული დარჩათ.

მიხეილ სეჩვიანს

ეს არ იყო ტრაგედია,
 ეს სიკვდილიც არ იყო,
 რაღაც უფრო ზემადალი,
 რაღაც უფრო საჭირო...
 ის, რაც ამკობს მთებზე მაღლა
 მდგომი კაცის ხასიათს,
 გამოძეწილს თეთნულდისგან,
 უშბასაგან, შხარისგან.

მოლოდინით,
 ტკივილებით დაზაფრულებს, გალახულთ,
 დალებს ლომის ხეობაში
 ქარდაკრულ ძმის ნახვა სურთ,
 „ზარს“ ამბობენ მთის მახვშები,
 ცრემლით „ლილეს“ მღერიან,
 ეს ამდენი თოვლის კუბო
 სვანეთისთვის ბევრია.

მზეც ირიბად
 ირეკლება თეთრი თოვლის ქათიბზე,
 არ სტუმრობენ ხარ-ჯიხვები
 ლეგვემერის სათიბებს,
 არც ისე წვიმს და არც ქარი
 ქრის ლეხზირის ყანებში,
 თაყვანსა გცემს საქართველო,
 შენი სათაყვანები.

ეს არ იყო ტრაგედია,
ეს სიკვდილიც არ იყო,
რადაც უფრო ზემადალი,
რადაც უფრო საჭირო...

მე კი შენი წლებისა ვარ,
რადაც, ოცდაჩვიდმეტის,
ზაფხულია,
სუალტოდან
ჩამოფრინდნენ ჩიტები.

2004

ზუბა ჯაფარიძეს

მთაში
ჩხავილი
ჩხართვის,
ჭიუხს
შუნ-ჯიხვთა
ხროვა,
ვიცი,
დაღლილი
სახით
ამ
აკლდამებთან
მონვალ.

წყვიადია
და
დეღგმა,
შემშლის,
ფიქრები
შემშლის,
ასე
მგონია,
ყველგან,
სული
ტრიალებს
შენი.

* * *

კვლავ ზღაფარიძეს

იქნება შენ ახლა ნადირობ ჯიხვებზე,
ჭიუხზე არ დაგიცდეს ფეხი,
ვინ იცის, იქნება ჭრილობებს გიხვევენ,
ბრჭყალებით
დაგიაწრეს მხრები.

იქნებ გაიბანე წყლულები არაგეზე,
ყვავ-ყორნებს აფლეთინე ხორცი,
ვინ იცის, შენ ისევ არ ამბობ არაფერს,
ასეთი
ამაყი და... მორცხვი.

შენს ბედს თუ უფალი სიკვდილს უმზადებდა,
ჩვენ რად არაფერი გვამცნო,
ასე უიღბლოდ და ასე უცაბედად,
ჩემო
დაკარგულო ძმაო.

* * *

მერაბ ჯალია შვილს

მე
ასე მგონია
სხვის
შეუმჩნეველად,
წუთი
რა არის და,
ის არ
გიცხოვრია,
ყველას,
ვინც კი გიცნობს,
ბევრი
ლამაზი დღე,
უხვად
უწილადე
შენი
სიცოცხლიდან.

1994

* * *

ლუხუმ თოთიაურს

მცხეთის ხიდიდან მტკვარი მიცქერის,
ჩაფიქრებული შენი თვალებით,
აღბათ იმ ღამეს ვერ დაითვერი
და ვერ მოღალე ქნევით მკლავები.

აღბათ სიზმრებში წასვლა ინებე,
გსურდა ძმობილის სულთან შეხვედრა,
მთვარე ცრემლიან ღამეს გითენებს,
ფოთოლგაცვენილ ნუშის ხეებთან.

იმ დღიდან ბევრჯერ გამოიღარა,
შენ ჰაერივით, ხსოვნას სჭირდები...
ზოგჯერ ლაღობენ ისევ იმგვარად,
ზოგჯერ დარდობენ, შენზე, ბიჭები.

1999

ლყცოს

ნანამ მითხრა:

*ნუ გეშინია, ღუტო უფროთო
ანგელოზი იყო, უფალთან
წავიდაო...*

მე შენთანა ვარ,
შენს ფიქრებში, შენს ტკივილებში,
მე შენთანა ვარ
სიცოცხლეში და მას შემდეგაც,
დღეიდან
უფრო სათანადოდ გაგიფრთხილდები,
დღეიდან
უფრო მოვუხშირებ შენთან შეხვედრას.

პაუზა, ცრემლი,
უკვე იპყრობ ზეცის სამანებს,
ადრე მოგინდა
უფალ ღმერთთან გაბაასება,
გამიჭირდება, ვიცი,
მოსვლა შენს ცივ საფლავზე,
გამიჭირდება
შენს საფლავზე ჭიქის წაქცევა.

ნისლს აიტკივებს
ცრემლმომღგარი შოდა—კედელა,
შენი ღებიდან
ჩამოგიტანს ამბებს რიონი,

დაღვრის მიწაზე
მწუხარება ლურჯ ცას ცრემლებად
და მოგიკითხავთ,
ახლა უკვე, უფლის შვილობილს,

მე შენთან ვარ,
შენს ფიქრებში, შენს ტკივილებში,
შენი ხსოვნისთვის
შევეცდები დიდხანს სიცოცხლეს,
დარჩი ქუთაისს
საამაყო რივნისპირელი,
ლამაზ სიცოცხლით
თვით სიკვდილიც გაასხივოსნე.

2005

ღ ა თ ო ე ო ე მ ი უ ი ა ნ ლ

არ ვოცნებობდით ცის კოშკზე,
 არცრად ველ-მინდვრებს ვთვლიდით,
 ვტკეპნიდით ბილიკ-ხრიოკებს,
 ვსვამდით კბოდის თუ
 კლდის ძირს.

ჩასვლა გვიყვარდა რიონზე,
 განსხვავებულის ჭიქით,
 შენ ლექსს ამბობდი ღვინოზე,
 მე ამ ლექსის არსს
 ვხსნიდი.

გამოვართობდით ჭრილობებს,
 და დროს ყანწივით ვცლიდით,
 მამა-პაპეულ ჭილობზე
 მოგვინდებოდა
 ძილი.

ო, ისე შეგისისხლხორცე,
 ჩემი თავისაც მიკვირს,
 მიადვილებდი სიცოცხლეს,
 გამიადვილებ
 სიკვდილს.

ღ ა თ ო ლ

ეს ერთი წელი, ჩემო დათო,
 იყო გაძლები,
 მერე იქნება ცხოვრებასთან
 ძალად შეჩვევა,
 მე გამართობენ
 ჯოჯოხეთის ამორძალები,
 შენი სული კი
 ანგელოზთა დასებს შეხვედება.

წუთის უამია,
 რაც გვაშორებს ახლა ერთმანეთს,
 შენ უკვე იცი,
 რომ ეს უამიცი არის მირაჟი,
 ნეტარ არიან, ვინც სიკვდილის
 არსსა ჰხედავენ,
 ვით ღამის წკვარამს
 აცისკროვნებს დღის
 გარიჟრაჟი.

ჯახო მუქყულიანს

მთელი სიცოცხლე ვმდეროდი,
სიკეთეს ვთესდი, მეგონა,
დედილო, იმ ცრემლს, შენ რომ გდის,
ჩემი ტკივილის გემო აქვს,
თქვენ ხომ გჯეროდათ ძმებო, ძმის –
სიკვდილის არა მჯეროდა.

არც ახლა მჯერა, თქვენთან ვარ,
ოღონდ მარჯვენა - დაღლილი,
თვალებზე გადამეფარა,
მობინდისფერო აჩრდილი,
დედაო, მიმაქვს ღმერთთანა,
შენი ლოცვა და მანდილი.

შვილებო, მამა მოგიკვდეთ,
ვერ დაგიბარეთ სიტყვაო,
მე უნდა ჩუმად მოვიდე,
ქორწილის გადახდითაო,
იცოდეთ, თქვენ რომ მოიწყენთ,
მე მეტკინება იქაო!

მათე

მათე ბიჭო, გაფრენილხარ,
 შე ლამაზო ბიჭო,
 ჭვეშურას წყალს რა ფერი აქვს,
 შენ ხომ მის ფსკერს იცნობ.

სისხლისფერი ხომ არ არის,
 ან მრუმე, ან შავი,
 მოფერება მოგინდომა
 ლათქიშორასავით.

მაგრამ მეტი მოუვიდა,
 ვერ გაგიგო, ბიჭო,
 გადმოვარდეს ნაპირიდან,
 ჩვენი ცოდვა ზიდოს.

მათე, შე ჭაბუკო მნათევ,
 შენ რა გიჭირს აწი,
 ღმერთთანა ხარ, ჩვენზე მადლა,
 ჩვენ მიწაზე დავრჩით.

ყოჩად, ბიჭო, ფრთებგაშლილო,
 შე ლამაზო ბიჭო,
 გაგვიკვალე სიკვდილის გზა,
 გზა ბნელი და ვიწრო.

მათე, ბიჭო, ფრთებგაშლილო,
 გაფრენილო ნიჭო,
 ცად იარე, შემოგვეფლე,
 შე ლამაზო ბიჭო.

აწყობ ჭიძას

კარადაში
 შენი ქურქი
 და პიჯაკი ძველი,
 შენს სახლს
 ავსებს,
 შენი სახლის
 სიმარტოვეს
 შველის...

შენ კი სად ხარ,
 არას იტყვი,
 არც არაფერს
 გვამცნობ,
 შე ალალო,
 შე სათუთო,
 შე ღამაზო
 კაცო.

სულ „ოქროჯან“,
 სულ „კუკლაჯან“,
 შენს
 დაშაქრულ ხმაში,
 რა ღვთის
 მადლი ჩადგვრილიყო,
 რა გალობა
 შაშვის...

ახლა
აწვიმს შენს ფანჯარას,
ახლის
წვიმა შეეფებს,
შენ კი
კარი გაიხურე,
ღვთის
კარავში შეხველ.

2001

ძისო ჯინჯაბაყოს

ბოლოს
სულ ცრემლით ვიგონებთ,
ჟამმა
რომ დაგვინაწილა,
სიცოცხლეს,
როგორც სტრიქონებს,
დაყოფილს
ნაწილ-ნაწილად.

ბევრჯერ
გავმცდარვართ ბაასში,
ნისლიან
მთებს და ჭიუხებს,
ხევსურეთიდან
მთა-რაჭის,
ზეგნებზე
გადაჭიმულებს.

ეგ არის
ჩვენი ცხოვრება,
სიკვდილ
ნაკლები რითია?
იქ წასვლით
კაცი ცხონდება,
აქ ყოფნა რაა,
მითია.

აღარც რამ
კარგი მოგვესმის,
კარებდახშული
სივრციდან,
ვაი, რომ
წუთისოფელი,
სულ ერთი
ბეწვის ხილია.

ღრუბლებს რომ
გადაიწინდავს,
მთის ამბებს გეტყვის
იალნო,
ბუმბულად
გექცეს ის მიწა,
გულზე რომ
მიგაყრიანო.

ჭეჭია

სონია ბიჭაშვილი-გავაშვილის ხსოვნას

უფალო,
 ახლა ოთახში ვწევარ,
 ჩემს ირგვლივ
 მხოლოდ კედლებია მოსევდისფერო,
 გარეთ სიბნელე
 და სულში მწუხრი.
 მე მაინც ველი გათენებას,
 რადგან, უფალო,
 უსაშველოდ მიყვარს სიცოცხლე.
 ხოლო ჩემს ახლოს,
 გვერდით სახლში, ჩემი ბებია,
 წევს გარინდული და
 სიკვდილს ნატრობს...

ორი თვე არის,
 რაც ბებიაშ,
 ორი კუბო ჩადო მიწაში,
 იმ კუბოებში, როგორც აკვნებში,
 შვილები ეწვნენ –
 ჩემი ბიძები,
 და როგორც აკვნებს,
 იმ კუბოებს ეფერებოდა...

ახლა
 სარეცელს მიჯაჭვული ჩემი ბებია,

ხან წამლებს იყრის მუჭით პირში,
 ხან იოდს გეპარავს,
 რომ აღესრულოს.
 ჩვენ ვეუბნებით –
 თავის მოკვლა არ შეიძლება,
 რომ ეს ცოდვაა,
 რომ უფალმა თვითონ იცის,
 რა და როგორ ქმნას,
 რომ უარესიც
 შემთხვევიათ სხვათა და სხვათა,
 მაგრამ არ ესმის
 და არც უნდა რამე ისმინოს...
 შვილებთან უნდა –
 თავის ლამაზ, ტანად ბიჭებთან...

წევს

გარინდული ჩემი ბებია,
 დღეს ხმაც დაკარგა,
 მეონი გრძნობაც,
 და ვერას ვშველი.
 აქ აღარ უნდა,
 იქ უნდა, – მათთან...
 და დღეს,
 უფალო,
 ვიდრე მაშინ,
 სარეცელთან ჩემი ბიძების,
 დღეს უფრო ვგრძნობ უმწეობას,
 ჩემი თავის უსუსურობას...

ვუზივარ თავთან
 ჩემს ბებიას და არ ვიცი,
 მხედავს თუ არა,
 ხელებს ვუხეღ და გრძნობს თუ არა,
 ვერც იმას ვხვდები,
 ლაპარაკიც არ ეყურება,
 თუმცა ღრო და ღრო
 ავესება თვალები ცრემლით
 და ვკოცნი
 ცრემლზე...

მახსენდება,
 ბავშვობაში შაქარლამებს
 შემიწყობდა ბალიშის ქვეშ,
 შუბლზე მკოცნიდა.
 მეძინა,
 მაგრამ ამ კოცნას ვგრძნობდი –
 სურნელებას
 შაქარლამისას.

ახლა კი რა ვარ,
 ამხელა კაცი
 ჩემს ბებიას ვერაფერს ვშველი,
 უსუსურად ვუზივარ თავთან
 და უფალს შევთხოვ,
 მოაბრუნოს ბებია აქეთ...
 თუმც ამ თხოვნაზე
 უფრო დიდი არის სურვილი
 ჩემი ბებიის –

შვილებთან იყოს,
დიდ სინათლეში,
სადაც
მზეები
გამუდმებით
ანთია ცაზე,
ხოლო ღრუბლები
საკმეველის
სურნელს აფრქვევენ.

2004

ჩემს ზიკვან

ახლა მხედება
თქვენს ნაცვლად,
იდუმალი,
შორი,
ორი
სასაფლავს ქვა,
მარმარილო
ორი,
გაციებულ
გულებზე
წაქცეული
ჭიქა...
ახლა
ჩვენთან არა ხართ,
ახლა
უკვე იქ ხართ...

2004

ნაზი ქამანაყოს

თავთ მიდევს
შამანაურის,
დასტა, ნაღველით
ნაწერთა,
ზოგის სტრიქონი
შაური
არის მის ცრემლის
პწკარედთან.

ჟამი-ჟამს,
წლები წლებს მისდევს,
ცოდვებს
ცოდვები მოჰყვება,
მართალთა
სული ცაშია,
საიქიოში
ცხონდება...

სამოთხის კართან
რად ზიხარ?
შედი,
ნუ გეუცხოვება!

გია აჭესაძე

არაგინ
გისმინა,
არა შეისმინა,
ბუნაგში
დათვივით
სძინავთ...
დარჩა
შენი
სიტყვა
ხმად
მღაღადებულთა,
ხმად...
 უდაბნოსა...
 შინა!

2000

ჩაჩა ციხაძეს

ვფიქრობ და ვეძებ მიზეზს, რომლითაც
 სათუთი გულის ცემა შეწყვიტე,
 ცრემლით ვკითხულობ სისხლ და ოფლმდინარ
 ლექსებს – შენს დასმულ მრავალწერტილებს...

ვფიქრობ და ვეძებ, შევისისხლხორცე
 და „ამოვხსენი, როგორც ქარაგმა“, –
 მიზეზი, რამაც შენი სიცოცხლე,
 ჩვენგან წაიღო ცაში ქარდაქარ.

ჰო, ეს მიზეზი იყო მამული,
 სამშობლო იყო უპირველესად,
 გულის სიღრმეში გადამალული
 სევდად, ტკივილად, ცრემლად, ლექსებად.

ეს ნოსტალგია, ვერ ვიფიქრებდი,
 თუ იქნებოდა აზმა სიკვდილის,
 თავთით მიწყვია შენი წიგნები –
 მარადიული კაცის სინდისი.

მყვანო ხონხლოძე

ახ თბაღახი

ღეფხი: ჯუბენ ვიგნიჭიანხი
(ჯუბ ღებღი)

თბაღახი

2009

Moderato

د. در-در-ما-با دی-بسی-بسی-بسی

Երկուսն էլ ինչ-ինչ
հայ-հայ են,
բո-հո-հո-հո
բո-հո-հո-հո

Երկուսն էլ հայ-հոյ են...
Երկուսն էլ հայ-հոյ են...
Երկուսն էլ հայ-հոյ են...
Երկուսն էլ հայ-հոյ են...

Երկուսն էլ հայ-հոյ են,
Երկուսն էլ հայ-հոյ են,
Երկուսն էլ հայ-հոյ են,
Երկուսն էլ հայ-հոյ են,

g - hachit my - am - en - brenn!

2.
2. u - ho - bo - go - y - am - en

3.
3. u - ho - bo - go - y - am - en

Handwritten musical score for the first system, featuring vocal line, piano accompaniment, and lyrics in Armenian: *Եր-ջո-հյ-մոս օ- շոյ-ծոյ-մոս քո-քո-ն,*

Handwritten musical score for the second system, featuring vocal line, piano accompaniment, and lyrics in Armenian: *Օ-յ-Տո-մոս, կոյմ-յ-Տո-մոս Յո-մո-Յո Յո*

Handwritten musical score for the third system, featuring vocal line, piano accompaniment, and lyrics in Armenian: *յո-մո-նո, ց-հոյ յո-նո, օ-նո յո-նո*

zy-mal zi-bo - bo - ma -

Handwritten musical score for the first system. It consists of three staves: a vocal line in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature, and two piano accompaniment staves in bass clef. The vocal line contains the lyrics "zy-mal zi-bo - bo - ma -" with a fermata over the final note. The piano accompaniment features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes in the right hand and chords in the left hand.

2.

Handwritten musical score for the second system. It consists of three staves: a vocal line in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature, and two piano accompaniment staves in bass clef. The vocal line contains a fermata over the first measure, followed by a melodic line. The piano accompaniment continues with a similar rhythmic pattern. The word "pizzando" is written in the right hand of the piano part.

by - on - ma - bo by - so - by - so na - ge - so - bo

Handwritten musical score for the third system. It consists of three staves: a vocal line in treble clef with a key signature of one flat (Bb) and a 4/4 time signature, and two piano accompaniment staves in bass clef. The vocal line contains the lyrics "by - on - ma - bo by - so - by - so na - ge - so - bo". The piano accompaniment continues with a similar rhythmic pattern.

Իմ - Բն - ակ - ար - ան,
գո - ցի - չի - մալ
գո - ցո - ցո - ճո

Ես - կայմի չի - քի հի - չի - ճո ...
չի - ան - ճո - ճո

a tempo
չի - ցո - ճի - ճո
նի - ճո - ճո - ճո
Իմ - Բն - ակ - ար - ան ...

rit

სარჩევი

გეზი პირდაპირ გულისკენ.....	3
მკითხველს	5
ს თ ე ტ ი.....	7
„თი, სიმდაბლეთ მადლისაო“	10
თლიმპი.....	11
მეტროს ესკალატორზე	12
ნიკალა ლარიანზე	13
***თუ წუთისოფელს	14
სიტყვის სასაფლაოზე	15
***ამოვლენებულან თითქოს ემბაზში	16
33 წელი	17
სტუმრად მომიხვევ სევსური	18
ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ თ შ ი.....	20
ილია.....	22
ველარ გიშველი.....	23
***ოთახში.....	24
რ თ კ ი.....	25
ფიქრი ღამის ნამზითუვი.....	27
***მყუდროება ჩემი საგანე	28
***პოეტი.....	29
ჩემო მეგობართ	30
დედას	32
***რა შთოს არიან.....	33
***სწვავან იქნებ	34
ვაი ჩვენს პატრონს	36
სულმოუთქმელად გეტყვი.....	38
***ღმერთო ისე ნუ გამწირავ.....	39
შემთავაზდათ პოეტებს გზაში	40
ლიტერატურული კაფე	42
*** ტყუილად ვიკვირთ	43
***თუშ-ფშავ-ხევსურთა	44
***კაცი რაღას არ გაიგებს.....	45

თუნდება ღამე.....	46
მომავლის მწერლებს	47
***მიდის დიდებულთა ქარავანი.....	48
ამბობ	49
დუელში ვიწვევ.....	51
***წაჟიდა ჩვენი ბავშვობა.....	53
***ეს გაზაფხული	54
შენ ხარ პოეტი.....	55
ქარის სონატა.....	57
„ცხოვრების გრადაცია“	58
დ ა ა ს ს ი	59
სარფიდან საით?	60
პოეტის წერა.....	61
ნანას.....	62
***აღარ მივსტირი.....	64
***ვერც რას	65
რა არის, ღმერთო	66
მეფე გიორგის გასაუბრება ბონჩალოელ ადალართან.....	69
***ave maria.....	70
ო, ფონ ბელზებელ!... ..	71
***გიშრისფერ თვალებში.....	73
***გულს გაგახელებ.....	75
***წვეწარ და.....	76
***აქეთ იაღნო	77
თებერვალი.....	78
***სულ ბეწვის ხიდზე ვკიდევარ	79
***ვიცნობდი ბევრ პოეტს	79
***ადამიანმა იცის დარდი	80
***საათი წიკწიკებს	81
ფრანსუა ვიიონ!.....	83
***განისვენებს ოთახში	85
მ ე ძ ა ვ ს	86
მიყვარხარ, ადამიანო!.....	88
ის შეცოდება.....	90

ანაკრეონტი.....	91
წვიმის წვეთი და ფოთოლი.....	92
***ყავაში ნალექი.....	93
ჩემს მკითხველს.....	95
როცა კაცი ბერდება.....	98
***შორს დარჩა.....	99
***რასაც ვერ მიაგნო ტატომ.....	100
მე ნუ მასწავლი.....	101
***რამდენი ახლა.....	102
ბოეტი.....	103
***უცნაურია.....	105
ზოგიერთს.....	106
საახალწლო.....	107
საუკუნე.....	108
წინაპრებს.....	110
ერთადერთი სიტყვა.....	111
მე როცა ვიბადებოდი.....	112
ჩემო კალამო, ნაწრეტო.....	114
თუ კი სიმდიდრე ეთქმის.....	115
***ერთი წუთი არ ყოფილა.....	116
***როცა.....	117
***მზე რომ.....	118
ამ მამაბაღლებს.....	119
***შემოვანტები.....	121
***ვიცი.....	122
კომპიუტერი.....	124
***ზოგი.....	126
ბოეტს.....	128
***ერთმა ქალმა.....	129
***ეს საღამოც.....	130
***დაბრუნდნენ.....	131
ლექსი.....	131

შენამდე, ღმერთო, უფალო

***შენამდე.....	133
***ღმერთო.....	134
მაშა კახას!.....	135
***არ არსებობს.....	136
***სიკვდილის უმდეგ.....	137
***სამყაროს.....	139
ლოცვა.....	140
ღვთისმშობელო მარიამ!.....	142
***ყოველი კაცის.....	144
***ვაგებ.....	146
თუ აზად შექქენ.....	148
ყველას.....	149
იესოს.....	150
აღილუა.....	151
ჩვენთან არს ღმერთი!.....	152
მარნვა.....	153
***არ ვიცი.....	154
ხან დაგივიწყებ, უფალო.....	155
უფალო, ძეო კაცისა.....	156
***ადარც ვსტარ.....	157
იესო!.....	158
***კაცობრიობა.....	159
უფალო!.....	160
ძე, უფალო, მონა შენი.....	161

სამშობლოს უსასრულობა

ჩემო სამშობლო.....	163
სამშობლოს უსასრულობა.....	165
***ეჰ.....	166
***ჩამოდგენთილა.....	168
„სონუში დაბრუნება“.....	169

ოთხი წელი.....	170
***სევედიანი.....	172
დრო მოვა და.....	173
გაზრდიდე, დედაო!.....	174
რიონს.....	175
მტკვარს.....	176
რა შუაშია.....	177
***ოქართველო.....	178
თეთნულდი.....	180
მეტეხის ხიდთან.....	181
***ქართლის.....	182
ლოცვა.....	183
რაც მახადია.....	184
***როგორც.....	185
***შორს დარჩა.....	186
მომენტრება ევა.....	187
ყაზბეგის მყინვარს.....	188
***წვიმა.....	189
დავით VI.....	190
რა კაცი ხარ მაშინ?.....	191
ლორთქი ბალახზე.....	192

დარჩა სოფელში ჩემი ბავშვობა

დარჩა სოფელში ჩემი ბავშვობა.....	194
მონატრება.....	197
***მე მიყვარს სოფლად.....	198
ღები.....	199
ღებისკენ.....	200
***ამ დიდ სოფელს.....	201
***ახლა რომ ღებში.....	202
გლოლა, ღები და ჭიორა.....	203
***მხვდება სოფელში.....	204
სხვაგვარია მთებში დამე.....	205

*** ლებელ კაცს.....	206
*** ჩემო ბებია.....	207
*** ამ მთებში მდინარეები.....	208
*** აქ ნელა უნდა იარო.....	209
*** აქ ჩემს სახლში ვარ.....	210
ზამთარი.....	212
„ღების მაცხოვრის ტაძარი“.....	213
გლოლა-ჭიორა-ღებში.....	214
ქებათა ქება სიღარიბეს.....	216
მეთრადი ხალხი.....	223
მათხოვარი ბავშვი.....	225
*** ბავშვები ქუჩაში.....	226
*** ჩემი მკრთალი სიღარიბე.....	227
*** ბედნიერებავ.....	228
*** იცოცხლე ზრუნვისთვის.....	229
*** მდიდარმა.....	230
*** ქუჩაში ხელგამოწვდილ პატარებს.....	231
ნუ გაგიკვირდება ნურათყერი.....	232
რას გაუმარჯოს.....	234
*** უფულო კაცის ქეიფი.....	235
მ ე ტ რ ლ შ ი.....	236
მკვიდრნი მწუხარი სოფლის.....	237
*** რაც არათყერი მაქვს.....	239

შენ ხარ და კმარა!

*** ზეშთა სამყაროს.....	241
შენ ხარ და კმარა!.....	242
რა უნდა მინდოდეს.....	244
*** მე დავიფიქვებ.....	245
*** ფიფქი პატარა ბინას იძენდა.....	246
*** გვლარ ვიძინებ.....	247
*** შენ რომ ტიროდი.....	248
*** როცა შენს თმაზე.....	249

*** არ ჩამიქრე სიყვარულო.....	250
*** ივსება ლოთებით კაბარე.....	251
*** ლოცვასაგით.....	252
*** მოვედი შენთან	253
შენ	254
*** როცა ზამთარი	255
მადლობელი ვარ.....	256
შავი როიალი.....	257
ო, შშვენეირო!.....	258
მე დავიჯერე.....	259
*** შენ მიდიოდი.....	260
როგორ მიყვარდით.....	261
იდილია	262
*** ვინ იცის.....	263
*** ახლა შორსა ხარ.....	264
*** ხარ ამორძალი.....	265
მე თქვენ გშორდებით.....	266
*** ჩვენს შორის დარჩეს.....	266
შენ მაგონებ	267
*** შენ ხარ ჩემი კლეოპატრა.....	268
*** შენით წავა და ტრფიალი.....	269
ვან - დეიკის მადონებს.....	270
მხოლოდ ამ დამეს.....	271
*** ეს ყველაფერი არის მირაჟი.....	272
იმ ქალს.....	273
*** გაქვს ცრემლიანი თვალები.....	273
*** მე შენი ხილვა არ მინდა მხოლოდ.....	274
*** ვიცი.....	275
*** კვლავ მენატრები.....	276
*** ხან გადარებდი სიქსტეს მადონას.....	277
შენ კი.....	278
მე დავასრულე.....	279
ჩვენ დაგშორდებით აუცილებლად	280
მკრესელობა.....	281

***შენ ჩემს სიგიჟეს ნუ გაიოცებ.....	282
***მოვა სიკვდილი როცა.....	283
***მე შირჩევნია მარტო ვიყო.....	284
***როცა მოგვლი.....	285
***მომენატრა შენი წერტილები.....	286
***მოდის და ჩემი ცხოვრება.....	287
***ენეიდას ასული.....	288
***ვერცხლით დაფარულ.....	289
***ქობულეთი, ნისლი მთებზე.....	290
***შაგ-ჩონა შარვალს ჩაფიცვამ.....	291
მონ-მარტის ქუჩაზე	292
ღამის სონეტი.....	293
***ტკივილად დაფრჩხილი შენში.....	294
ო, ისე, მიყვარხარ!.....	295
***შენგაყვარ ღამაზე ფერიას	296

ღამაცადე, სიკვდილო!

ქუჩაში თოვდა	298
სადა ხარ სიკვდილო.....	299
ს ი კ ვ დ ი ლ ს.....	301
***ჩვენ როცა გარდავიცვლებით.....	304
***მიტოვებული საფლავის.....	305
ისე შემოვა ჩემში სიკვდილი.....	306
ჩემს გარდაცვლილ ანგობლებს.....	307
***გათავდა, დროა.....	308
***სულის შეგება.....	309
***მომბეზრდა წერა და.....	309
***ვერ შევიგუე ამბოების.....	310
***დღეს ბედი.....	311
სატანას	312
***ნუ გეშინია, სიკვდილი.....	312
***ქარი არღვევდა	313
***მე რასაც ვწერდი.....	314

***დასცინოდა.....	315
***მორჩა, რაც მე შენ.....	316

მათი დასალოცი სიტყვა

ირმას.....	318
***ახლა, როცა გაზაფხული მოდის.....	319
წ ლ ე ბ ი.....	321
***გაჟა ხორნაული მიყვარს.....	322
არაბულებს	323
***კანზე გადაკრული ფითრი	325
ნინიკო ცაბოშვიდს	326
მარიამს	327
ნათია.....	327
მარიამ_მარის.....	328
ზურაბ ლობჟანიძეს.....	330
თამაზ ზმაღაძეს.....	331
რა ჟამს ღვთისნიერი სიყვარულით.....	332
გალაკტიონი.....	333
ტიციანი.....	334
ჰომეროსს!	335
საღვადღორ დაღი.....	336
მზია ხეთაგურს	337
მ - ს.....	338

ხსოვნა

მურმან ლეზანიძეს.....	340
ელგუჯა ამაშუკელს	342
ანზორ სალუქვაძეს	343
მინეილ ხერგიანს.....	344
ზურა ჯაფარიძეს.....	346
***იქნება შენ ახლა ნადირობ ჯისგებზე.....	347
***მე ასე მგონია	348

***მცხეთის ხიდიდან.....	349
ღუტოს.....	350
დათო გოგრიჭიანს.....	352
დათოს.....	353
ვანო მუშკუდიანს	354
მათე.....	355
არუთ ბიძას	356
მინო ჭინჭარაუელს	358
ბებია	360
ჩემს ბიძებს	364
ნაზი შამანაურს	365
გია აბესაძეს	366
ვაჟა ცირამუას	367

**დაიბეჭდა გამომცემლობა „ეროვნული
მწერლობის” სტამბაში. მხატვრის ქ. №4**

ტელ.31-70-47

32-73-62

E.male

litandart@yahoo.com

vaja.otarashvili@yahoo.com

თბილისი. 2009

ჩემი ყალბი.

ნაწიგელი

